TESS

GERRITSEN

DISPARIȚIA

Rizzoli & Isles

5

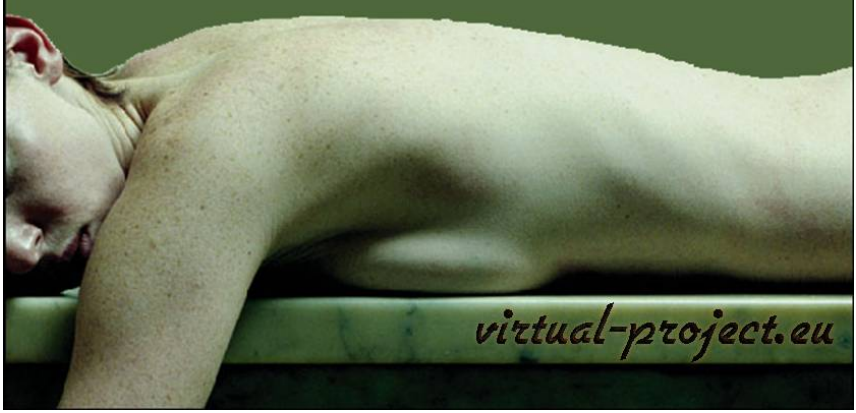

virtual-project.eu

TESS GERRITSEN

Seria
JANE RIZZOLI & MAURA ISLES

Volumul 5

DISPARIȚIA

Original: *Vanish* (2005)

Traducere din limba engleză:
COSTIN-VALENTIN OANCEA

virtual-project.eu

RAO International Publishing Company
2011

• UNU

Numele meu e Mila și aceasta este călătoria mea.

Sunt multe locuri de unde aș putea începe povestea. Aș putea începe cu orașul în care m-am născut, în Kryvicy{1}, pe malurile râului Servac, în districtul Miadzel. Aș putea începe de pe vremea când aveam opt ani, în ziua când a murit mama, sau când aveam doisprezece ani și tata a alunecat sub roțile tractorului unui vecin. Totuși cred că ar trebui să încep povestea aici, în deșertul mexican, departe de casa mea din Belarus. Aici mi-am pierdut inocența. Aici mi s-au prăbușit visurile.

Este o zi de noiembrie fără nori, iar păsări mari și negre se avântă pe un cer mai albastru ca niciodată. Stau într-o dubiță albă condusă de doi bărbați care nu-mi știu numele adevărat, dar cărora nici nu le pasă. Râd și mă strigă Red Sonja{2}, nume pe care îl folosesc de când m-au văzut coborând din avion în orașul Mexic. Anja spune că e din cauza părului. *Red Sonja* e numele unui film pe care nu l-am văzut, dar pe care l-a văzut Anja. Îmi șoptește că este vorba despre o frumoasă luptătoare care își taie dușmanii cu o sabie. Cred că ei își bat joc de mine strigându-mă astfel, deoarece nu sunt frumoasă; nu sunt luptătoare. Am doar șaptesprezece ani și sunt speriată fiindcă nu știu ce se va întâmpla.

Eu și Anja ne ținem de mâini, în timp ce dubița ne duce pe noi și pe încă cinci fete printr-un deșert sterp plin de uscăciuni. „Pachetul Turul Mexican” era ceea ce ne promisese femeia din Minsk, dar știam ce însemna cu adevărat: o evadare. O șansă. „Luați un avion până în Mexic, ne spusese ea, și vă vor aștepta câțiva oameni la aeroport să vă ajute să treceți granița pentru o viață mai bună. Ce fel de viitor vă așteaptă aici? ne întrebase. Nu sunt slujbe bune pentru fete, nu sunt apartamente, nici bărbați decenți. Nu aveți părinți care să vă întrețină. Și tu, Mila – tu vorbești engleză foarte bine, adăugase ea. În America o să vă integrați uite așa.

Pocnise din degete. Fiți curajoase! Riscați! Angajatorii vă vor plăti drumul, deci ce mai așteptați?”

Cred că nu tocmai asta, mă gândesc, în timp ce nemărginitul deșert se întinde în fața noastră. Pe măsură ce Anja se înghesuie lângă mine, celelalte fete din dubiță sunt tăcute, începem să ne întrebăm același lucru: „Ce am făcut?”

Am mers toată dimineața. Cei doi bărbați din față nu ne spun nimic, dar cel de lângă șofer se tot întoarce să se uite la noi. O caută mereu cu privirea pe Anja, și nu îmi place deloc felul în care se holbează la ea. Anja nu și-a dat încă seama de asta fiindcă moțăie pe umărul meu. Șoricelul, așa o strigam la școală, pentru că e foarte timidă. O simplă ocheadă a unui băiat o face să roșească. Suntem de aceeași vârstă, dar când mă uit la fața adormită a Anjei, văd un copil. Și mă gândesc că nu ar fi trebuit să o las să vină cu mine. Ar fi trebuit să-i spun să rămână în Kryvicy.

În sfârșit, dubița noastră iese de pe autostradă și o ia pe un drum de pământ. Celelalte fete sunt agitate și se uită pe geam la dealurile cafenii, unde bolovanii sunt împrăștiați ca niște oase vechi. În orașul meu deja a căzut prima zăpadă, dar aici, în acest ținut fără iarnă, există numai praf, cer albastru și arbuști uscați. Ne oprim, iar cei doi bărbați se întorc și se uită la noi.

Șoferul spune în rusă:

— E timpul să coborâm și să o luăm la picior. Este singura cale de a trece granița.

Deschid portiera și ieșim pe rând, șapte fete, clipind și întinzându-ne membrele după lunga călătorie. În ciuda soarelui puternic, este răcoare aici, mult mai rece decât m-am așteptat. Anja mă ia de mână, tremurând.

— Pe aici, spune șoferul și ne conduce de pe drumul de pământ pe o cărare ce ne duce sus, printre dealuri.

Urcăm printre bolovani și arbuști plini de țepi care ni se agață de picioare. Anja e încălțată cu pantofi deschiși la vârf și trebuie să se oprească destul de des pentru a-și scoate pietricelele ascuțite. Suntem însetate, dar bărbații ne dau voie să ne oprim doar o dată ca să bem apă. Apoi ne continuăm

drumul, urcând pe poteca pietruită, asemenea unor capre dizgrațioase. Ajungem pe creastă și începem coborârea, spre un pâlc de copaci. Abia când am ajuns la poale am văzut că este o albie secată. Pe mal sunt împrăștiate resturile rămase în urma celor care au trecut înaintea noastră: sticle din plastic, un scutec murdar, un pantof vechi din vinilin crăpat de soare. O rămășiță dintr-o prelată albastră flutură agățată de o creangă. Un drum bătut de mulți visători, și noi suntem alți șapte, călcându-le pe urme spre America. Deodată temerile îmi sunt risipite, pentru că aici, printre aceste rămășițe, se află dovada că suntem aproape.

Bărbații ne fac semn să înaintăm și începem să urcăm pe celălalt mal.

Anja mă ia de mână și îmi șoptește:

— Mila, nu pot să mai merg.

— Trebuie.

— Dar îmi sângerează piciorul.

Mă uit la degetele ei rănite, la felul în care i se prelinge sângele pe pielea fină, și strig la bărbați:

— Prietena mea s-a tăiat la picior!

Șoferul ne răspunde:

— Nu-mi pasă. Continuați să mergeți.

— Nu putem înainta. Are nevoie de îngrijiri.

— Ori continuați să mergeți, ori vă lăsăm în urmă.

— Măcar lăsați-o să-și schimbe pantofii!

Bărbatul se întoarce. În acel moment, este cu totul alt om. Privirea de pe fața lui o face pe Anja să tremure. Celelalte fete au înghețat și au făcut ochii mari, ca niște oi speriate care se îngrămădesc una într-alta în timp ce el se îndreaptă spre mine.

Lovitura este așa de rapidă, încât nici nu mi-am dat seama ce se-ntâmplă. Deodată sunt în genunchi și pentru câteva secunde totul e întunecat. Țipetele Anjei se aud în depărtare. Apoi încep să simt durerea pulsându-mi în falcă. Simt gustul sângelui. Îl văd cum curge stropind pietrele de râu.

— Ridică-te! Haide, ridică-te! Am pierdut deja mult timp.

Mă clatin pe picioare. Anja mă privește cu ochii îndurerați.

— Mila, poartă-te frumos! îmi șoptește. Trebuie să faci ceea

ce ne spun! Nu mă mai dor picioarele. Pot să merg.

— Înțelegi acum? mă întreabă bărbatul. Se întoarce și le aruncă o privire severă celorlalte fete. Vedeți ce se întâmplă dacă mă enervați? Dacă îndrăzniți să comentați? Acum luați-o din loc!

Fetele încep să urce de-a lungul albiei râului. Anja mă ia de mână și mă trage. Sunt prea uluită ca să mă împotrivesc, așa că mă târăsc după ea, înghițind sânge, abia văzând poteca din fața mea.

Nu mai mergem mult. Urcăm pe malul opus, străbatem un pâlc de copaci și ieșim la un drum de pământ.

Două dubițe sunt parcate acolo și ne așteaptă.

— Mergeți în șir indian, strigă șoferul. Hai, mai repede! Vor să vă vadă.

Deși surprinse de ordinul acestuia, formăm un șir, șapte fete obosite cu dureri de picioare și haine prăfuite.

Patru bărbați coboară din dubițe și îl salută pe șoferul nostru în engleză. Sunt americani. Un bărbat robust iese ușor din rând, privindu-ne. Poartă o șapcă de baseball și arată ca un fermier ars de soare care își inspectează vacile. Se oprește în dreptul meu și se încruntă la mine.

— Ce s-a întâmplat cu ea?

— A, a fost obraznică, răspunde șoferul nostru. Este doar o vânătaie.

— Oricum e prea sfrijită. Cine ar vrea-o?

Oare știe că înțeleg engleza? Îi pasă? „Oi fi eu sfrijită, dar tu ai o față de porc.”

Își îndreaptă privirea spre celelalte fete.

— Bine, spune el și începe să zâmbească. Să le vedem.

Șoferul se uită la noi.

— Dezbrăcați-vă! ne ordonă el în rusește.

Ne uităm la el uimite. Până în acest moment, m-am agățat de o fărâmă de speranță că femeia din Minsk ne-a spus adevărul și anume că ne-a găsit de lucru în America. Anja va avea grijă de trei fetițe, eu voi vinde rochii într-un magazin cu articole pentru nunți. Chiar și după ce șoferul ne-a luat pașapoartele, și când ne zdruncinam pe drumul acela, mă

gândeam: „E încă posibil ca totul să iasă bine. Încă poate fi adevărat”.

Niciuna dintre noi nu se mișcă. Nu ne vine să credem ce ne-a pus să facem.

— Ați auzit? țipă șoferul. Vreți să arătați toate ca ea? Arată spre fața mea umflată, pe care se vedeau urmele loviturii. Dezbrăcați-vă!

Una dintre fete clatină din cap și începe să plângă, lucru care îl scoate din sărite. Palma lui face să i se învârtă capul și se poticnește într-o parte. El o trage de mână, o apucă de bluză și i-o rupe. Ea scoate un țipăt și încearcă să-l împingă. A doua lovitură o trântește la pământ. Apoi se duce lângă ea și îi trage un picior puternic în coaste.

— Acum, spune el, întorcându-se spre noi. Cine urmează?

Una dintre fete bâjbâie grăbită cu nasturii de la bluză. Acum toate îi facem pe plac, ne dăm jos tricourile, ne desfacem fermoarele de la fuste și de la pantaloni. Chiar și Anja, timida Anja, își dă jos, ascultătoare, hainele.

— Totul, ne ordonă șoferul. Dați tot jos. De ce vă mișcați așa de încet, cățelelor? În curând veți învăța să fiți mai rapide.

Se duce la o fată care își acoperă sânii cu mâinile. Nu și-a dat jos lenjeria intimă. El îi apucă sutienul, iar fata tresare în timp ce el i-l rupe.

Cei patru americani încep să ne dea târcoale precum lupii, privirile lor plimbându-se pe trupurile noastre. Anja tremură așa de tare, încât îi aud dinții clănțănind.

— O să o încerc pe asta.

Una dintre fete scoate un suspin în timp ce e târâtă spre dubiță. Bărbatul nici măcar nu se sinchisește să-și ascundă fapta. O împinge pe fată cu fața pe dubiță, îi dă jos pantalonii și o pătrunde, iar ea începe să țipe.

Ceilalți bărbați aleg și ei. Dintr-odată, Anja este luată cu forța de lângă mine. Încerc să o țin, dar șoferul mă lovește peste mână.

— Pe tine nimeni nu te vrea. Mă împinge în dubiță și mă încuie acolo.

Prin fereastră pot să văd și să aud totul. Râsetele bărbaților,

împotrivirile și plânsetele fetelor. Nu pot să privesc, dar nici nu mă pot întoarce.

— Mila! strigă Anja. Mila, ajută-mă!

Trag de ușa încuiată, disperată să ajung la ea. Bărbatul a trântit-o la pământ și i-a desfăcut forțat picioarele. Stă întinsă cu mâna în noroi și ține ochii închiși din cauza durerii. Și eu țip, bat cu mâinile în geam, dar nu pot să-l sparg.

După ce bărbatul termină cu ea, e murdar de sânge. Se încheie la pantaloni și spune cu glas puternic:

— Frumos. Foarte frumos.

O privesc pe Anja. La început cred că a murit deoarece nu se mișcă. Bărbatul nici măcar nu se uită la ea, ci caută într-un rucsac o sticlă cu apă din care bea cu lăcomie. Nu o vede pe Anja revenindu-și.

Deodată, ea sare în picioare și începe să alerge.

În timp ce o ia la fugă prin deșert, eu împing cu degetele geamul. „Grăbește-te Anja. Fugi. Fugi!”

— Hei! strigă unul dintre bărbați. Aia fuge.

Anja încă aleargă. Este desculță, dezbrăcată, iar pietrele ascuțite cu siguranță o taie la picioare. Dar marele deșert i se întinde în față și ea nu se clatină.

„Nu privi în urmă. Continuă să alergi! Continuă…”

Împușcătura îmi îngheață sângele.

Anja cade la pământ, dar nu se dă bătută. Se chinuie să se ridice în picioare, face câțiva pași clătinându-se precum o femeie beată, apoi cade în genunchi. Începe să se târască, fiecare centimetru câștigat e un triumf. Se întinde de parcă ar vrea să apuce o mână salvatoare pe care niciuna dintre noi nu o poate vedea.

Se aude o a doua împușcătură.

De data aceasta, Anja cade, dar nu se mai ridică.

Șoferul își bagă pistolul în toc și se uită la fete. Toate plâng, se îmbrățișează în timp ce se uită în depărtare la trupul Anjei.

— Mare pierdere, spune cel care a violat-o.

— Prea mare deranj să le alergăm, remarcă șoferul. Mai aveți șase dintre care să alegeți.

Au încercat marfa; acum bărbații încep să se tocmească.

După ce au terminat, încep să ne împartă ca pe niște bucăți de carne. Câte trei fete în fiecare dubiță. Nu reușesc să aud cât au plătit pentru noi, știu doar că eu sunt chilipirul, cea care face parte dintr-o altă afacere.

Pe măsură ce ne îndepărtăm, mă uit în depărtare la trupul Anjei. Nu s-au sinchisit să o îngroape; stă expusă la soare și vânt, iar păsările înfometate deja îi dau târcoale. În câteva săptămâni nu va mai rămâne nimic din ea. Va dispărea, la fel cum și eu sunt pe cale să dispar, pe un tărâm unde nimeni nu îmi știe numele. În America.

Intrăm pe o autostradă. Văd un semn: US 94.

• DOI

Dr. Maura Isles nu avusese parte de aer curat toată ziua. Încă de la șapte dimineața inhalase mirosul morții, un iz foarte cunoscut ei, astfel încât nu tresărise când bisturiul ei tăia carnea rece, iar miasme respingătoare se ridicau dinspre organele expuse. Polițiștii care stăteau uneori în încăpere să observe autopsiile nu erau chiar așa de stoici. Uneori, Maura simțea mirosul cremei Vicks cu care se dădeau pe la nas pentru a ține duhoarea la distanță. Câteodată nici Vicks nu era de ajuns și îi vedea pălind, întorcându-se și repezindu-se deasupra chiuvetei. Polițiștii nu erau obișnuiți, cum era ea, cu mirosul astringent de formol sau cel al membranelor în descompunere.

Astăzi, o notă incompatibilă de dulceață se adăugase buchetului de mirosuri: parfumul uleiului de cocos, provenind de pe pielea doamnei Gloria Leder, care se afla pe masa de autopsie. Avea cincizeci de ani, divorțată, cu șoldurile late, sâni grei și unghiile de la picioare date cu o strălucitoare ojă roz. Bronzul profund era marcat de marginile costumului de baie pe care îl purta când fusese găsită moartă lângă piscina din apropierea apartamentului ei. Era o pereche de bikini – nu tocmai alegerea potrivită pentru un corp ofilit de trecerea anilor. „Când am purtat ultima dată costumul de baie?” se gândi Maura și simți o urmă ciudată de invidie față de doamna Gloria Leder, care își petrecuse ultimele clipe ale vieții bucurându-se de ziua aceea de vară. Era aproape august, iar Maura încă nu ajunsese la plajă și nici nu mersese la o piscină, nici măcar nu stătuse la soare în propria curte.

— Rom și cola, spuse tânărul polițist care stătea la marginea mesei. Cred că asta avea în pahar. Îl avea chiar la piciorul scaunului.

Era prima oară când Maura îl vedea pe polițistul Buchanan la morgă. O deranja modul în care își tot aranja masca la gură, sprijinindu-se când pe-un picior, când pe celălalt. Băiatul

părea mult prea tânăr pentru un polițist. Toți începeau să fie mult prea tineri.

— Ai analizat conținutul acelui pahar? îl întrebă pe Buchanan.

— Ăă… nu doamnă. Am simțit mirosul. Sunt sigur că bea rom cu cola.

— La nouă dimineața?

Maura se uită spre celălalt capăt al mesei, la asistentul ei, Yoshima. Ca de obicei, nu scotea niciun cuvânt, dar Maura observă o sprânceană întunecată ridicându-se, ca un comentariu elocvent din partea lui Yoshima.

— N-a reușit să bea prea mult, comentă Buchanan. Paharul era aproape plin.

— În regulă, fu de acord Maura. Să îi examinăm spatele.

Împreună cu Yoshima întoarse cadavrul.

— Are un tatuaj aici, pe coapsă, remarcă Maura. Un fluturaș albastru.

— Dumnezeule, se miră Buchanan. O femeie de vârsta ei?

Maura se uită mai atent.

— Crezi că cincizeci de ani înseamnă să fii bătrân, nu?

— Păi, atât are mama mea.

„Ai grijă băiete. Sunt doar cu zece ani mai tânără."

Luă bisturiul și făcu o incizie. Asta era a cincisprezecea autopsie din ziua respectivă, și o făcu în grabă. Doctorul Costas era în vacanță și după accidentul rutier din noaptea trecută, morga era plină, de dimineață, cu cadavre în saci. Chiar în momentul în care își făcea ordine în ceea ce avea de rezolvat, mai fuseseră aduse încă două cadavre la frigider. Vor trebui să aștepte până mâine, pentru că angajații de la morgă plecaseră deja, iar Yoshima se tot uita la ceas, nerăbdător să se ducă acasă.

Ea făcu o incizie, goli toracele și abdomenul. Scoase organele mânjite de sânge și le puse pe masă, unde urmau să fie analizate. Încetul cu încetul, Gloria Leder își scotea la iveală secretele: un ficat mărit, semnul denunțător al prea multor amestecuri de rom și cola. Un uter fibromatos.

În cele din urmă, când deschise cutia craniană, descoperi

motivul decesului. Maura își dădu seama în timp ce scoase creierul cu mâinile.

— Hemoragie cerebrală, rosti ea uitându-se la Buchanan.

Era mult mai palid decât atunci când păși în înăuntru.

— Probabil că a suferit un anevrism – un punct slab la una dintre arterele de la baza creierului. Hipertensiunea a accelerat procesul.

Buchanan înghiți, uitându-se cu atenție la pielea ce constituise odată scalpul Gloriei Leder, acum întins peste față. Asta e partea care, de obicei, îi îngrozește, moment în care majoritatea se cutremură sau se întorc – când pielea feței cade ca o mască obosită din cauciuc.

— Deci… crezi că e moarte naturală? o întrebă încet.

— Corect. Nu mai e nimic de văzut aici.

Tânărul începuse deja să își scoată halatul chirurgical în timp ce se îndepărta de masă.

— Cred că am nevoie de aer curat…

„Și eu la fel, gândi Maura. E o seară de vară, grădina mea trebuie udată și nu am ieșit afară toată ziua."

Dar o oră mai târziu se afla încă în clădire, stând la birou, uitându-se peste niște fișe și întocmind rapoarte. Deși se schimbase de halat, mirosul morgii părea că încă stă agățat de ea, un miros care nu poate fi îndepărtat cu apă și săpun, era impregnat în mintea ei. Luă reportofonul și începu să înregistreze raportul despre Gloria Leder.

— Femeie albă de cincizeci de ani găsită moartă într-un șezlong lângă piscina din apropierea apartamentului ei. Este o femeie bine dezvoltată, cu o constituție sănătoasă, fără traume vizibile. Examinările externe arată o veche cicatrice chirurgicală pe abdomen, probabil de la apendicită. Are tatuat un fluturaș pe…

Se opri, amintindu-și tatuajul. Era pe șoldul stâng sau pe cel drept? „Doamne, ce obosită sunt, își zise în sinea ei. Nu îmi aduc aminte." Ce detaliu trivial. Nu avea nicio importanță asupra concluziilor, dar detesta să nu fie precisă.

Se ridică de pe scaun și merse pe coridorul pustiu până la casa scărilor, pașii răsunându-i cu ecou. Intrând în laborator,

aprinse luminile și văzu că Yoshima lăsase încăperea curată, ca de obicei, mesele strălucind de curățenie, podeaua ștearsă. Se îndreptă spre camera frigorifică și trase cu putere de ușa grea. Fâșii de ceață rece ieșiră. Inspiră, din reflex, de parcă urma să intre într-o apă murdară, și păși în cameră.

Opt congelatoare erau ocupate; majoritatea trupurilor urmau să fie ridicate de pompele funebre. Merse, verificând etichetele, până o găsi pe Gloria Leder. Desfăcu sacul, își băgă mâna sub șezutul cadavrului și o întoarse exact cât să vadă tatuajul.

Era pe șoldul stâng.

Închise sacul și era pe cale să închidă ușa, când îngheță. Se întoarse și privi în camera frigorifică.

„Am auzit ceva?”

Porni ventilatorul, suflând aer înghețat. Da, asta trebuie să fie, se gândi ea. Sistemul de aerisire. Sau compresorul frigiderului. Sau apa curgând prin conducte. Era timpul să plece acasă. Era atât de obosită, încât începuse să-și imagineze tot felul de lucruri.

Dădu să iasă.

Încremeni din nou. Întorcându-se, se holbă la rândul de cadavre în saci. Inima îi bătea atât de puternic, încât își auzea doar pulsul.

„S-a mișcat ceva, sunt sigură.”

Desfăcu primul sac și se uită la un bărbat care avea pieptul cusut. Deja i se făcuse autopsia, observă ea. Era, cu siguranță, mort.

„Care o fi? Care a produs zgomotul?”

Desfăcu al doilea sac și apăru o față vânătă, cu craniul zdrobit. Mort.

Cu mâinile tremurându-i, desfăcu al treilea sac. Dădu la o parte plasticul și văzu fața palidă a unei femei tinere cu părul negru și buze vinețiii. Deschizând tot sacul, descoperi o bluză umedă, materialul atârnând pe carnea albă, pielea strălucind de la picăturile reci de apă. Tăie bluza scoțând la iveală sânii și talia subțire. Corpul era încă intact, nu fusese făcută nicio incizie de către legist. Degetele mâinilor și ale picioarelor erau

purpurii, mâinile erau albăstrii.

Apăsă cu degetele pe gâtul femeii și simți pielea rece. Se aplecă aproape de buze, în așteptarea unei respirații slabe, o slabă urmă de aer.

Cadavrul deschise ochii.

Maura încremeni și se dădu în spate, lovindu-se de targa din spatele ei, aproape răsturnându-se din cauza roților care se mișcară. Se echilibră și descoperi că ochii femeii erau încă deschiși, dar privea în gol. Buzele vineții mimau cuvinte.

„Scoate-o din camera frigorifică! Încălzește-o!”

Maura împinse targa spre ușă, dar aceasta nu se clinti; cuprinsă de panică, uitase să deblocheze roțile. Trase de manetă în jos și împinse din nou. De data asta se mișcă, ieșind zgomotos din camera frigorifică spre o zonă călduroasă.

Ochii femeii se închiseră din nou. Aplecându-se, Maura nu simți nicio urmă de respirație. „Isuse. Nu pot să te pierd tocmai acum.”

Nu știa nimic despre această străină – nici măcar numele sau istoricul medical. Această femeie ar putea fi plină de virusuri, dar cu toate astea Maura atinse buzele femeii cu buzele ei și aproape că vomită la gustul cărnii reci. Inspiră puternic de trei ori și apăsă cu degetele pe gât pentru a verifica pulsul.

„Îmi imaginez? Oare ceea ce simt este pulsul meu, vibrând în degete?”

Apucă telefonul de pe perete și formă 911.

— Operatorul de serviciu.

— Sunt dr. Isles de la biroul medicului legist. Trimiteți o ambulanță. Este o femeie aici în stop cardiac…

— Scuzați-mă, ați spus cumva biroul medicului legist?

— Da! Sunt la capătul clădirii, pe Albany Street, vizavi de centrul medical.

— Vă trimit acum o ambulanță.

Maura puse receptorul în furcă. Își reprimă, încă o dată, dezgustul, în timp ce își lipi buzele de ale femeii. Suflă de trei ori, apoi puse degetele pe carotidă.

Un puls. Avea, cu siguranță, puls.

Auzi deodată un horcăit urmat de o tuse. Femeia inspira acum și se auzea cum se îneacă subit cu mucus.

„Rămâi cu mine. Respiră, femeie. Respiră!”

Un zgomot puternic de cauciucuri anunță sosirea ambulanței. Împinse cu putere ușile din spate și se strâmbă din cauza luminilor puternice în timp ce vehiculul dădea cu spatele. Doi paramedici coborâră, trăgând după ei trusa de prim ajutor.

— Suntem aici! strigă Maura.

— E tot în stop cardiac?

— Nu, acum respiră. Și simt un puls slab.

Cei doi bărbați alergară spre clădire, uitându-se la femeia de pe targă.

— Dumnezeule, murmură unul dintre ei. Acela e un sac pentru cadavre?

— Am găsit-o în camera frigorifică, zise Maura. Cred că suferă de hipotermie.

— Doamne. E mai cumplit decât un coșmar.

Scoaseră o mască de oxigen și perfuzii, apoi îi atașară aparatul EKG. Pe monitor, un scurt impuls apărea precum liniile trasate de creionul unui caricaturist leneș. Inima femeii bătea și ea putea să respire, dar cu toate astea părea moartă.

Punând un garou pe unul din brațele care atârnau moi, paramedicul întrebă:

— Care-i povestea ei? Cum a ajuns aici?

— Nu știu nimic despre ea, îi răspunse Maura. Coborâsem să verific un alt cadavru în camera frigorifică și am auzit o mișcare.

— Astfel de lucruri au loc des aici?

— Asta e prima dată când mi se întâmplă.

Și spera că avea să fie ultima.

— Cât timp a stat în frigider?

Maura se uită la fișa medicală, unde erau înregistrate toate intrările din ziua respectivă și observă că fusese adusă o Jane Doe{3} la morgă în jurul prânzului. Acum opt ore. Opt ore înfășurată într-un sac. „Dacă ajungea pe masa de autopsie? Dacă îi tăiam pieptul?” Căutând printr-un coș, găsi un plic ce

conținea actele femeii.

— Firma Weymouth Fire & Rescue a adus-o, spuse Maura. Se pare că se înecase…

— Hei, stai ușurel!

Paramedicul abia îi băgase o branulă în venă și pacienta reveni deodată la viață, încordându-și corpul pe targă. Lângă branulă, pielea se albăstri, din cauza unei hemoragii.

— Fir-ar să fie, am pierdut vena. Ajută-mă s-o întorc cu fața în jos!

— Fata asta o să se ridice și o să plece.

— Se zbate acum. Nu pot să bag branula.

— Hai atunci s-o punem pe targă și s-o mutăm.

— Unde o duceți? întrebă Maura.

— Chiar peste drum. La centrul medical de urgențe. Dacă ai vreun act, o să fie nevoie de o copie.

Maura dădu aprobator din cap.

— Ne întâlnim acolo.

•

Se făcuse coadă în fața biroului centrului medical de urgențe, iar infirmiera de serviciu refuză să se uite la Maura, care încerca să-i atragă atenția. În această noapte agitată era nevoie de un picior rupt și sângele țâșnind pentru a ajunge în fața tuturor celor care așteptau la rând, dar Maura ignoră privirile încruntate ale celorlalți pacienți și se duse în fața biroului. Bătu în geam.

— Așteptați-vă rândul, îi spuse infirmiera de serviciu.

— Sunt dr. Isles. Am hârtiile de transfer ale unui pacient. Doctorul va avea nevoie de ele.

— Ce pacient?

— Femeia care a fost adusă de vizavi.

— Vă referiți la doamna de la morgă?

Maura tăcu, dându-și deodată seama de faptul că toți ceilalți pacienți care stăteau la coadă puteau auzi ce spunea.

— Da.

Asta a fost tot ce rosti.

— Veniți înăuntru atunci. Vor să vorbească cu dumneavoastră. Au probleme cu ea.

Ușa se deschise, iar Maura intră în secția de tratamente, își dădu seama imediat ce voia infirmiera să spună prin „probleme”. Jane Doe încă nu fusese mutată într-un salon, ci stătea pe hol, acoperită cu o pătură electrică. Cei doi paramedici și o infirmieră se chinuiau să o controleze.

— Trage de curea!

— Fir-ar să fie, iar i-a ieșit mâna…

— Lasă masca de oxigen. Nu mai are nevoie de ea.

— Fii atent la branulă, o s-o pierdem.

Maura se repezi la targă și apucă încheietura pacientei înainte să-și poată scoate branula. Părul lung și negru al pacientei o lovi peste față pe Maura, în timp ce femeia se chinuia să se elibereze. Cu douăzeci de minute în urmă, era un cadavru cu buzele vinețiii, într-un sac. Acum de-abia reușeau s-o țină-n frâu, pe măsură ce membrele îi reveneau la viață.

— Țineți-o! Țineți-o bine de mână!

Sunetul se auzi adânc din gâtlejul femeii. Era geamătul unui animal rănit. Apoi capul i se lăsă pe spate și țipătul se transformă într-un urlet nepământean. „Nu e uman”, se gândi Maura, în timp ce i se ridica părul pe ceafă. „Dumnezeule, ce-am adus din morți?”

— Ascultă-mă. *Ascultă*! îi porunci Maura. Luă capul femeii în mâini și se uită atent la un chip panicat. Nu voi permite să ți se întâmple nimic, îți promit. Trebuie să ne lași să te ajutăm.

La auzul vocii Maurei, femeia se liniști. Ochii albaștri o priveau, pupilele dilatându-se ca niște lacuri imense.

Una din infirmiere puse cu grijă o curea în jurul mâinii femeii.

„Nu, se gândi Maura. Nu face asta.”

Când cureaua atinse încheietura femeii, aceasta sări ca arsă. Își smuci mâna și Maura se trase înapoi, obrazul usturând-o de la lovitură.

— Ajutor! țipă infirmiera. Îl puteți aduce pe doctorul Cutler aici?

Maura se retrase, fața zvâcnindu-i, în timp ce un doctor și o altă infirmieră ieșeau dintr-un salon. Agitația atrase atenția

pacienților care se aflau în sala de așteptare. Maura îi văzu cum trăgeau curioși cu ochiul prin glasvand, urmărind o scenă mult mai bună decât orice episod din *Emergency Room*[4].

— Știm dacă e alergică la ceva? întrebă doctorul.

— Nu e nimic trecut în fișa ei medicală, răspunse infirmiera.

— Ce se întâmplă aici? De ce nu o puteți controla?

— Nu știm.

— Bine. Bine, hai să încercăm trei miligrame de Haloperidol IV.

— Nu mai avem IV.

— Atunci administrați-i intramuscular. Haideți odată! Și dați-i și niște Valium înainte să se rănească.

Femeia mai scoase un țipăt când acul îi perforă pielea.

— Știm ceva despre această femeie? Cine e? Doctorul o zări pe Maura la câțiva pași depărtare. Sunteți vreo rudă de-a ei?

— Eu am chemat ambulanța. Sunt doctor Isles.

— Medicul ei?

Înainte ca Maura să răspundă, unul din paramedici spuse:

— Este medicul legist. Aceasta e pacienta care s-a trezit la morgă.

Doctorul se holbă la Maura.

— Glumești.

— Am găsit-o mișcând în camera frigorifică.

Doctorul râse neîncrezător.

— Cine a declarat-o moartă?

— Cei de la firma Weymouth Fire & Rescue au adus-o.

Doctorul îi aruncă o privire pacientei.

— Acum se vede clar că trăiește.

— Doctore Cutler, sala doi e acum liberă, îl anunță o infirmieră. O putem duce acolo.

Maura îi însoți în timp ce duceau targa pe hol, spre salon. Zbuciumul femeii se potolise, medicamentele și doza de Valium începeau să-și facă efectul. Infirmierele îi recoltară sânge și o reconectară la aparatul EKG, urmărindu-i ritmul cardiac pe monitor.

— Bine, doctor Isles, spuse medicul de gardă în timp ce

cercetă ochii femeii cu o lanternă-stilou. Povestiți-mi mai multe.

Maura deschise plicul care conținea hârtiile fotocopiate care însoțiseră cadavrul.

— Să vă spun ce e scris în hârtiile de transfer. La opt dimineața, firma Weymouth Fire & Rescue a primit un telefon de la Sunrise Yacht Club, unde barcagiii au găsit-o plutind în Hingham Bay. Când au scos-o din apă, nu avea puls și nici nu respira. Și nu avea niciun act de identitate. Un polițist a fost chemat la fața locului și a crezut că a fost un accident. A fost adusă la noi în jurul prânzului.

— Și nimeni de la morgă nu a observat că trăiește?

— A sosit când eram prinși cu alte cazuri. A fost accidentul acela pe Autostrada I-95. Și eram acolo încă de noaptea trecută.

— Acum e aproape ora nouă. Și nimeni n-a verificat-o pe femeia asta?

— Morții nu au urgențe.

— Îi lăsați pur și simplu în frigider?

— Până când avem timp de ei.

— Dar dacă n-o auzeați mișcându-se în seara asta? Se întoarse cu fața la ea. Vreți să spuneți că putea să rămână acolo până mâine-dimineață?

Maura simți cum se înroșește.

— Da, recunoscu ea.

— Dr. Cutler, la Reanimare este un pat disponibil, îi spuse o infirmieră. Vreți să o mutăm acolo?

El încuviință din cap.

— Nu știm ce droguri a luat, așa că vreau să o conectați la aparate. Se uită la pacientă, care avea ochii închiși. Buzele continuau să i se miște, de parcă se ruga. Săraca femeie a murit deja o dată. Să nu se întâmple și a doua oară.

•

Maura auzi telefonul sunând în casă, în timp ce se chinuia să deschidă ușa. Până ajunse în sufragerie, telefonul se opri. Cine o sunase nu lăsase niciun mesaj. Verifică cele mai recente apeluri pierdute, dar nu recunoscu numele ultimei persoane

care o apelase: ZOE FOSSEY. Un număr greșit?

„Refuz să îmi fac griji din pricina asta”, se gândi și se îndreptă spre bucătărie.

Acum îi suna telefonul mobil. Îl scoase din poșetă și văzu pe ecran că o suna colegul ei, doctorul Abe Bristol.

— Da, Abe?

— Maura, poți să îmi spui ce s-a întâmplat la morgă în seara asta?

— Ai aflat?

— Deja am primit trei apeluri. De la *Globe, Herald* și de la o televiziune locală.

— Ce vor reporterii?

— Întreabă toți despre cadavrul care s-a trezit la viață. Spun că abia a fost dusă la clinică. Habar nu am despre ce vorbesc.

— Dumnezeule! Cum de a aflat presa atât de repede?

— Deci, e adevărat?

— Aveam de gând să te sun… Se opri. Începuse să sune telefonul în sufragerie. Mai sună cineva. Pot să te sun eu, Abe?

— Atâta timp cât promiți să mă pui și pe mine la curent.

Se duse în sufragerie și ridică receptorul.

— Doctor Isles.

— Zoe Fossey la telefon, de la postul de televiziune Channel Six News. Puteți comenta faptul…

— E aproape ora zece, o repezi Maura. Ați sunat la mine acasă. Dacă vreți să stați de vorbă cu mine, va trebui să sunați la serviciu în timpul orelor de lucru.

— Am înțeles că o femeie s-a trezit la morgă în seara aceasta.

— Nu intenționez să comentez.

— Sursele ne spun că atât un polițist, cât și o firmă de pompieri din Weymouth au declarat-o moartă. Aceeași constatare a fost făcută și de cineva de la departamentul dumneavoastră?

— Morga nu a fost implicată în această constatare.

— Dar femeia se afla în custodia dumneavoastră, nu-i așa?

— Nimeni din departamentul nostru nu a declarat-o

moartă.

— Vreți să spuneți că vina aparține Departamentului de Pompieri din Weymouth și poliției? Cum puteți face o astfel de greșeală? Nu este evident când cineva este în viață?

Maura închise telefonul.

Aproape imediat sună din nou. Un alt număr apăru pe ecran.

Ridică receptorul.

— Doctor Isles.

— Aici este Dave Rosen, de la Associated Press. Îmi cer scuze că vă deranjez, dar investigăm un raport despre o tânără femeie care a fost dusă la morgă și s-a trezit într-un sac. Este adevărat?

— De unde ați aflat despre asta? Acesta e al doilea telefon pe care îl primesc.

— Bănuiesc că veți primi mai multe telefoane.

— Și ce vi s-a spus?

— Că a fost adusă la morgă în această după-amiază de către Weymouth Fire & Rescue. Că dumneavoastră ați descoperit că trăiește și ați chemat o ambulanță. Am vorbit deja la spital și mi-au spus că se află în stare gravă, dar e stabilă. E corect?

— Da, dar…

— Chiar se afla în sac atunci când ați găsit-o? Era închis?

— Faceți ca totul să sune atât de senzațional.

— Verifică cineva de la dumneavoastră cadavrele atunci când sunt aduse pentru a se asigura că persoanele sunt decedate?

— Voi da o declarație mâine-dimineață. Noapte bună.

Închise și, înainte ca telefonul să sune din nou, îl scoase din priză. Doar așa putea să se odihnească în seara asta. Uitându-se la telefonul deconectat, se întrebă: „Cum naiba s-a aflat așa de repede?”

Apoi se gândi la toți martorii din spital – angajații, infirmierele, îngrijitorii. Pacienții din sala de așteptare, uitându-se curioși prin geamul despărțitor. Oricare dintre ei ar fi putut pune mâna pe telefon. Un simplu apel și vestea s-ar fi aflat. Nimic nu se răspândește mai repede decât o bârfă

macabră. „Mâine, își zise în sinea ei, va fi un adevărat chin și va trebui să fiu pregătită.”

Scoase telefonul mobil și îl sună pe Abe.

— Avem o problemă, îi spuse.

— Mi-am dat seama.

— Nu vorbi cu presa. Voi face eu o declarație. Mi-am scos telefonul din priză pentru noaptea asta. Dacă ai nevoie de mine, mă găsești pe telefonul mobil.

— Ești pregătită să înfrunți toate astea?

— Cine altcineva o va face? Eu sunt cea care a găsit-o.

— Maura, știi că asta va deveni o știre națională.

— Associated Press deja m-au sunat.

— Dumnezeule, ai vorbit cu Departamentul de Sănătate Publică? Ei vor conduce ancheta.

— Cred că ei sunt următorii pe lista celor pe care îi voi suna.

— Ai nevoie de ajutor pentru scrierea declarației?

— Am nevoie de ceva timp să lucrez la ea. Voi ajunge mai târziu mâine. Reține-i până ajung la birou.

— Probabil că va avea loc un proces.

— Suntem nevinovați, Abe, nu am greșit cu nimic.

— Nu contează. Pregătește-te.

• TREI

— Juri că mărturia pe care o vei depune în cazul audiat va fi adevărul, tot adevărul și numai adevărul, așa să-ți ajute Dumnezeu?

— Jur, răspunse Jane Rizzoli.

— Mulțumesc. Puteți lua loc.

Jane simți că toate privirile din sală erau ațintite asupra ei în timp ce se așeză pe scaun. O urmăriseră cu privirea încă din momentul în care păşise în sala de judecată, cu gleznele umflate, cu burta mare sub rochia largă de femeie însărcinată. Se foi în scaun încercând să stea confortabil și să păstreze un aspect autoritar, dar în cameră era cald și deja simțea broboane de sudoare pe frunte. O polițistă transpirată, neliniștită și însărcinată. Da, cu adevărat o persoană autoritară.

Gary Spurlock, procurorul general adjunct al regiunii Suffolk, se ridică pentru a-și începe pledoaria. Jane îl știa ca fiind un procuror calm și metodic, așa că nu era îngrijorată de această primă rundă de întrebări. Se uită la Spurlock, evitând orice privire spre inculpat, Billy Wayne Rollo, care stătea într-o rână lângă avocata lui și o urmărea pe Jane. Știa că Rollo încerca să o intimideze uitându-se urât la ea. Intimideaz-o pe polițistă, fă-o să se simtă nesigură. Era la fel ca mulți alți nemernici pe care îi cunoscuse, iar privirea lui nu era pentru ea o noutate. Doar ultima speranță a unui învins.

— Puteți să ne spuneți numele dumneavoastră și să îl spuneți pe litere, vă rog? o întrebă Spurlock.

— Detectiv Jane Rizzoli. R-I-Z-Z-O-L-I.

— Și meseria dumneavoastră?

— Lucrez ca detectiv la Departamentul Omucideri din cadrul Departamentului de Poliție din Boston.

— Puneți să ne spuneți ce studii aveți și ceva despre dumneavoastră?

Se foi din nou, începând să o doară spatele din cauza

scaunului tare.

— Am o specializare în drept penal obținută la Massachusetts Bay Community College. După perioada de instruire la Academia de Poliție din Boston, am lucrat ca ofițer de patrulare atât în Back Bay, cât și în Dorchester.

Tresări din cauza unei lovituri a bebelușului. „Liniștește-te. Mama depune mărturie.” Spurlock aștepta ca ea să-și termine răspunsul. Continuă:

— Am lucrat ca detectiv la Brigada Antidrog timp de doi ani. Apoi, acum doi ani și jumătate, m-am transferat la Departamentul Omucideri, unde lucrez în momentul de față.

— Mulțumesc. Acum aș dori să vă întreb ceva legat de evenimentele din 3 februarie anul curent. În timpul serviciului, ați vizitat o reședință în Roxbury. Corect?

— Da, domnule.

— Adresa era Malcolm X Boulevard nr. 4280, corect?

— Da, este un bloc de locuințe.

— Povestiți-ne despre această vizită.

— În jurul orei 14:00, noi – eu și partenerul meu, detectivul Barry Frost – am ajuns la această adresă pentru a sta de vorbă cu un chiriaș din apartamentul 2B.

— În legătură cu ce?

— Cu investigarea unei crime. Persoana de la 2B era un cunoscut al victimei.

— Deci persoana în cauză nu era suspectă în acel caz?

— Nu, domnule. Nu o consideram suspectă.

— Și ce s-a întâmplat apoi?

— Abia bătusem la ușa apartamentului 2B când am auzit o femeie țipând. Venea din apartamentul alăturat, 2E.

— Puteți descrie țipetele?

— Aș putea spune că erau mai degrabă țipete de teamă, de frică. Și am auzit câteva bubuituri puternice, de parcă mobila era trântită sau cineva era izbit de ușă.

— Obiectez! Avocatul apărării, o femeie înaltă, blondă, se ridică în picioare. Sunt speculații. Nu a fost în apartament ca să vadă.

— Se acceptă, spuse judecătorul. Detectiv Rizzoli, vă rog să

vă păstrați bănuielile în legătură evenimente la care nu ați fost martoră.

„Chiar dacă n-a fost doar o bănuială afurisită? Pentru că exact asta se întâmpla: Billy Wayne Rollo trântea capul prietenei sale de podea."

Jane își înghiți supărarea și își reluă declarația:

— Am auzit o bubuitură puternică în apartament.

— Și ce ați făcut?

— Eu și detectivul Frost am bătut imediat în ușă la apartamentul 2E.

— V-ați legitimat ca fiind ofițeri de poliție?

— Da, domnule.

— Și ce s-a întâmplat…

— Asta e o minciună nenorocită! sări inculpatul. Nu au spus niciodată că sunt polițiști.

Toată lumea îl privi pe Billy Wayne Rollo; el se uita doar la Jane.

— Controlați-vă, domnule Rollo, ordonă judecătorul.

— Dar e o mincinoasă!

— Doamnă avocat, ori vă controlați clientul, ori va fi obligat să părăsească sala.

— Șșșș, Billy, murmură avocata apărării. Asta nu ne ajută.

— În regulă, zise judecătorul. Domnule Spurlock, puteți continua.

Procurorul aprobă din cap și se întoarse spre Jane.

— Ce s-a întâmplat după ce ați bătut la ușă la 2E?

— Nu am primit niciun răspuns. Dar puteam auzi țipetele și zgomotul. Am decis amândoi că cineva este în primejdie și că trebuie să intrăm în apartament cu sau fără consimțământ.

— Și ați intrat?

— Da, domnule.

— Mi-au scos nenorocita aia de ușă din balamale! interveni Rollo.

— Liniște, domnule Rollo! îl repezi judecătorul, iar inculpatul se afundă în scaun, urmărind-o atent pe Jane.

„Uită-te la mine cât vrei, nemernicule. Crezi că mă intimidezi?"

— Detectiv Rizzoli, continuă Spurlock, ce ați văzut în apartament?

Jane își întoarse privirea spre procuror.

— Am văzut un bărbat și o femeie. Femeia era întinsă pe spate. Avea mai multe vânătăi pe față, iar una din buze îi sângera. Bărbatul era deasupra ei. Avea mâinile în jurul gâtului ei.

— Se află acest bărbat acum în sală?

— Da, domnule.

— Vă rog să ni-l arătați.

Arătă în direcția lui Billy Wayne Rollo.

— Ce s-a întâmplat apoi?

— Eu și cu detectivul Frost l-am tras pe domnul Rollo de pe femeie. Ea era conștientă încă. Domnul Rollo a opus rezistență, iar în încăierare, detectivul Frost a primit o lovitură puternică în abdomen. Apoi domnul Rollo a fugit din apartament. L-am urmărit pe scări și acolo am reușit să-l prind.

— De una singură?

— Da, domnule. Tăcu. Adăugă apoi fără nicio urmă de umor: După ce a căzut pe scări. Părea să fie destul de beat.

— Nenorocita asta m-a împins! izbucni Rollo.

Judecătorul bătu cu ciocănelul.

— Am auzit destule! Aprod, condu-l pe inculpat afară.

— Domnule judecător. Avocata apărării se ridică. Îl voi ține sub control.

— Până acum nu prea ați reușit, doamnă Quinlan.

— Acum va sta liniștit. Îi aruncă o privire clientului ei. *Nu-i așa*?

Rollo aprobă resemnat.

Spurlock continuă:

— Nu mai am întrebări, onorată instanță, și se așeză.

Judecătorul se uită la avocatul apărării.

— Doamnă Quinlan?

Victoria Quinlan se ridică pentru a-și începe pledoaria. Jane nu mai avusese de-a face cu această avocată, așa că nu știa la ce să se aștepte. În timp ce Quinlan se apropia de boxa

martorilor, Jane se gândea: „Ești tânără, blondă și frumoasă. De ce îl aperi pe nemernicul ăsta?” Femeia se mișca precum un fotomodel pe pasarelă, picioare lungi scoase în evidență de o fustă scurtă și pantofi cu toc. Pe Jane o dureau picioarele doar uitându-se la acei pantofi. O femeie precum Quinlan era, probabil, mereu în centrul atenției și profita de acest lucru acum în timp ce se plimba până la boxa martorilor, conștientă că fiecare bărbat din boxa juraților se holba la fundulețul ei ferm.

— Bună dimineața, detective, spuse Quinlan.

Drăguț, prea drăguț. În orice clipă această blondă avea să-și dea arama pe față.

— Bună dimineața, doamnă, răspunse Jane pe un ton neutru.

— Spuneați că în prezent lucrați la Departamentul Omucideri.

— Da, doamnă.

— Și ce cazuri noi investigați în momentul de față?

— În acest moment nu am niciun caz nou. Dar continui să urmăresc…

— Cu toate astea sunteți detectiv în cadrul Departamentului de Poliție din Boston. În prezent nu este niciun caz de crimă care să necesite o investigație amănunțită?

— Sunt în concediu de maternitate.

— Ah, sunteți *în concediu.* Deci acum nu mai lucrați.

— Mă ocup de partea administrativă.

— Hai să lămurim acest aspect. Nu sunteți detectiv *activ.* Quinlan zâmbi. În prezent.

Jane simți cum se înroșește.

— Cum am spus, mă aflu în concediu de maternitate. Chiar și polițiștii au copii, adăugă cu o notă de sarcasm, regretând imediat.

„Nu intra în jocul ei. Păstrează-ți calmul.” Asta era ușor de zis, dar greu de făcut în această căldură infernală din sală. Se stricase oare aerul condiționat? De ce pe ceilalți nu-i deranja căldura?

— Când veți naște, detective?

Jane tăcu, întrebându-se unde voia să ajungă.

— Trebuia să nasc săptămâna trecută, spuse într-un final. Întârzie.

— Să ne întoarcem la data de 3 februarie, când l-ați întâlnit pentru prima dată pe clientul meu, domnul Rollo, erați… cum? Erați gravidă în a treia lună?

— Obiectez, se ridică Spurlock. Este irelevant.

— Doamnă avocat, i se adresă judecătorul lui Quinlan, care este scopul întrebării dumneavoastră?

— Are legătură cu mărturia pe care a depus-o mai devreme, domnule judecător. Faptul că doamna detectiv Rizzoli a fost capabilă să îl imobilizeze și să îl aresteze pe clientul meu, pe scări, de una singură.

— Și ce legătură are asta cu stadiul sarcinii?

— O femeie însărcinată în luna a treia ar avea dificultăți…

— Este ofițer de poliție, doamnă Quinlan. Arestarea oamenilor face parte din datoria ei.

„Așa, domnule judecător. Spuneți-i dumneavoastră."

Victoria Quinlan bătu în retragere.

— În regulă, onorată instanță. Îmi retrag întrebarea. Se întoarse, din nou, spre Jane. O privi timp de câteva clipe pentru a cântări următoarea mișcare. Ați spus că dumneavoastră și partenerul dumneavoastră, detectivul Frost, vă aflați la fața locului. Că ați stabilit de comun acord să intrați în apartamentul 2B?

— Nu era apartamentul 2B, doamnă. Era apartamentul 2E.

— A, da, desigur. Greșeala mea.

„Da, sigur. De parcă nu voiai să mă încurci."

— Ați declarat că ați bătut la ușă și v-ați legitimat ca fiind ofițeri de poliție.

— Da, doamnă.

— Și acest lucru nu avea nicio legătură cu adevăratul motiv pentru care vă aflați în clădire.

— Nu, doamnă. A fost o coincidență faptul că ne aflam acolo. Când constatăm că viața unui cetățean este în pericol e datoria noastră să intervenim.

— De aceea ați ciocănit la apartamentul 2B.

— 2E.

— Și când nu a răspuns nimeni ați spart ușa.

— Am simțit că o femeie este în pericol, din cauza țipetelor care se auzeau.

— Cum v-ați dat seama că sunt țipete de frică? Nu puteau fi țipete de, să spunem, plăcere?

Lui Jane îi veni să râdă, dar se abținu.

— Nu asta am auzit.

— Sunteți sigură de asta? Există vreo diferență?

— O femeie cu buza însângerată este o dovadă destul de bună.

— În momentul acela nu aveați de unde știi. Nu l-ați lăsat pe clientul meu să răspundă la ușă. Ați tras concluzii pripite și ați dat buzna înăuntru.

— Am oprit o bătaie.

— Știți că așa-zisa victimă a refuzat să îl acuze pe domnul Rollo și că sunt încă împreună?

Jane rămase cu gura căscată.

— E decizia ei. „E tare proastă.” Ceea ce am văzut în acea zi în apartamentul 2E era clar abuz. Era sânge.

— Sângele meu nu contează? izbucni Rollo. M-ai împins pe scări, cucoană! Încă mai am cicatricea aici, pe obraz!

— Liniște, domnule Rollo! ordonă judecătorul.

— Priviți! Vedeți unde m-am lovit de scări? Am avut nevoie de copci!

— Domnule Rollo!

— L-ați împins pe clientul meu pe scări, detective? întrebă Quinlan.

— Obiecție, spuse Spurlock.

— Nu, nu l-am împins, răspunse Jane. Era destul de beat încât să cadă singur pe scări.

— Minte! țipă acuzatul.

Se auzi ciocănelul.

— Liniște, domnule Rollo.

Dar fața lui Billy Wayne Rollo se înroși de furie.

— Ea împreună cu partenerul ei m-au târât pe casa scării ca

nimeni să nu vadă ce îmi fac. Credeți că mă putea aresta de una singură? Această *femeie* însărcinată? Vă îndrugă numai rahaturi.

— Sergent Givens, scoateți-l afară din sală pe acuzat.

— E un caz de brutalitate din partea poliției, țipă Rollo în timp ce aprodul îl ridică în picioare. Voi, cei din juriu, sunteți proști? Nu vedeți că asta e o porcărie inventată? Polițiștii ăștia doi m-au împins pe nenorocitele alea de scări.

Judecătorul lovi ciocănelul cu putere.

— Curtea se retrage pentru o pauză. Vă rog să-i conduceți pe jurați afară.

— O, da! Să luăm o *pauză*. Rollo începuse să râdă și să-l împingă pe aprod. Exact când aud, în sfârșit, adevărul!

— Scoate-l de aici, sergent Givens.

Givens îl înșfacă pe Rollo de braț. Furios, acesta se învârti și îl lovi pe aprod în burtă. Cu capul. Amândoi căzură la podea și începură să se bată. Victoria Quinlan se uita, cu gura căscată, cum clientul ei și aprodul se tăvăleau pe podea la câțiva centimetri de pantofii ei cu toc Manolo Blahnik.

„Dumnezeule. Cineva trebuie să preia controlul."

Jane țâșni din scaun. Strecurându-se pe lângă Quinlan, Jane înhăță cătușele aprodului pe care, în învălmășeală, le scăpase pe podea.

— Ajutor! țipă judecătorul, bătând cu ciocănelul. Mai avem nevoie de un aprod aici!

Sergentul Givens stătea întins pe spate, țintuit sub Rollo, care tocmai își ridica mâna dreaptă pentru o lovitură. Jane apucă mâna ridicată a lui Rollo și i-o încătușă.

— Ce dracu'? strigă Rollo.

Jane îl împinse cu piciorul de spate, îi răsuci mâna la spate și îl împinse peste aprod. Încă un clic și cealaltă cătușă se închise în jurul mâinii lui Rollo.

— Dă-te jos după mine, vacă nenorocită! urlă Rollo. Îmi rupi spatele.

Sergentul Givens, prins dedesubt, părea că se sufocă din cauza greutății.

Jane își ridică piciorul de pe spatele lui Rollo. Deodată, un

lichid cald îi curse dintre picioare, stropindu-i pe Rollo și pe Givens. Se dădu înapoi și privi în stare de șoc rochia udă și lichidul care se prelingea pe podea.

Rollo se întoarse pe cealaltă parte și se uita mirat la ea, începând să râdă. Nu-și putea stăpâni râsul în timp ce se întorcea pe spate.

— Priviți! Nenorocita asta s-a pișat pe ea!

• PATRU

Maura oprise la semafor în Brookline Village când Abe Bristol o sună pe telefonul mobil.

— Te-ai uitat la televizor azi-dimineață? o întrebă.

— Nu-mi spune că povestea asta a ajuns deja la știri.

— Pe Canalul Șase. Pe reporteră o cheamă Zoe Fossey. Ai vorbit cumva cu ea?

— Foarte puțin, aseară. Ce a zis?

— Pe scurt? „Femeie găsită în viață într-un sac de cadavre. Medicul legist învinovățește Departamentul de Pompieri Weymouth și poliția statală pentru că au declarat-o moartă."

— Dumnezeule! N-am zis așa ceva.

— Știu că n-ai zis. Dar acum avem un căpitan în Weymouth foarte supărat, iar poliția statală nu e nici ea prea încântată. Louise a primit deja telefoane de la ei.

Lumina de la semafor se făcu verde. Pe măsură ce înainta în intersecție, își dori să se poată întoarce și să plece acasă.

— Ești la birou? îl întrebă.

— Sunt de la șapte. Credeam că o să ajungi până acum.

— Sunt în mașină. Am avut nevoie de câteva ore în plus azi-dimineață pentru a-mi pregăti declarația.

— Trebuie să te avertizez că atunci când vei sosi, vei fi asaltată în parcare.

— Sunt toți strânși acolo?

— Reporteri, care de televiziune. Sunt toți pe Albany Street, alergând între clădirea noastră și spital.

— Ce convenabil pentru ei. O oprire pentru discuții cu presa.

— Ai mai auzit ceva despre pacientă?

— L-am sunat azi-dimineață pe doctorul Cutler. Mi-a spus că raportul toxicologic al pacientei a ieșit pozitiv în ceea ce privește barbituricele și alcoolul. Trebuie să fi fost destul de îmbibată.

— Probabil asta explică de ce a căzut în apă. Și cu

barbiturice la bord, nu-i de mirare că au avut probleme în găsirea semnelor vitale.

— De ce se transformă asta într-o isterie generală?

— Deoarece este un subiect fierbinte pentru *National Enquirer*. Mortul ridicându-se din mormânt. Plus că este o femeie tânără, nu?

— Aș zice că are douăzeci și ceva de ani.

— E frumoasă?

— Contează?

— Haide, râse Abe. *Știi* bine că are importanță.

Maura respiră calm.

— Da, recunoscu ea. Este foarte atrăgătoare.

— Păi, vezi: tânără, atrăgătoare și aproape tăiată de vie.

— Nu a fost.

— Eu te previn. Așa vor crede toți.

— Nu pot să spun că sunt bolnavă azi? Poate prind următorul zbor spre Bermuda.

— Și să mă lași pe mine cu necazul ăsta pe cap? Să nu îndrăznești.

Când intră pe Albany Street, douăzeci de minute mai târziu, văzu două dubițe de televiziune parcate lângă intrarea în Departamentul de Medicină Legală. Așa cum o avertizase Abe, reporterii erau pregătiți s-o asalteze.

Coborî din Lexusul ei cu aer condiționat în zăpușeala de afară, și un grup de reporteri se repezi spre ea.

— Dr. Isles! o strigă un bărbat. Sunt de la *Boston Tribune*. Pot vorbi câteva clipe cu dumneavoastră despre necunoscută?

Drept răspuns, Maura căută în servietă și scoase câteva copii a ceea ce scrisese de dimineață. Era un rezumat al lucrurilor petrecute noaptea trecută și a felului în care acționase, împărți foile repede.

— Aceasta este declarația mea. Nu mai am nimic de adăugat.

Asta nu fu suficient pentru a opri valul de întrebări:

— Cum se poate să facă cineva o asemenea greșeală?

— Se știe numele femeii?

— Ni s-a spus că Departamentul de Pompieri din

Weymouth a constatat decesul. Puteți să ne spuneți un nume?

— Trebuie să vorbiți cu purtătorul lor de cuvânt. Nu pot răspunde în numele lor, declară Maura.

O femeie luă cuvântul.

— Trebuie să recunoașteți, dr. Isles, că acesta e un caz clar de incompetență din partea *cuiva.*

Maura recunoscu acea voce. Se întoarse și zări o femeie cu părul blond care își făcu loc în față.

— Sunteți reportera de la Canalul Șase.

— Zoe Fossey.

Femeia începu să zâmbească, mulțumită că a fost recunoscută, dar privirea pe care Maura i-o aruncă îi îngheță instantaneu zâmbetul.

— M-ați citat greșit, îi zise Maura. N-am afirmat niciodată că învinovățesc Departamentul de Pompieri sau poliția statală.

— Cineva trebuie să fie vinovat. Dacă nu ei, atunci cine? Dumneavoastră sunteți vinovată, dr. Isles?

— Bineînțeles că nu.

— O femeie, încă în viață, a fost închisă într-un sac pentru cadavre. A fost închisă în frigiderul de la morgă timp de opt ore. Și nimeni nu e vinovat? Fossey tăcu pentru un moment. Nu credeți că cineva ar trebui concediat pentru asta? De exemplu, ofițerul de poliție care s-a ocupat de caz?

— Vă grăbiți să aruncați vina pe cineva.

— Această greșeală ar fi putut-o costa viața pe femeie.

— Dar nu a costat-o.

— Nu e aceasta o greșeală minoră? Fossey râse. Cât de greu poate fi să constați dacă cineva e mort sau nu?

— Mai greu decât v-ați putea închipui, ripostă Maura.

— Deci le luați apărarea.

— V-am dat declarația mea. Nu vreau să comentez faptele altora.

— Dr. Isles? Era din nou reporterul de la *Boston Tribune.* Ați spus că stabilirea decesului cuiva nu e ușor. Știu că s-au mai făcut astfel de greșeli la alte morgi din țară. Puteți să ne explicați de ce este greu uneori? întrebă el respectuos.

Nu era o provocare, ci o întrebare delicată, care merita un

răspuns.

Îl privi pe bărbat câteva clipe. Îi văzu ochii ageri, părul care-i flutura în vânt și barba îngrijită care o duseră cu gândul la un tânăr profesor de liceu. Acea privire întunecată și intensă avea, cu siguranță, să fure inimile multor eleve.

— Cum vă numiți?

— Peter Lukas. Scriu săptămânal un editorial pentru *Tribune*.

— Voi vorbi cu dumneata, domnule Lukas. Doar cu dumneata. Haideți să intrăm.

— Așteptați! protestă Fossey. Unii dintre noi au așteptat aici de mai mult timp.

Maura o privi furioasă.

— În acest caz, domnișoară Fossey, nu ajunge departe cel care se scoală de dimineață, ci cel care e politicos.

Se întoarse și intră în clădire, urmată de reporterul de la *Tribune*.

Secretara ei, Louise, vorbea la telefon. Bătând cu degetul în receptor, îi șopti Maurei, oarecum disperată:

— Sună întruna. Ce le spun?

Maura puse o copie a declarației ei pe biroul lui Louise.

— Trimite-le asta prin fax.

— Doar atât vrei să fac?

— Redirecționează apelurile din partea presei. Am fost de acord să vorbesc cu domnul Lukas și doar cu el. Nu voi mai da alte interviuri.

Expresia de pe fața lui Louise în timp ce-l privea pe reporter era ușor de citit: „Văd că ai ales unul frumos”.

— Nu va dura mult, spuse Maura.

Îl conduse pe domnul Lukas la ea în birou și închise ușa. Îl invită să ia loc.

— Vă mulțumesc că ați acceptat să stați de vorbă cu mine, începu el.

— Ați fost singurul care nu m-a enervat.

— Asta nu înseamnă că nu sunt enervant.

O făcu să zâmbească.

— Aceasta este o strategie de autoapărare, zise ea. Poate

că, dacă vorbesc cu dumneavoastră, veți deveni tipul pe care îl vor suna toți apoi. Mă vor lăsa pe mine în pace și vor începe să vă hărțuiască pe dumneavoastră.

— Mă tem că nu merge chiar așa. Vor continua să alerge după dumneavoastră.

— Sunt atâtea subiecte mult mai importante despre care ați putea scrie, domnule Lukas. De ce acesta?

— Deoarece acesta ne-a lovit sub centură. E vorba despre temerile noastre cele mai mari. Câți dintre noi nu sunt îngroziți de faptul că vor fi considerați morți atunci când nu sunt? Să fim, din greșeală, îngropați de vii? Lucru care, din nefericire, s-a întâmplat de câteva ori în trecut.

Maura aprobă.

— Au fost câteva cazuri consemnate istoric. Dar acestea au fost anterioare perioadei îmbălsămărilor.

— Dar să te trezești la morgă? Acest lucru nu este doar istoric. Am descoperit că au mai fost astfel de cazuri în ultimii ani.

Maura ezită:

— S-a mai întâmplat.

— Mult mai des decât crede lumea. Scoase un caiet și îl deschise. În 1984, a fost un caz în New York. Un bărbat se afla pe masa de autopsie. Medicul legist ia bisturiul și e gata să facă prima incizie, moment în care cadavrul se trezește și îl apucă pe doctor de gât. Doctorul se prăbușește la pământ și moare din cauza unui infarct. Lukas îi aruncă o privire. Ați auzit de acest caz?

— Vă preocupă doar cazurile senzaționale.

— Dar este adevărat, nu?

Maura oftă.

— Da, am auzit de acest caz.

Deschise la o altă pagină a caietului său.

— Springfield, Ohio, 1989. O femeie dintr-un azil este declarată moartă și este dusă la o casă funerară. Stă întinsă pe masă, iar antreprenorul de pompe funebre se pregătește să o îmbălsămeze. Apoi cadavrul începe să vorbească.

— Păreți a fi destul de familiarizat cu acest subiect.

— Pentru că e fascinant. Răsfoi cu nerăbdare paginile caietului. Aseară am citit despre toate cazurile. O fetiță din South Dakota care s-a trezit în sicriul deschis. Un bărbat din Des Moines căruia i-a fost tăiat pieptul. De abia apoi și-a dat seama legistul că inima *îi bătea încă.* Lukas o privi. Acestea nu sunt legende urbane, ci sunt cazuri reale, și sunt multe la număr.

— Uitați, nu spun că nu s-a întâmplat, pentru că e clar că s-a întâmplat. Cadavre care s-au trezit la morgă. Morminte vechi au fost dezgropate și s-au găsit urme de unghii pe capacul coșciugului. Oamenii sunt atât de îngroziți, încât unele sicrie sunt dotate cu transmițătoare de urgență pentru a striga după ajutor, în caz că ești îngropat de viu.

— Cât de liniștitor!

— Așadar, se poate întâmpla. Sunt sigură că ați auzit de teoria despre Isus. Că învierea lui Isus nu a fost de fapt o înviere. A fost doar un caz de înmormântare prematură.

— De ce este atât de greu să determini că cineva e mort? Nu ar trebui să fie evident?

— Uneori nu este. Oamenii care au corpul rece din cauza expunerii sau a înecării în apă rece pot părea morți. Necunoscuta noastră a fost găsită în apă rece. Și mai sunt anumite droguri care pot masca semnele vitale și pot îngreuna detectarea pulsului sau a respirației.

— Romeo și Julieta. Poțiunea pe care a băut-o Julieta pentru a părea moartă.

— Da. Nu știu ce a băut, dar scenariul nu este ireal.

— Ce droguri au acest efect?

— Barbituricele, de exemplu. Îți încetinesc respirația și nu poți să-ți dai seama dacă o persoană respiră.

— Asta a apărut în raportul toxicologic al necunoscutei, nu-i așa? Fenobarbital.

Maura se încruntă.

— De unde ați auzit asta?

— Diferite surse. E adevărat, nu?

— Nu comentez.

— Are cumva o fișă psihiatrică? De ce ar fi luat o supradoză

de fenobarbital?

— Nici măcar nu știm numele femeii, cu atât mai puțin fișa ei psihiatrică.

O studie pentru câteva clipe, privirea lui neliniștind-o. „Acest interviu este o greșeală”, își zise ea. Acum câteva momente, Peter Lukas o impresionase pentru că fusese politicos și serios, tipul de jurnalist care ar fi tratat această poveste cu respect. Dar felul cum punea întrebările o stânjenea. Începuse acest interviu foarte bine pregătit și foarte versat în toate detaliile pe care ea nu voia să le discute; genul de detalii care aveau să stârnească atenția publicului.

— Am înțeles că femeia a fost scoasă din Hingham Bay ieri-dimineață, spuse el. Echipa de pompieri din Weymouth a fost prima care a ajuns acolo.

— Așa este.

— De ce nu a fost chemat medicul legist la fața locului?

— Nu dispunem de atâția oameni pentru a cerceta fiecare loc unde a avut loc o crimă. În plus, descoperirea a fost făcută în Weymouth, și nu a existat nimic care să indice vreo anomalie.

— Și asta a fost stabilit de poliție?

— Detectivul lor a stabilit că a fost un accident.

— Sau o posibilă tentativă de sinucidere? Având în vedere rezultatele examenului toxicologic?

Nu avea rost să nege ceea ce el deja știa.

— Se poate să fi luat o supradoză.

— O supradoză de barbiturice. Iar corpul i s-a răcit din cauza apei. Două motive pentru a induce în eroare stabilirea morții. N-ar fi trebuit luate în considerație?

— Este… da, este ceva ce ar fi trebuit luat în considerație.

— Dar nici detectivul, nici Departamentul de Pompieri din Weymouth nu au făcut-o, ceea ce mi se pare o greșeală.

— Se poate întâmpla. Asta e tot ceea ce pot să spun.

— Ați făcut vreodată o asemenea greșeală, dr. Isles? Să declarați mort pe cineva care trăia?

Tăcu, gândindu-se la anii de rezidențiat, la o noapte când era de gardă și fusese trezită dintr-un somn profund de soneria

unui telefon. Pacientul din patul 336A tocmai murise, o anunțase o infirmieră. Putea un rezident să vină s-o declare pe femeie moartă? În timp ce Maura se îndrepta spre camera pacientei, nu simțea niciun fel de neliniște, nicio lipsă de încredere. La facultate, nu existase niciun curs special despre stabilirea morții; se credea că îți vei da seama când o vei vedea. În acea noapte, mergea pe holul spitalului gândindu-se că își va îndeplini imediat sarcina și apoi se va întoarce în pat. Moartea nu survenise pe neașteptate; pacienta suferea de cancer în fază terminală, iar pe fișa ei scria clar FĂRĂ ORDIN DE INTERVENȚIE. Fără resuscitare.

Intrând în camera 336, se speriase găsind patul înconjurat de membrii familiei îndurerate care se strânseseră pentru a-și lua rămas-bun. Maura avea public. Aceasta nu era comuniunea calmă cu decedatul, la care se aștepta. Era conștientă de toate privirile care o urmăreau în timp ce ea se apropia de pat. Pacienta stătea întinsă pe spate, având fața senină. Maura luase stetoscopul, strecurase diafragma sub cămașa de noapte și o așeză pe pieptul fragil. În timp ce se apleca deasupra pacientei, simțise cum familia se strânge în jurul ei, cercetând-o cu atenție. Infirmierele stabiliseră deja că femeia murise; chemarea doctorului pentru a o declara moartă era doar o formalitate. O notă pe fișă și semnătura doctorului erau lucrurile de care aveau nevoie pentru a o transfera la morgă. Aplecată deasupra pieptului, fără să audă ceva, Maura de abia aștepta să părăsească salonul. Se ridicase, afișând expresia compătimitoare adecvată și își îndreptase atenția spre bărbatul pe care îl considera a fi soțul pacientei. Vru să-i șoptească: „Îmi pare rău, dar a plecat spre un loc mai bun”.

Șoapta unei respirații o împiedicase.

Speriată, privise în jos, să vadă dacă pieptul pacientei se mișca. Privise cum femeia inspiră și expiră. Era o respirație agonizantă – nu un miracol, ci ultimele impulsuri electrice ale creierului, ultima convulsie a diafragmei. Fiecare membru al familiei din cameră căscase gura.

— Dumnezeule! exclamase soțul ei. Încă nu s-a dus.

— Se va duce în curând, fusese tot ceea ce Maura putu să

spună.

Ieșise din cameră cutremurată de gândul că era să comită o greșeală. Niciodată nu mai fusese atât de ușuratică în determinarea unui deces.

Se uită la jurnalist.

— Toată lumea face greșeli, zise ea. Chiar și un lucru simplu, precum constatarea unui deces, poate fi mai dificil decât credeți.

— Deci luați apărarea echipei de pompieri? Și a poliției?

— Vreau să spun că se mai fac și greșeli, atâta tot. „Și Dumnezeu știe că și eu am făcut câteva.” Știu cum s-ar fi putut întâmpla. Femeia a fost găsită în apă rece. Avea barbiturice în sânge. Aceste lucruri te fac să pari mort. În aceste circumstanțe, o greșeală nu e ceva ieșit din comun. Oamenii care s-au ocupat de acest lucru își făceau pur și simplu datoria și sper că veți fi corect față de ei atunci când veți scrie articolul.

Maura se ridică, anunțând că interviul s-a terminat.

— Întotdeauna încerc să fiu corect, zise el.

— Nu orice jurnalist poate să afirme așa ceva.

Se ridică și el uitându-se la ea.

— Vă rog să mă anunțați dacă am dat greș, după ce îmi veți citi articolul.

Îl conduse până la ușă, privind cum trece de biroul lui Louise și iese din clădire.

Louise ridică ochii din calculator.

— Cum a mers?

— Nu știu. Poate că nu trebuia să vorbesc cu el.

— Vom afla în curând, spuse Louise, îndreptându-și din nou privirea spre monitorul calculatorului, când va apărea articolul vineri în ziarul *Tribune*.

• CINCI

Jane nu-și dădea seama dacă vestea era bună sau proastă.

Dr. Stephanie Tam se aplecă în față, ascultând prin stetoscopul Doppler, iar părul ei negru și neted îi acoperi fața, astfel că Jane nu-i putea vedea expresia de pe chip. Stând întinsă pe pat, Jane privea cum stetoscopul aluneca pe burta ei umflată. Doctorița Tam avea mâini delicate, mâinile unui doctor, în timp ce folosea instrumentul cu aceeași delicatețe cu care cineva ar ridica o harpă. Deodată, mâna se opri și Tam se aplecă mai mult, concentrându-se. Jane se uită la soțul ei, Gabriel, care stătea lângă ea, și putea citi aceeași neliniște în ochii lui.

„A pățit ceva copilașul nostru?”

În cele din urmă, doctorița Tam se ridică și o privi pe Jane zâmbind.

— Ascultați, îi spuse, dând volumul stetoscopului mai tare.

O bătaie constantă și viguroasă putea fi auzită.

— Acestea sunt niște bătăi puternice ale inimii fetusului, spuse Tam.

— Asta înseamnă că bebelușul meu nu a pățit nimic?

— Până acum bebelușul se simte foarte bine.

— Până acum? Ce vrea să însemne asta?

— Nu mai poate sta înăuntru prea mult. Tam strânse stetoscopul și îl puse la locul lui. Odată ce ți s-a scurs lichidul amniotic, încep, de obicei, și contracțiile.

— Dar nu se întâmplă nimic. Nu simt nicio contracție.

— Tocmai. Bebelușul tău refuză să coopereze. Ai înăuntru un copil tare încăpățânat, Jane.

Gabriel oftă.

— Ca și mama. Se luptă cu răufăcătorii până în ultima clipă. Îi puteți spune soției mele că acum este *oficial* în concediu de maternitate?

— Cu siguranță ești în concediu acum, zise Tam. Te voi duce jos la Ultrasunete ca să tragem cu ochiul și să vedem ce

se întâmplă înăuntru. Apoi cred că trebuie să îți provocăm contracții.

— Nu vor începe de la sine? se miră Jane.

— Ți s-a rupt apa. Iar acum canalul este deschis în fața infecțiilor. Au trecut două ore și nu ai avut nicio contracție. E timpul să-l zorim pe mititel. Tam se îndreptă vioaie spre ușă. Îți vom pune o perfuzie. Voi verifica la Ecografie, să vedem dacă te putem strecura imediat pentru o scanare. După aceea trebuie să scoatem bebelușul de acolo, ca să devii în sfârșit mămică.

— Totul se întâmplă prea repede.

Tam începu să râdă.

— Ai avut timp nouă luni să te obișnuiești. Nu ar trebui să fie o surpriză complet neașteptată, îi zise ea în timp ce ieșea pe ușă.

Jane se uită în tavan.

— Nu cred că sunt pregătită pentru asta.

Gabriel o strânse de mână.

— Eu sunt pregătit pentru asta de mult timp. Îi luă cămașa de noapte, i-o ridică și își puse urechea pe burta ei goală. Salutare, micuțule! strigă el. Tata devine nerăbdător, așa că nu te mai prosti.

— Au. Nu te-ai bărbierit bine azi-dimineață.

— Mă mai bărbieresc o dată, special pentru tine. Se ridică și privirile li se întâlniră. Vorbesc serios, Jane. Îmi doresc asta de foarte mult timp. Mica mea familie.

— Dar dacă nu e așa cum îți dorești?

— Ce crezi tu că îmi doresc?

— Copilul perfect, soția perfectă.

— Nu văd de ce mi-aș dori soția perfectă când te am pe tine, spuse el râzând și ferindu-se, în timp ce ea dădu să-l lovească.

„Dar eu am reușit să-mi găsesc soțul perfect, se gândi ea, privindu-i ochii zâmbitori. Tot nu știu cum am fost atât de norocoasă. Nu știu cum o fată care a crescut cu o poreclă ca Față-de-Broască s-a căsătorit cu un bărbat care atrăgea privirile tuturor femeilor când intra într-o încăpere.”

El se aplecă și îi spuse încet:

— Tot nu mă crezi, nu? Pot să-ți repet de o sută de ori și tot n-o să mă crezi. Tu ești exact ceea ce îmi doresc, Jane. Tu și bebelușul. O sărută pe nas. Acum, ce trebuie să-ți aduc, mămico?

— Dumnezeule! Nu-mi spune așa. Nu e deloc atrăgător.

— Mie mi se pare foarte atrăgător. De fapt…

Râzând, îl lovi peste mână.

— Pleacă. Du-te să mănânci ceva. Și adu-mi și mie un hamburger și cartofi prăjiți.

— Împotriva indicațiilor doctorului. Fără mâncare.

— Nu trebuie să afle.

— Jane.

— Bine, bine. Du-te acasă și adu-mi geanta cu lucrurile pentru spital.

O salută milităreşte.

— La ordinele dumneavoastră. De asta mi-am luat o lună de concediu.

— Poți să-i mai suni o dată pe părinții mei? Tot nu răspund la telefon. Și adu-mi și laptopul.

El oftă și clătină din cap.

— Ce-i? întrebă Jane.

— Ești pe cale să naști și tu vrei să-ți aduc laptopul?

— Am multe acte de pus în ordine.

— Ești incorigibilă, Jane.

Îi trimise un sărut din vârful degetelor.

— Știai asta foarte bine când te-ai căsătorit cu mine.

•

— Știi, spuse Jane, uitându-se la căruciorul cu rotile, aș putea să merg până la Ecografie, dacă îmi spui unde este.

Voluntara clătină din cap și puse frânele la cărucior.

— Regulile spitalului, doamnă, fără excepții. Pacienții trebuie duși în cărucior. Nu vrem să alunecați și să cădeți sau ceva de genul ăsta.

Jane se uită la cărucior, apoi la voluntara cu părul argintiu care urma să împingă căruciorul. „Săraca femeie, se gândi Jane. Eu ar fi trebuit să o împing pe ea.” Fără prea mult

entuziasm, se dădu jos din pat și se așeză în cărucior, în timp ce voluntara îi așeză perfuzia. De dimineață, Jane se lupta cu Billy Wayne Rollo; acum era plimbată de colo-colo, aidoma reginei din Sheba. Cât de umilitor. În timp ce era împinsă pe coridor, auzea respirația grea a femeii, simțea mirosul de pantofi vechi al țigărilor în respirația femeii. Dacă voluntarei i se făcea rău? Dacă trebuia resuscitată? „Atunci am voie să mă ridic, sau este și asta împotriva regulilor?”

Se afundă în cărucior, evitând privirile tuturor de pe coridor. „Nu vă uitați la mine, se gândea. Mă simt deja vinovată că săraca bunicuță trebuie să împingă cărucior.”

Voluntara împinse cărucior lui Jane în lift, lângă un alt pacient. Era un bărbat cărunt care mormăia întruna. Jane observă cureaua lată care îi ținea corpul bărbatului în cărucior și se gândi: „Dumnezeule, sunt foarte stricți în legătură cu regulile cărucioarelor. Dacă vrei să scapi, te leagă”.

Bătrânul îi aruncă o privire.

— La ce naiba te holbezi, cucoană?

— La nimic, răspunse Jane.

— Atunci, nu te mai uita.

— Bine.

Negrul îngrijit care stătea în spatele bătrânului scoase un chicotit.

— Domnul Bodine vorbește așa cu toată lumea, doamnă. Nu-l lăsați să vă supere.

Jane ridică din umeri.

— Sunt mai des abuzată verbal la serviciu.

„Am menționat cumva că și gloanțele sunt implicate?” Se uita drept în față, privind cum se schimbă numărul etajelor, evitând, cu grijă, privirea domnului Bodine.

— Foarte mulți oameni din lumea asta nu-și văd de treburile lor, mormăi bătrânul. O adunătură de enervanți. Nu încetează să se holbeze.

— Domnule Bodine, îi spune îngrijitorul, acum nu se holbează nimeni la dumneavoastră.

— *Ea* se holba.

„Nu-i de mirare că te-au legat, bătrân tâmpit ce ești”, se

gândi Jane.

Liftul se opri la parter și voluntara o scoase pe Jane. În timp ce mergeau pe hol spre Ecografie, simțea privirile altor pacienți. Oameni care mergeau singuri, uitându-se la invalida cu burta mare și cu mica brățară din plastic a spitalului. Se întreba: „Oare așa se simt toți cei care sunt țintuiți într-un cărucior? Sunt mereu obiectul privirilor compătimitoare?”

În spatele ei auzi o voce nervoasă întrebând:

— La ce dracu’ te uiți, domnule?

„Te rog, se gândi ea. Să nu se îndrepte și domnul Bodine spre Ecografie.” Dar îl auzea mormăind în spatele ei în timp ce mergeau pe coridor și după colț, la recepție.

Voluntara o lăsă pe Jane în sala de așteptare, lângă bătrân. „Nu te uita la el, își spunea în sinea ei. Nu arunca nici măcar o privire în direcția lui.”

— Ce, nici tu nu vrei să vorbești cu mine? o întrebă el.

„Gândește-te că nu e aici.”

— Aha. Deci îți imaginezi că nu sunt aici.

Își ridică privirea, ușurată, când o ușă se deschise și o asistentă într-o salopetă albastră își făcu apariția.

— Jane Rizzoli?

— Eu sunt.

— Doctorița Tam va coborî în câteva minute. O să vă conduc în cameră acum.

— Și cu mine cum rămâne? se văită bătrânul.

— Încă nu suntem pregătiți pentru dumneavoastră, domnule Bodine, îi spuse femeia, în timp ce roti căruciorul lui Jane spre ușă. Aveți răbdare.

— Dar trebuie să merg la baie, fir-ar să fie.

— Da, știu, știu.

— Nu știi nimic.

— Știu destule cât să nu-mi bat gura de pomană, murmură femeia în timp ce împingea căruciorul lui Jane pe hol.

— O să vă ud covorul! țipă bătrânul.

— Unul dintre pacienții dumneavoastră preferați? întrebă Jane.

— O, da. Asistenta oftă. E preferatul tuturor.

— Credeți că într-adevăr are nevoie să meargă la baie?

— Tot timpul. Are prostata cât pumnul meu și nu le dă voie chirurgilor să se atingă de ea. Femeia o duse pe Jane într-o cameră și blocă roțile căruciorului. Lăsați-mă să vă ajut să vă urcați pe masă.

— Mă descurc.

— Draga mea, cu o burtă așa de mare aveți nevoie de o mână de ajutor.

Femeia apucă mâna lui Jane, o ridică din scaun și o ajută să se urce pe masă.

— Acum, relaxați-vă, da? îi spuse femeia în timp ce îi aranja perfuzia. Când va sosi doctorița Tam vom începe.

Femeia ieși din cameră, lăsând-o singură pe Jane. Nu aveai ce să vezi în afară de echipamentul pentru ecograf. Nu erau ferestre, nici afișe pe pereți, nici reviste. Nici măcar un număr din plictisitorul *Golf Digest*.

Jane se întinse pe spate și se uită la tavanul gol. Își puse mâinile pe abdomenul umflat și aștepta lovitura unui picioruș sau a unui umăr, dar nu simți nimic. „Haide, bebelușule, își zise ea. Vorbește cu mine, spune-mi că vei fi în regulă.”

Un aer rece venea de la aparatul de aer condiționat și începu să tremure în cămașa de noapte subțire. Se uită la ceas și se trezi privind, în schimb, banda de plastic din jurul încheieturii. Numele pacientului: Rizzoli, Jane. „Acest pacient nu este tocmai răbdător, se gândi Jane. Haideți odată, oameni buni!”

O furnică dintr-odată pielea de pe abdomen și simți cum se întărește pântecele. Mușchii se contractară ușor câteva clipe, apoi se relaxară. În sfârșit o contracție.

Se uită la ceas. 11:50.

• ȘASE

Pe la prânz, temperatura depășise cu mult treizeci de grade, transformând trotuarele în niște tăvi încinse, o pâclă sulfuroasă punând stăpânire pe oraș. În fața Departamentului de Medicină Legală, nu mai era niciun reporter; Maura reuși să străbată Albany Street fără să fie asaltată și să intre în spital. Împărți liftul cu vreo șase tineri interniști, aflați în prima lună de practică, și își aduse aminte de lecția pe care o învățase în facultate: „Nu te îmbolnăvi în iulie". Sunt toți atât de tineri, observă ea, privindu-le fețele netede, părul neatins de bătrânețe. Se părea că observă tot mai des lucrul acesta, la polițiști, la doctori. Cât de tineri păreau. „Și ce văd acești interniști când se uită la mine?" se întreba. O simplă femeie de vârsta a doua, fără uniformă, fără un ecuson cu inițialele MD{5} pe rever. Probabil credeau că e ruda vreunui pacient, căruia nu merită să-i arunci mai mult de o privire. Odată, fusese și ea ca acești interniști, tânără și mândră în halat alb. Înainte să învețe lecția înfrângerii.

Ușile liftului se deschiseră și îi urmă pe interniști în spital. Trecură pe lângă biroul asistentelor, în halatele lor albe, fără să li se ceară explicații. Cea care a fost oprită de către asistenta de gardă a fost Maura, în hainele ei civile, cu întrebarea:

— Scuzați-mă, căutați pe cineva?

— Am venit în vizită la o pacientă, răspunse Maura. A fost adusă aseară la Urgențe. Am înțeles că a fost transferată de la Terapie intensivă azi-dimineață.

— Numele pacientei?

Maura ezită.

— Cred că este înregistrată tot ca necunoscută. Doctorul Cutler mi-a spus că se află în camera 431.

Asistenta de gardă își miji ochii.

— Îmi pare rău. Au sunat reporteri toată ziua. Nu putem da informații despre pacientă.

— Eu nu sunt reporteră. Eu sunt dr. Isles, de la Departamentul de Medicină Legală. I-am spus doctorului Cutler că voi trece să verific starea pacientei.

— Pot să văd o legitimație?

Maura căută în poșetă și puse legitimația pe masă. „Asta pățesc dacă nu port halatul medical”, se gândi ea. Îi vedea pe interniști mergând pe hol, fără a se împiedica, aidoma unui cârd țanțoș de gâște albe.

— Sunați-l pe doctorul Cutler, sugeră Maura. El știe cine sunt.

— Cred că este în regulă, spuse asistenta de gardă, dându-i înapoi legitimația. S-a făcut atâta tam-tam în legătură cu această pacientă, încât au fost nevoiți să trimită un agent de pază. În timp ce Maura se îndepărta, asistentă o strigă: Cred că va dori să vă vadă legitimația.

Pregătită să îndure încă o rundă de întrebări, ținu legitimația în mână în timp ce se îndrepta spre camera 431, dar descoperi că nu e niciun agent de pază în fața ușii închise. Când se pregătea să bată la ușă, auzi o bufnitură venind dinăuntru și zgomotul unei bucăți de metal căzând.

Dădu buzna în cameră, unde văzu o scenă confuză. Un doctor stătea la marginea patului, întinzând mâna spre punga de perfuzie. În partea opusă lui, un agent de pază era aplecat deasupra pacientei, încercând să o țină de încheieturi. O noptieră tocmai se răsturnase, iar apa băltea pe podea.

— Aveți nevoie de ajutor? îi întrebă Maura.

Doctorul îi aruncă o privire peste umăr și ea reuși să-i vadă ochii albaștri, părul blond tuns scurt periuță.

— Nu, ne descurcăm, îi răspunse el.

— Lăsați-mă să îi leg încheietura, se oferi, mutându-se pe partea agentului de pază.

În timp ce se apleca spre încheietura femeii, îi văzu mâna eliberându-se și îl auzi pe agent strigând alarmat.

Explozia o făcu pe Maura să tresară. Ceva cald o stropi pe față, iar agentul se clătină dintr-odată, spre ea. Se împiedică din cauza greutății lui, căzând pe spate sub el. Apa rece de pe jos îi udă bluza, iar de deasupra picura sângele cald. Încercă

să dea la o parte corpul care se afla peste ea, dar era greu, atât de greu încât nu mai putea să respire.

Corpul bărbatului începu să tremure, cuprins de convulsii de agonie. Un val de sânge cald îi invadă fața, gura și Maura se înecă din cauza gustului. „Mă înec.” Scoțând un țipăt, împinse corpul bărbatului, alunecos din cauza sângelui, și reuși să se elibereze.

Se ridică în picioare, uitându-se la femeie, care acum era liberă. Abia atunci văzu ce ținea femeia strâns în mâini.

„Un pistol. Are pistolul agentului de pază.”

Doctorul dispăruse. Maura rămăsese singură cu necunoscuta și, în timp ce se măsurau din priviri, fiecare detaliu al chipului femeii ieșea în evidență cu o claritate teribilă. Părul negru încurcat, privirea sălbatică, încordarea cumplită a tendoanelor mâinii în timp ce strângea arma mai tare.

„Dumnezeule, va apăsa pe trăgaci.”

— Te rog, șopti Maura, vreau doar să te ajut.

Zgomotul oamenilor alergând îi distrase atenția femeii. Ușa se deschise și o infirmieră se uită, cu gura deschisă, la învălmășeala din cameră.

Deodată, necunoscuta țâșni din pat. Se petrecu atât de repede, încât Maura nu avu timp să reacționeze. Deveni rigidă când femeia o luă de braț, iar țeava pistolului fu lipită de gât. Cu inima bubuindu-i în piept, Maura se lăsă târâtă spre ușă, oțelul rece apăsându-i carnea. Infirmiera se dădu la o parte, prea îngrozită pentru a mai spune ceva. Fiind forțată, Maura ieși din cameră, pe coridor. Unde era paza? Strigase cineva după ajutor? Se îndreptau spre biroul asistentei de gardă, corpul transpirat al femeii lipit de cel al Maurei, gâfâitul ei panicat răsunând în urechea Maurei.

— Fiți atenți! Dați-vă la o parte, e înarmată! auzi Maura și zări grupul interniștilor cu care se întâlnise ceva mai devreme.

Nu mai erau mândri în halatele lor albe, acum se retrăgeau, cu ochii larg deschiși. Atât de mulți oameni; atâția oameni nefolositori.

„Să mă ajute cineva, fir-ar să fie!”

Necunoscuta și ostatica ei ajunseseră acum în fața biroului asistentei de gardă, iar femeile îngrozite din spatele biroului îi urmăreau mișcările, fără să scoată o vorbă, aidoma unor figurine din ceară. Telefonul suna, dar nu răspunse nimeni.

Liftul se afla în față.

Femeia apăsă pe buton. Când ușile se deschiseră, o împinse pe Maura în lift, intră și ea și apăsă UNU.

„Patru etaje. Oare voi mai trăi când aceste uși se vor deschide din nou?”

Femeia se așeză pe partea opusă. Maura se uită la ea, fără să scoată un sunet. „Oblig-o să vadă cine sunt. Fă-o să mă privească în ochi atunci când apasă pe trăgaci.” În lift era răcoare, iar necunoscuta nu avea nimic pe ea în afară de cămașa de noapte de la spital, dar transpirația lucea pe fața ei, iar mâinile îi tremurau pe pistol.

— De ce faci asta? o întrebă Maura. Nu ți-am făcut niciun rău. Noaptea trecută am încercat să te ajut. Eu sunt cea care te-a *salvat*.

Femeia nu scoase niciun cuvânt. Maura îi auzea doar respirația, grea și rapidă din cauza fricii.

Liftul se opri, iar privirea femeii se îndreptă către ușă. Disperată, Maura încercă să-și amintească planul holului spitalului. Își aminti recepția de lângă intrarea principală unde lucra un voluntar cu părul grizonant. Un magazin de cadouri, un șir de telefoane publice.

Ușa se deschise. Femeia apucă brațul Maurei și o împinse afară din lift. Din nou, îi duse pistolul la gât. Maura își simțea gâtlejul uscat precum cenușa în timp ce păși pe coridor. Se uită în dreapta, în stânga, dar nu văzu pe nimeni, niciun martor. Apoi îl zări pe agentul de pază, singur, ghemuit în spatele ghișeului de informații. Văzându-i părul alb, inima Maurei îngheță. Acesta nu era un salvator, era un bătrânel mort de frică, în uniformă. Un om care putea să împuște chiar ostaticul.

Afară urla o sirenă, aidoma unui strigoi{6} care se apropie.

Capul Maurei fu smucit pe spate în timp ce femeia o apucă de păr, trăgând-o atât de aproape încât îi putea simți

respirația caldă suflându-i în ceafă, îi putea mirosi frica. Se îndreptară spre ieșire, iar Maura îl zări panicată pe agentul de pază în vârstă, tremurând în spatele biroului. Văzu baloane argintii în geamul magazinului de cadouri și un receptor legănându-se la capătul unui fir. Apoi fu împinsă pe ușă, direct în arșița după-amiezii.

O mașină de patrulă a Departamentului de Poliție din Boston frână brusc oprindu-se lângă trotuar și doi polițiști coborâră cu pistoalele scoase. Rămaseră nemișcați, urmărind-o cu privirile pe Maura, care le bloca ținta.

O altă sirenă se auzea.

Respirația femeii se transformă în gâfâieli disperate în timp ce își cântărea opțiunile care se împuținau rapid. Nu putea înainta; o trase pe Maura în spate, târând-o din nou în clădire, retrăgându-se pe hol.

— Te rog, șopti Maura în timp ce era îmbrâncită pe coridor. Nu ai cum să scapi. Pune-l jos. Lasă pistolul jos și îi înfruntăm împreună, bine? Mergem împreună la ei și nu îți vor face niciun rău…

Îi văzu pe cei doi polițiști înaintând pas cu pas, atenți la orice mișcare. Maura încă le bloca vizibilitatea, și nu puteau face nimic decât să se uite, neajutorați, cum femeia se retrăgea pe coridor trăgând-o pe ostatică după ea. Maura auzi un icnet și, cu colțul ochiului, zări trecători șocați stând nemișcați.

— Dați-vă înapoi, oameni buni! țipă unul din polițiști. Toată lumea să se dea la o parte.

„Aici se termină totul, se gândi Maura. Sunt încolțită cu o nebună care nu poate fi convinsă să se predea.” Auzea respirația femeii intensificându-se în suspine frenetice, simțea cum circulă frica prin brațul femeii aidoma curentului prin firele de înaltă tensiune. Se simțea trasă inexorabil spre un sfârșit sângeros, pe care îl putea citi, inevitabil parcă, în ochii polițiștilor care înaintau ușor. Bubuitura armei femeii, capul ostaticului plin de sânge.

Ploaia inevitabilă de gloanțe care îi va pune capăt. Până în acel moment, polițiștii nu avuseseră soluții. Și necunoscuta,

cuprinsă de panică, era tot atât de incapabilă să modifice cursul evenimentelor.

„Eu sunt singura care poate schimba lucrurile. Acum a sosit clipa."

Maura inspiră adânc, apoi expiră. În timp ce aerul îi ieșea din plămâni, își relaxă mușchii. Picioarele i se înmuiară și se prăbuși pe podea.

Femeia scoase un sunet, încercând să o țină pe Maura. Dar un corp moale este deja greu, iar ostatica ei se întinsese pe podea, scutul ei uman dispărând. Brusc, Maura era din nou liberă, rostogolindu-se într-o parte. Își puse mâinile în jurul capului și se ghemui aidoma unei mingi, așteptând schimbul de focuri. Dar nu auzi decât pași alergând și strigăte.

— La naiba. Nu pot să trag!

— Să se dea dracului toți la o parte.

O mână o apucă și o scutură.

— Doamnă? Vă simțiți bine? Vă simțiți *bine*?

Tremurând, Maura își ridică în sfârșit privirea spre fața polițistului. Auzi stații pârâind și sirene urlând precum femeile care îi plâng pe morți.

— Haideți, trebuie să vă dați la o parte. Un polițist o apucă de braț și o ajută să se ridice. Tremura atât de violent încât abia se putea ține pe picioare, așa că bărbatul o ridică de mijloc și o duse afară. Toată lumea să iasă din clădire *acum*! strigă polițistul la trecători.

Maura se uită în urmă. Necunoscuta dispăruse.

— Puteți să mergeți? o întrebă polițistul.

Nefiind în stare să scoată o vorbă, ea dădu pur și simplu din cap.

— Atunci plecați! Trebuie să-i evacuăm pe toți. Nu vreți să fiți aici.

Nu atunci când situația tinde să devină sângeroasă.

Făcu câțiva pași înainte. Se uită în spate încă o dată și văzu că polițistul deja se îndepărta pe coridor. Un semn arăta spre locul în care necunoscuta era pe cale să opună rezistență pentru ultima dată.

Ecografie.

•

Jane Rizzoli se trezi speriată și clipi, confuză, privind tavanul. Nu se așteptase să aţipească, dar masa pentru examinare era surprinzător de confortabilă și ea era obosită; nu dormise prea bine în ultimul timp. Se uită la ceasul de pe perete și își dădu seama că fusese lăsată singură de mai mult de jumătate de oră. Cât timp mai trebuia să stea acolo? Aşteptă să mai treacă cinci minute, devenind nervoasă.

„Gata, m-am săturat. Mă duc să aflu de ce durează atât. Și nu voi aștepta căruciorul cu rotile."

Se dădu jos de pe masă, iar picioarele desculțe îi atinseră podeaua rece. Făcu doi pași și își dădu seama că avea legată de mână o pungă de plastic cu soluție salină. Mută perfuzia pe un stativ portabil și îl împinse până la ușă. Uitându-se pe hol, nu zări pe nimeni. Nicio asistentă sau vreun îngrijitor, sau pe cineva de la Radiologie.

Asta era foarte încurajator. Uitaseră complet de ea.

Înaintă pe holul fără geamuri, împingând stativul cu perfuzia, roțile scârțâind în timp ce se învârteau pe linoleum. Trecu de o ușă deschisă, apoi de alta și văzu mese de operații goale și camere părăsite. Unde a dispărut toată lumea? În scurtul timp cât ea a dormit, dispăruseră toți.

Trecuse cu adevărat doar jumătate de oră?

Stătea înțepenită pe holul acela pustiu, speriată de gândul, absurd de-a dreptul, ce-i străfulgeră prin minte, că în timp ce ea dormea, toți oamenii de pe întreaga planetă dispăruseră. Se uită de-a lungul holului, încercând să-și aducă aminte care era drumul spre sala de așteptare. Nu fusese atentă atunci când îngrijitoarea o condusese în cabinet. Deschizând o ușă, văzu un birou. Deschise o altă ușă și văzu o arhivă.

Nici țipenie de om.

Începu să meargă mai repede pe coridoare, stativul cu perfuzia zăngănind pe lângă ea. Ce fel de spital era ăsta, în care lăsaseră o femeie gravidă singură? O să facă plângere, fir-ar să fie, bineînțeles că o să facă plângere. Putea să aibă contracții! Putea să moară! Deocamdată era scoasă din sărite și asta nu e starea în care ai vrea să fie o femeie însărcinată.

Nu și această femeie însărcinată.

Într-un final, zări semnul de ieșire și, știind perfect că urma să facă scandal, smuci de ușă. La prima vedere, nu-și dădu imediat seama ce se întâmplă în sala de așteptare. Domnul Bodine era legat de cărucior în colț. Tehnicianul de la ultrasunete și recepționista se îngrămădeau unul în celălalt pe una din canapele. Pe cealaltă canapea, doctorița Tam stătea lângă îngrijitorul de culoare. Ce era asta, o petrecere? În timp ce ea fusese lăsată în camera din spate, de ce doctorița ei pierdea vremea aici pe canapea?

Apoi văzu fișa medicală pe podea, observă cana răsturnată și cafeaua vărsată pe covor. Își dădu apoi seama că doctorița Tam nu pierdea vremea, ci avea spatele țeapăn și mușchii feței încordați din cauza fricii. Ochii ei nu o urmăreau pe Jane, ci pe altcineva.

Atunci Jane înțelese. „Cineva stă în spatele meu.”

• ȘAPTE

Maura stătea în rulota centrului de comandă, înconjurată de telefoane, televizoare și laptopuri. Aerul condiționat nu funcționa, și înăuntru erau peste treizeci de grade. Ofițerul Emerton, care supraveghea comunicarea radio, își făcu vânt în timp ce bea lacom dintr-o sticlă cu apă. Dar căpitanul Hayder, comandantul operațiunilor speciale din cadrul Departamentului de Poliție din Boston, părea calm în timp ce studia diagramele ce tocmai apăruseră pe monitorul computerului. Lângă el stătea directorul spitalului, arătând care erau elementele esențiale de pe planuri.

— S-a retras la Ecografie, spuse directorul. Aici era odată Radiologia, înainte de a fi mutată în noua aripă. Mă tem că asta îți va crea mari probleme, căpitane.

— Ce probleme? întrebă Hayder.

— Pereții ăștia conțin scuturi din plumb și nu sunt ferestre sau uși în aripa asta. Nu vei putea năvăli înăuntru și nici nu vei putea să arunci o grenadă cu gaz lacrimogen.

— Singura intrare la Ecografie este prin această ușă de pe hol?

— Corect. Directorul îl privi pe Hayder. Oare a încuiat ușa aia?

Hayder dădu aprobator din cap.

— Ceea ce înseamnă că s-a blocat acolo. Ne-am retras oamenii de pe hol, astfel încât să nu fie în bătaia focului dacă încearcă să fugă.

— Este într-o înfundătură. Singura cale de acces este prin locul unde sunt oamenii tăi. Pentru moment o ai bine încuiată. Dar, pe de altă parte, îți va fi greu să ajungi la ea.

— Deci suntem într-un impas.

Directorul apăsă pe mouse, mărind o zonă de pe plan.

— Există totuși o cale de a pătrunde, dar depinde de locul exact din această aripa, în care s-a retras. Scutul de plumb s-a construit de jur împrejurul acestor zone. Dar aici, în sala de

așteptare, zidurile nu conțin plumb.

— Din ce sunt construite?

— Din rigips. Gips-carton. Ați putea cu ușurință să tăiați tavanul de la etajul de deasupra.

Directorul spitalului se uită la Hayder.

— Dar atunci se va retrage în zona protejată și va fi de neatins.

— Scuzați-mă, interveni Maura.

Hayder se întoarse spre ea, ochii lui albaștri strălucind de furie.

— Da, o repezi el.

— Pot pleca acum, căpitane Hayder? Nu mai am nimic de spus.

— Încă nu.

— Cât mai durează?

— Va trebui să așteptați până când negociatorul nostru va putea sta de vorbă cu dumneavoastră. A vrut să reținem toți martorii.

— Voi fi bucuroasă să vorbesc cu el, dar nu văd niciun motiv să stau aici. Biroul meu este chiar peste drum. Știți unde mă găsiți.

— Nu e suficient de aproape, dr. Isles. Trebuie să vă ținem izolată. Hayder, își întoarse deja atenția spre ecran, nepăsător la protestul ei. Totul se desfășoară în ritm alert și nu putem pierde timpul căutând martori rătăcitori.

— Nu voi rătăci. Și nu sunt singura martoră. Erau și asistentele care aveau grijă de ea.

— Le-am reținut și pe ele. Vom discuta cu toate.

— Și mai era și doctorul acela în salon. Era acolo când s-a întâmplat.

— Căpitane Hayder? spuse Emerton, întorcându-se de la radio. Primele patru etaje au fost evacuate. Nu-i pot muta pe pacienții aflați în stare critică de la etajele superioare, dar în rest, i-am evacuat pe toți.

— Perimetrul nostru?

— Cel interior este asigurat. Au ridicat baricade pe hol. Mai așteaptă oameni pentru a asigura și perimetrul exterior.

Televizorul de deasupra capului lui Hayder era dat pe un post de televiziune din Boston, fără sunet. Era o transmisiune în direct, imaginile fiind extrem de familiare. „Asta e Albany Street, observă Maura. Și ăsta e centrul de comandă unde, momentan, sunt ținută prizonieră.” În timp ce locuitorii orașului Boston vedeau drama la televizor, ea era prinsă în mijlocul vârtejului.

O clătinare a rulotei o făcu să se întoarcă spre ușă și văzu un bărbat intrând. Încă un polițist, se gândi ea, văzând pistolul băgat în tocul de la șold, dar acest bărbat era mai scund și mai puțin impunător decât Hayder.

Din cauza transpirației, câteva smocuri de păr castaniu i se lipiseră pe fruntea înroșită.

— Dumnezeule, e și mai cald aici, zise bărbatul. Nu merge aerul condiționat?

— Merge, îi răspunse Emerton, dar nu face doi bani. Nu am avut timp să-l reparăm. Este un iad pentru electronice.

— Ca să nu mai vorbim de oameni, spuse bărbatul, urmărind-o cu privirea pe Maura. Îi întinse mâna. Sunteți dr. Isles, nu? Sunt locotenentul Leroy Stillman. M-au chemat ca să mai calmez spiritele. Să vedem dacă rezolvăm asta fără violență.

— Sunteți negociatorul.

Ridică modest din umeri.

— Așa mi se spune.

Își strânseră mâinile. Poate că înfățișarea lui modestă – un chip timid, capul chel – o liniștea. Spre deosebire de Hayder care părea mânat de adrenalină, acest bărbat o privea cu un zâmbet liniștitor și răbdător. De parcă avea tot timpul din lume să discute cu ea. Bărbatul se uită la Hayder.

— Acest loc este insuportabil. N-ar trebui să stea aici.

— Ne-ați rugat să reținem martorii.

— Da, dar nu să-i coaceți de vii. Deschise ușa. Oriunde ar fi mai confortabil decât aici.

Ieșiră afară, iar Maura inspiră adânc, bucuroasă că a ieșit din rulota aceea sufocantă.

În timpul izolării ei, Albany Street se transformase într-o

mare de mașini ale poliției. Aleea care dădea spre clădirea Departamentului de Medicină Legală de peste stradă era acum blocată, și Maura nu știa cum își va scoate mașina din parcare. În depărtare, dincolo de baricadele poliției, văzu antene parabolice, asemenea florilor răspândite pe tulpini înalte deasupra dubițelor de la știri. Se întreba dacă echipajelor de la televiziune le era la fel de cald și se simțeau la fel de jalnic, stând în mașini cum stătuse și ea în acea rulotă. Așa spera.

— Îți mulțumesc că ai așteptat, spuse Stillman.

— Nu prea am avut de ales.

— Știu că nu este plăcut, dar trebuie să reținem martorii până îi putem interoga. Acum situația este relativ sub control și am nevoie de informații. Nu îi știm motivele. Nu știm câți oameni ar putea fi înăuntru. Trebuie să știu cu cine am de-a face, astfel încât să adopt tactica cea mai bună atunci când va dori să discute cu noi.

— Încă nu a făcut-o?

— Nu. Am izolat cele trei linii telefonice din aripa spitalului unde s-a baricadat, așa încât îi controlăm toate convorbirile. Am tot încercat să sunăm, dar ne tot închide. Până la urmă, va accepta să vorbească. Aproape mereu se întâmplă asta.

— Crezi că ea este ca oricare alt răpitor?

— Oamenii care fac asta tind să se comporte asemănător.

— Câți dintre răpitori sunt femei?

— Trebuie să recunosc că e ceva neobișnuit.

— Ai mai avut de-a face cu un astfel de caz?

Bărbatul ezită.

— Adevărul e, continuă el, că asta e prima dată când mă confrunt cu așa ceva. E prima dată pentru noi toți. E un caz atipic. Femeile nu iau ostatici.

— Această femeie a făcut-o.

El aprobă.

— Până aflu mai multe, trebuie să o abordez ca pe oricare altă luare de ostatici. Înainte de a negocia cu ea, trebuie să aflu cât mai multe despre ea. Cine este și de ce face asta.

Maura clătină din cap.

— Nu știu dacă te pot ajuta în privința asta.

— Ești ultima persoană care a intrat în contact cu ea. Spune-mi orice îți amintești. Orice a spus, orice mișcare.

— Am fost singură cu ea puțin timp, câteva minute.

— Ați vorbit?

— Am încercat.

— Ce i-ai zis?

Maura simți că îi transpiră din nou palmele amintindu-și acea călătorie cu liftul. Cum tremura mâna femeii în timp ce strângea pistolul.

— Am încercat să o calmez, am încercat să mă înțeleg cu ea. I-am spus că nu vreau decât să o ajut.

— Cum a reacționat?

— Nu a spus nimic. Nu a scos niciun cuvânt. Aceasta a fost partea cea mai înfricoșătoare. Se uită la Stillman. Faptul că nu spunea nimic.

El se încruntă.

— A reacționat la cuvintele dumitale în vreun fel? Ești sigură că te-a auzit?

— Nu e surdă. Reacționa la sunete. Știu că a auzit sirenele poliției.

— Cu toate astea, nu a scos niciun cuvânt? E ciudat. Avem de-a face cu cineva care nu dorește să comunice? Asta va îngreuna negocierea.

— Nu mi s-a părut genul care să negocieze.

— Povestește-mi totul de la început, doctore Isles. Tot ce a făcut ea, tot ce ai făcut dumneata.

— I-am povestit totul căpitanului Hayder. Aceleași întrebări puse la nesfârșit nu vă vor oferi noi răspunsuri.

— Știu că te repeți, dar orice îți amintești poate fi detaliul vital. Singurul lucru care-mi poate fi de folos.

— Îmi pusese un pistol la cap. Era greu să mă concentrez la altceva în afară de a rămâne în viață.

— Ai fost cu ea. Îi știi ultima stare de spirit. Știi de ce a comis aceste acte? Sau dacă va răni vreun ostatic?

— Deja a omorât un bărbat. Asta ar trebui să vă spună ceva.

— Dar de atunci nu am mai auzit focuri de armă, așa că am trecut de primele treizeci de minute critice, care reprezintă cea mai periculoasă perioadă. A trecut aproape o oră și nu a făcut nicio mișcare. Nu a rănit pe nimeni, din câte știm noi.

— Atunci ce face acolo?

— Habar nu avem. Încă scormonim după informații despre trecutul ei. Echipa de la Omucideri verifică acum de ce a ajuns la morgă, și am prelevat ceea ce credem noi că sunt amprentele ei din salonul spitalului. Atâta timp cât nu rănește pe nimeni, timpul e de partea noastră. Cu cât durează mai mult, cu atât strângem mai multe informații despre ea și totul se va sfârși fără vărsare de sânge, fără acte de eroism. Se uită spre spital. Îi vezi pe polițiștii aceia? Cred că vor să ia cu asalt clădirea. Dacă se ajunge la asta, atunci am dat greș. Regula mea de aur pentru luarea de ostatici este simplă: să încetinesc lucrurile. O avem prizonieră într-o aripă fără ferestre, fără ieșiri, așa că nu poate să scape. Nu se poate deplasa. O lăsăm să stea și să se gândească la situația în care se află. Își va da seama că nu are altceva de ales decât să se predea.

— Dacă e destul de rațională încât să înțeleagă asta.

Se uită la ea pentru o clipă. O privire care sonda cu blândețe semnificația spuselor ei.

— Crezi că e rațională?

— Cred că e înspăimântată, răspunse Maura. Când am fost singure în lift, i se putea citi panica în ochi.

— De aceea a tras cu pistolul?

— Cred că s-a simțit amenințată. Eram trei aplecați deasupra patului ei, încercând să o imobilizăm.

— Trei? Asistenta cu care am vorbit mi-a zis că atunci când a intrat în cameră, v-a văzut pe tine și pe agentul de pază.

— Era și un doctor. Un bărbat tânăr, blond.

— Asistenta nu l-a văzut.

— Aa, a fugit. După împușcătură, a dat bir cu fugiții. Făcu o pauză, încă supărată din cauza acelei amintiri. Eu am rămas blocată în cameră.

— De ce crezi că pacienta l-a împușcat doar pe agentul de pază? Dacă erați trei lângă pat?

— El stătea aplecat deasupra ei. El era mai aproape.

— Sau o fi fost din cauza uniformei?

Maura se încruntă.

— Ce vrei să spui?

— Gândește-te puțin. O uniformă este un simbol al autorității. Poate a crezut că este polițist. Mă întreb dacă are dosar penal.

— Multora le e frică de poliție. Nu trebuie să fii infractor.

— De ce nu l-a împușcat pe doctor?

— Ți-am spus, a fugit. A ieșit de acolo.

— Nici pe tine nu te-a împușcat.

— Pentru că avea nevoie de un ostatic. Eu eram cea mai la îndemână.

— Crezi că te-ar fi omorât dacă i se oferea ocazia?

Privirile li se întâlniră.

— Cred că femeia asta ar face orice ca să supraviețuiască.

Ușa centrului de comandă se deschise deodată. Căpitanul Hayder scoase capul și îi spuse lui Stillman:

— Ai face bine să intri și să asculți asta, Leroy.

— Ce e?

— Este transmisă la radio.

Maura îl urmă pe Stillman înapoi la centrul de comandă, care devenise și mai sufocant în scurta perioadă în care stătuseră afară.

— Mai pune o dată înregistrarea, îi ordonă Hayder lui Emerton.

Se auzi vocea unui bărbat entuziasmat.

— … ascultați KBUR, la microfon se află Rob Roy, gazda dumneavoastră în această după-amiază ciudată. Avem de-a face cu o situație bizară aici, oameni buni. E o femeie pe fir chiar acum care pretinde că ea este cea care ține echipa locală SWAT în alertă, în fața spitalului. La început nu am crezut-o, dar producătoarea noastră a stat de vorbă cu ea. Credem că este cine pretinde…

— Ce dracu’ mai e și asta? întrebă Stillman. Trebuie să fie o farsă. Avem liniile acelea telefonice izolate.

— Ascultă doar, spuse Hayder.

— … bună ziua, domnișoară, spuse crainicul. Vorbiți cu noi. Spuneți-ne cum vă cheamă.

Vocea groasă a unei femei răspunse:

— Numele meu nu este important.

— Bine. Atunci, de ce naiba faceți asta?

— Zarurile au fost aruncate. Asta e tot ce vreau să spun.

— Ce vrea să însemne asta?

— Spune-le. Zarurile au fost aruncate.

— Bine, bine. Orice ar însemna, toți locuitorii orașului Boston au auzit. Oameni buni, dacă ne ascultați, zarurile au fost aruncate. Sunt Rob Roy de la KBUR și vorbim la telefon cu femeia care a cauzat toată agitația de la…

— Spuneți-le polițiștilor să nu intervină, continuă femeia. Am șase oameni în camera asta. Am destule gloanțe pentru toți.

— Ohoo, doamnă! Calmați-vă. Nu aveți niciun motiv să răniți pe cineva.

Fața lui Stillman se tăcu roșie de furie. Se întoarse către Hayder.

— Cum de s-a întâmplat așa ceva? Am crezut că am izolat liniile acelea telefonice.

— Le-am izolat. A sunat de pe un telefon mobil.

— Mobilul cui?

— Numărul este înregistrat pe numele Stephanie Tam.

— Știm cine este?

— … opa! Oameni buni, am dat de necaz, spuse Rob Roy. Producătorul meu mi-a spus că mi s-a ordonat de către poliția din Boston să întrerup orice comunicare cu această femeie. Poliția va întrerupe această transmisiune, prieteni, și va trebui să întrerup această convorbire. Mai sunteți pe fir, doamnă? Alo? Pauză. Se pare că am pierdut-o. Sper să se calmeze. Doamnă, dacă încă mă mai auziți, vă rog să nu răniți pe nimeni. Vă putem ajuta, bine? Și tuturor ascultătorilor mei, ați auzit totul pe KBUR. „Zarurile au fost aruncate…”

Emerton opri înregistrarea.

— Asta e! spuse el. Asta am înregistrat pe bandă. Am oprit convorbirea imediat, de îndată ce am auzit cu cine stătea

animatorul de vorbă. Dar partea asta a convorbirii a fost transmisă.

Sullivan părea uimit. Se uita la echipamentul audio acum mut.

— Ce naiba face femeia asta, Leroy? întrebă Hayder. A fost ăsta un strigăt ca să i se dea atenție? Încearcă să atragă mila publicului de partea ei?

— Nu știu. A fost ciudat.

— De ce nu vorbește cu noi? De ce să sune la un post de radio? Noi suntem cei care tot încearcă să o sune, și ea ne tot închide!

— Are un accent. Stillman se uită la Hayder. Sunt sigur că nu e americancă.

— Și ce a zis? „Zarurile au fost aruncate.” Ce înseamnă asta? Jocul e în desfășurare?

— E un citat din Iulius Cezar, interveni Maura.

Toți își întoarseră privirile spre ea.

— Ce?

— Este ceea ce a spus Cezar când a stat pe malul Rubiconului. Dacă traversa râul însemna că declară război Romei. Știa că dacă face mișcarea asta, nu mai era cale de întoarcere.

— Ce legătură are Iulius Caesar cu asta? întrebă Hayder.

— Eu v-am spus doar de unde vine expresia. Când Cezar le-a ordonat trupelor să traverseze râul, știa că nu mai era cale de întoarcere. Era un pariu, lui însuși îi plăcea să parieze și îi plăcea să arunce cu zarurile. Când s-a decis, a spus: „Zarurile au fost aruncate”. Ea făcu o pauză. Și a intrat în istorie.

— Deci asta înseamnă să treci Rubiconul, spuse Stillman.

Maura aprobă.

— Răpitorul nostru a făcut o alegere. Tocmai ne-a spus că nu există cale de întoarcere.

Emerton strigă:

— Am făcut rost de informația cu privire la telefonul mobil. Stephanie Tam e unul dintre doctorii spitalului. Secția de Obstetrică-Ginecologie. Nu răspunde la pager, și ultima dată când a fost văzută se îndrepta spre Ecografie să vadă o

pacientă. Spitalul verifică registrul pentru a-i identifica pe toți angajații care nu au fost încă găsiți.

— Se pare că acum avem numele unuia dintre ostatici, spuse Stillman.

— Dar acel telefon mobil? Am încercat să sunăm, dar ne închide. Îl lăsăm să funcționeze?

— Dacă i-l tăiem s-ar putea enerva. Pentru moment lăsați-o să-l folosească. Îi vom urmări apelurile. Stillman tăcu și își scoase o batistă ca să-și șteargă transpirația de pe frunte. Cel puțin, acum comunică – dar nu cu noi.

„E tot sufocant aici, își zise Maura, uitându-se la fața roșie a lui Stillman. Și ziua e pe cale să se încingă și mai tare." Simți cum transpiră și își dădu seama că nu mai suportă să stea în această cabină nici măcar o secundă.

— Am nevoie de aer curat. Pot pleca?

Stillman îi aruncă o privire tulburată.

— Da. Da, poți pleca. Așteaptă – avem numărul tău de telefon?

— Căpitanul Hayder are numărul de telefon de acasă și pe cel de mobil. Mă găsiți la orice oră.

Ieși afară și se opri, clipind în soarele amiezii. Privi uluită haosul de pe Albany Street. Asta era strada pe care mergea la lucru în fiecare zi, aceeași priveliște o vedea în fiecare dimineață pe când se apropia de aleea care ducea spre spital. Se transformase într-o harababură de mașini și de polițiști în uniforme negre din Divizia Operațiuni Speciale. Toată lumea aștepta următoarea mișcare a femeii care provocase această stare de urgență. O femeie a cărei identitate era încă necunoscută.

O luă spre biroul ei, făcându-și loc printre mașinile parcate, aplecându-se pe sub banda pusă de poliție. Ridicându-se, văzu o figură familiară îndreptându-se spre ea. În cei doi ani de când îl cunoștea pe Gabriel Dean, nu îl văzuse niciodată agitat, rar îl văzuse arătându-și emoțiile. Dar bărbatul pe care îl avea în fața ochilor avea o expresie de panică pură.

— Ai auzit vreun nume? o întrebă.

Ea dădu din cap zăpăcită. Nume?

— Ostaticii. Cine e în clădire?

— L-am auzit menționând doar un nume până acum. Un doctor.

— *Cine*?

Tăcu, speriată de modul agresiv în care o întrebă.

— O anume doctoriță Tam. Telefonul ei mobil a fost folosit pentru a suna la un post de radio.

El se întoarse și se uită spre spital.

— Dumnezeule.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu o găsesc pe Jane. Nu a fost evacuată împreună cu ceilalți pacienți de la etajul ei.

— Când a intrat în spital?

— Azi-dimineață, după ce i s-a rupt apa. Se uită la Maura. Doctorița Tam este cea care a internat-o.

Maura îl privi, amintindu-și deodată ceea ce tocmai auzise în cabina centrului de comandă și anume că doctorița Tam se îndrepta spre Ecografie pentru a vedea o pacientă.

Jane. Doctorița cobora ca s-o vadă pe Jane.

— Cred că ar trebui să vii cu mine, îi spuse Maura.

• OPT

„Am venit la spital ca să nasc. În schimb, sunt pe cale să primesc un glonț în cap.”

Jane stătea pe canapea, înghesuită între doctorița Tam, în dreapta, și îngrijitorul de culoare, în stânga. Îl simțea cum tremură lângă ea, cu pielea umedă și rece în camera cu aer condiționat. Doctorița Tam stătea nemișcată, cu fața împietrită. Pe cealaltă canapea, recepționera stătea cu brațele strânse în jurul ei, iar lângă ea, femeia tehnician plângea încet. Nimeni nu îndrăznea să scoată un cuvânt; singurul sunet venea de la televizorul din sala de așteptare, care mergea încontinuu. Jane se uita la numele înscrise pe insignele uniformelor. Mac. Domenica. Glenna. Dr. Tam. Se uită la banderola legată de încheietură. RIZZOLI, JANE. „Suntem cu toții bine etichetați pentru morgă. Nu sunt probleme în privința identităților, oameni buni.” Se gândea la locuitorii orașului Boston deschizând ziarul *Tribune* a doua zi dimineață și văzând aceste nume scrise negru pe alb, pe prima pagină. VICTIME OMORÂTE ÎN ASEDIUL DE LA SPITAL. Se gândea la acei cititori trecând peste numele Rizzoli Jane, îndreptându-și atenția către pagina de sport.

Așa se termină? Ceva atât de prostesc ca a te găsi în locul nepotrivit la timpul nepotrivit? „Așteaptă, îi veni să țipe. Sunt însărcinată!” În filme nu împușcă nimeni femeile însărcinate luate ostatice!

Dar aici nu era în filme și nu putea prezice ce avea de gând să facă nebuna asta înarmată. Așa o poreclise Jane. Nebuna. Cum altfel ai putea numi o femeie care se plimbă de colo-colo înarmată? Foarte rar, femeia se oprea pentru a se uita la televizor, care era dat pe Canalul Șase. Transmisiune în direct cu privire la situația ostaticilor de la spital. „Privește, mamă, sunt la televizor, se gândi Jane. Sunt unul dintre ostaticii norocoși prinși în clădirea asta.” Era ceva asemănător emisiunii *Supraviețuitorul*[7], dar cu gloanțe.

Și sânge adevărat.

Observă că Nebuna purta o banderolă la încheietură, la fel ca ea. Evadată de la Psihiatrie? Încercați doar să o faceți să stea liniștită într-un cărucior cu rotile. Femeia era desculță, fundul ei rotund zărindu-se prin cămașa de noapte fără spate. Avea picioare lungi, șolduri musculoase și o coamă luxuriantă de păr negru. Îmbrac-o într-un costum sexi din piele și va arăta ca Xena, Prințesa războinică.

— Trebuie să mă duc la baie, spuse domnul Bodine.

Nebuna nici măcar nu se uită la el.

— Alo! Mă aude cineva? Am spus că am nevoie la baie.

„Dumnezeule, dă-i drumul, bătrâne, se gândi Rizzoli. Dă-ți drumul în pantaloni. Nu supăra pe cineva care are un pistol."

La televizor apăru un reporter cu părul blond. Zoe Fossey, în direct de pe Albany Street.

— Încă nu avem nicio confirmare cu privire la numărul de ostatici reținuți în aripa spitalului. Poliția a împrejmuit zona. Până acum se știe doar de o dramă, un agent de pază a fost împușcat mortal în timp ce încerca s-o rețină pe pacientă…

Nebuna se întoarse, privirea ei țintuind televizorul. Unul din picioarele ei desculțe atinse fișa care zăcea pe podea. Abia atunci văzu Jane numele de pe fișă, scris cu cerneală neagră.

Rizzoli, Jane.

Reportajul se termină, iar Nebuna își continuă drumul, picioarele ei goale trecând peste dosar. Era fișa lui Jane, pe care doctorița Tam probabil că o avea când intrase la Ecografie. Acum era chiar la picioarele Nebunei. Trebuia doar să se aplece, să deschidă dosarul și să citească prima pagină unde se aflau informațiile despre pacient. Nume, data nașterii, starea civilă, numărul asigurării sociale.

Și ocupația. *Detectiv, Omucideri. Departamentul de Poliție din Boston.*

„Această femeie se află sub supravegherea echipei SWAT din cadrul Departamentului de Poliție din Boston, se gândi Jane. Când o să afle că și eu sunt polițistă…"

Refuză să își termine ideea; știa unde se va ajunge. Se uită încă o dată la mână, la banderola de la spital cu numele ei

scris pe ea: RIZZOLI, JANE. Dacă putea să o dea jos și să o ascundă între pernele canapelei, Nebuna nu va mai putea să facă legătura între ea și fișă. Asta trebuia să facă, să scape de această banderolă periculoasă cu numele ei scris pe ea. Apoi devenea o simplă femeie însărcinată din spital. Nu era polițistă, nu reprezenta o amenințare.

Strecură un deget la încheietură și smuci, dar nu se rupse. Trase mai tare, dar nu reuși s-o rupă. Din ce naiba era făcută? Din titan? Dar bineînțeles că nu trebuia să cedeze. N-ai fi vrut ca bătrâni confuzi precum domnul Bodine să-și rupă banda cu numele și să se plimbe nestingheriți pe hol. Trase și mai tare de plastic, încleștându-și dinții și încordându-se. „Va trebui să o rup cu dinții, își zise ea. Când Nebuna nu se uită, aș putea…”

Îngheță. Își dădu seama că femeia stătea chiar în fața ei, cu un picior pe fișa ei. Jane își ridică ușor privirea către femeie. Până atunci evitase să se uite la răpitoarea ei, temându-se să nu atragă atenția asupra ei. Acum, îngrozită, descoperi că femeia se uita la ea – numai la ea – și se simți asemenea gazelei rătăcite de turmă, aleasă pentru măcel. Femeia chiar semăna cu o felină, înaltă și grațioasă, părul ei negru strălucind asemenea blănii unei pantere. Ochii ei albaștri erau la fel de intenși precum reflectoarele, iar Jane era acum prinsă în raza de lumină.

— Asta vă fac, spuse femeia uitându-se la încheietura lui Jane. Vă etichetează, ca în lagărele de concentrare.

Îi arătă încheietura ei, unde scria DOE, JANE{8}. „Ce nume original, se gândi Jane, venindu-i să râdă. Sunt ținută ostatică de către o Necunoscută. S-a ajuns la Jane contra Jane. Cea adevărată contra celei false.” Nu știau cei de la spital cine este această femeie atunci când au internat-o? Judecând după numărul mic de cuvinte pe care le rostise, era clar că nu era americancă. Era din Europa de Est. Probabil Rusia.

Femeia își rupse banda de la încheietură și o aruncă. Apoi apucă încheietura lui Jane și trase puternic de bandă până plesni.

— Așa. Fără etichete, spuse femeia. Se uită la banda de la

încheietura lui Jane. Rizzoli. E nume italian.

— Da.

Jane nu-și luă ochii de la femeie, temându-se să privească în jos, să-i atragă atenția asupra dosarului de sub piciorul ei desculț. Femeia îi interpretă privirea ca un semn de legătură între ele. Până acum, Nebuna abia dacă spusese vreun cuvânt cuiva. Acum începuse să vorbească. „Asta e bine, se gândi Jane. O încercare de a dialoga. Încearcă să interacționezi cu ea, să stabilești o relație. Fii prietena ei. N-ar omorî o prietenă, nu?”

Femeia se uită la burta lui Jane.

— Trebuie să nasc, îi zise Jane.

Femeia se uită la ceasul de pe perete. Aștepta ceva. Număra minutele.

Jane decise să continue conversația.

— Cum, cum te cheamă? riscă ea.

— De ce?

— Voiam să știu. „Ca să încetez să îți spun Nebuna.”

— Nu contează. Sunt deja moartă. Femeia se uită la ea. La fel ești și tu.

Jane se uită la acei ochi înflăcărați și pentru o clipă îngrozitoare se gândi: „Dacă este adevărat? Dacă am murit deja și asta e o versiune a iadului?”

— Vă rog, murmură recepționera. Lăsați-ne să plecăm. Nu aveți nevoie de noi. Lăsați-ne să deschidem ușa și să plecăm.

Femeia începu iar să se plimbe de colo-colo, trecând cu picioarele desculțe peste fișa căzută pe jos.

— Crezi că o să vă lase să trăiți? După ce ați fost cu mine? Toți cei care sunt cu mine mor.

— Despre ce vorbește? șopti doctorița Tam.

„E paranoică, se gândi Jane. Suferă de mania persecuției.”

Femeia se opri brusc și se uită la dosarul de sub picioarele ei.

„Nu-l deschide. Te rog, nu-l deschide.”

Femeia îl ridică, uitându-se la numele de pe copertă.

„Distrage-i atenția, acum!”

— Scuză-mă, începu Jane. Trebuie neapărat, neapărat să

merg la baie. Sunt însărcinată, ăsta e motivul. Arătă spre toaleta din sala de așteptare. Te rog, pot să mă duc?

Femeia trânti fișa pe măsuța de cafea, prea departe pentru ca Jane să o poată lua.

— Să nu încui ușa.

— Nu, promit.

— Du-te.

Doctorița Tam o apucă pe Jane de mână.

— Ai nevoie de ajutor? Vrei să merg cu tine?

— Nu. Mă descurc, spuse Jane ridicându-se în picioare. Voia cu disperare să ia fișa medicală când trecu pe lângă măsuță, dar Nebuna o urmări tot timpul cu privirea. Se duse la baie, aprinse lumina și închise ușa. Se simți ușurată că era singură și nu uitându-se la un pistol.

„Aș putea să încui ușa, să stau aici și să aștept până se termină totul."

Dar se gândi la doctorița Tam, și la îngrijitor, și la Glenna și Domenica ghemuindu-se una în cealaltă pe canapea. „Dacă o enervez pe Nebună, ele vor fi cele care vor avea de suferit. Aș fi o lașă, ascunzându-mă în spatele unei uși încuiate."

După ce termină, se spălă pe mâini. Înghiți niște apă, pentru că nu știa când va mai avea ocazia să bea. Ștergându-și bărbia udă, se uită cu atenție prin baie căutând ceva ce putea să folosească pe post de armă, dar văzu doar hârtie igienică, un săpun și un coș de gunoi din oțel inoxidabil.

Ușa se deschise brusc. Se întoarse și o văzu pe răpitoarea ei, holbându-se la ea. „Nu are încredere în mine. Bineînțeles că nu are încredere în mine."

— Am terminat, spuse Jane. Acum ies.

Ieși din baie și se așeză din nou pe canapea. Văzu că fișa medicală era încă pe măsuță.

— Acum stăm și așteptăm, spuse femeia, așezându-se pe un scaun, punând pistolul în poală.

— Ce așteptăm? întrebă Jane.

Femeia se uită la ea și îi răspunse calm:

— Sfârșitul.

Pe Jane o trecu un fior. În același timp, simți și altceva: o

contracție a abdomenului, asemenea unei mâini care se strânge într-un pumn. Își ținu respirația în timp ce contracția deveni dureroasă, iar fruntea începu să-i transpire. Cinci secunde. Zece. Își reveni încet și se aplecă pe canapea, respirând adânc.

Doctorița Tam se uită încruntată la ea.

— Ce s-a întâmplat?

Jane înghiți.

— Cred că au început contracțiile.

•

— Avem un polițist înăuntru? întrebă căpitanul Hayder.

— Să nu lăsați să se afle, spuse Gabriel. Nimeni nu trebuie să știe care este meseria ei. Dacă cea care ține ostaticii află că a reținut un polițist… Gabriel inspiră adânc și spuse încet: Să nu afle presa. Atâta tot.

Leroy Stillman aprobă din cap.

— Nu vom permite asta. După ce s-a întâmplat cu agentul de pază… Se opri. Totul trebuie ținut secret.

— Faptul că avem un polițist înăuntru ne poate fi de folos, adăugă Hayder.

— Poftim? spuse Maura, speriată că Hayder ar putea face o astfel de afirmație în prezența lui Gabriel.

— Detectivul Rizzoli este foarte pregătită. Și știe cum să folosească un pistol. Ar putea avea un rol important în finalizarea acestei situații.

— Este de asemenea însărcinată în nouă luni, pe cale să nască. Ce anume vă așteptați să facă?

— Am spus doar că are instinctele unui polițist. Ăsta e un lucru bun.

— Acum, interveni Gabriel, singurul instinct pe care vreau să-l urmeze soția mea este acela de a avea grijă de ea. Vreau să fie în viață și în siguranță. Așa că nu vă bazați pe ea să facă fapte eroice. Scoateți-o naibii de acolo.

— Nu vom face nimic care să-i pună viața în pericol soției dumneavoastră, agent Dean, adăugă Stillman. Vă promit.

— Cine e persoana asta care a luat ostatici?

— Încă încercăm să o identificăm.

— Ce vrea?

— Poate că ar fi mai bine ca agentul Dean și doctorița Isles să iasă și să ne lase să ne facem meseria, interveni Hayder.

— Nu, este în regulă, spuse Stillman. Trebuie să știe. Bineînțeles că trebuie să știe. Se uită la Gabriel. O să acționăm cu prudență, lăsând-o să se calmeze și să înceapă să vorbească. Câtă vreme nu e nimeni rănit, avem timp.

Gabriel aprobă.

— Așa trebuie procedat. Fără gloanțe, fără intervenții. Aveți grijă să rămână în viață.

— Căpitane, am făcut rost de listă. Numele personalului și ale pacienților care lipsesc, strigă Emerton.

Stillman înșfacă pagina care ieșea din imprimantă și se uită peste nume.

— Este pe listă? întrebă Gabriel.

După o pauză, Stillman încuviință.

— Mă tem că este. Îi dădu lista lui Hayder. Șase nume. Asta a spus răpitoarea la radio, că a luat șase ostatici.

Omise ceea ce mai spusese femeia. „Am gloanțe suficiente pentru toți.”

— Cine a văzut lista? întrebă Gabriel.

— Administratorul spitalului, răspunse Hayder. Și cei care l-au ajutat s-o alcătuiască.

— Înainte să se afle ceva, scoateți-o pe soția mea de pe listă.

— Astea sunt doar nume. Nu știe nimeni…

— Orice reporter ar putea afla în zece secunde că Jane este polițistă.

— Are dreptate. Toți reporterii care scriu despre crimele din Boston îi știu numele, adăugă Maura.

— Șterge-o de pe listă, Mark, spuse Stillman. Înainte s-o mai vadă și altcineva.

— Cum rămâne cu echipa noastră de intervenție? Dacă vor intra trebuie să știe cine e înăuntru. Câți oameni trebuie să salveze.

— Dacă vă faceți treaba cum trebuie, zise Gabriel, nu veți avea nevoie de echipa de intervenție. Convingeți-o pe femeie

să se predea.

— Nu prea avem noroc în ceea ce privește comunicarea, nu? Hayder se uită la Stillman. Fata ta refuză să spună chiar și bună ziua.

— Au trecut abia trei ore, adăugă Stillman. Trebuie să-i dăm timp.

— Și după șase ore? Douăsprezece? Hayder se uită la Gabriel. Soția dumitale e pe cale să nască.

— Crezi că nu mă gândesc și la asta? replică Gabriel cu duritate. Nu am doar soția înăuntru, ci și copilul. O fi doctorița Tam cu ei, dar dacă e ceva în neregulă cu sarcina ei, nu au echipament sau sală de operații. Așa că, da, vreau să se termine cât mai curând. Dar dacă există o șansă, să nu transformați asta într-un măcel.

— Ea e cea care a creat situația asta. Cea care alege ce se va întâmpla în continuare.

— Atunci n-o forțați. Aveți un negociator aici, căpitane Hayder. Și țineți naibii echipa SWAT departe de soția mea.

Gabriel se întoarse și ieși din cabină.

Afară, Maura îl ajunse din urmă pe alee. Trebui să-l strige de două ori înainte ca el să se oprească și să se întoarcă spre ea.

— Dac-o dau în bară, începu el, dacă intră acolo prea devreme…

— Ai auzit ce a zis Stillman. Nu vrea să se grăbească, la fel ca tine.

Gabriel se uită la un trio de polițiști în uniforme SWAT, îngrămădiți lângă intrarea în hol.

— Uită-te la ei. Stau acolo nerăbdători, sperând să aibă parte de acțiune. Știu cum e, pentru că am fost acolo. Am simțit-o pe pielea mea. Te plictisești să stai pe bară, negociind la nesfârșit. Vor să termine odată, fiindcă pentru asta sunt antrenați. Abia așteaptă să apese pe trăgaci.

— Stillman crede că o poate convinge.

Se uită la ea.

— Ai fost aici cu femeia asta. Vrea să asculte?

— Nu știu. Adevărul e că nu știm mai nimic despre ea.

— Am auzit că a fost scoasă din apă și adusă la morgă de către o echipă de pompieri.

Maura aprobă.

— Aparent, se înecase. A fost găsită în Hingham Bay.

— Cine a găsit-o?

— Niște bărbați de la un club din Weymouth. Departamentul de Poliție din Boston are deja o echipa de la Omucideri care lucrează la caz.

— Dar nu știu despre Jane.

— Încă nu.

„Va conta mult pentru ei”, se gândi Maura. Unul de-al lor era ținut ostatic. Când viața unui alt polițist e în primejdie, mereu contează.

— Ce club? întrebă Gabriel.

• NOUĂ

Mila

Sunt gratii la ferestre. În dimineața asta, gheața este întinsă pe fereastră ca o pânză de păianjen din cristal. Afară sunt copaci, atât de mulți încât nu știu ce se află dincolo. Tot ce știu e această cameră și această casă, devenite universul nostru din noaptea în care am fost aduse aici cu dubița. Soarele strălucește pe fereastra înghețată. Este frumos în aceste păduri și mă imaginez plimbându-mă printre arbori. Frunzele foșnind, gheața lucind pe ramuri. Un adevărat paradis înghețat.

În casă este iadul.

Îl văd reflectându-se pe fețele celorlalte fete, care dorm în paturi de campanie murdare. Le aud suferința în gemetele lor înăbușite, în scâncetele lor. Suntem șase care împărțim camera asta. Olena se află de cel mai mult timp aici, are pe obraz o vânătaie urâtă, o amintire lăsată de la un client căruia îi plăcea să se joace violent. Chiar și așa, uneori Olena ripostează. E singura dintre noi care face asta, singura pe care n-o pot controla, în ciuda calmantelor și a injecțiilor lor. În ciuda bătăilor.

Aud o mașină intrând pe alee și aștept cu frică sunetul soneriei. Este asemenea vibrației unui cablu sub tensiune. Toate fetele tresar speriate la auzul soneriei și se ridică, trăgându-și păturile pe piept. Știm ce urmează. Auzim cheia învârtindu-se în broască și ușa deschizându-se.

„Mama” stă în prag aidoma unei bucătărese grase, alegând nemiloasă mielul ce urmează sacrificat. Ca de obicei, e crudă în privința asta, fața ei plină de ciupituri nu schițează nicio urmă de emoție în timp ce își privește turma. Privirea ei trece de fetele care stau îngrămădite pe paturi, ajungând la fereastră, unde stau eu.

— Tu, spuse ea în rusă. Vor pe cineva nou.

Mă uit la celelalte fete. Le văd în ochi ușurarea că de data asta nu au fost alese pentru sacrificiu.

— Ce aștepți? întreabă „Mama”.

Mâinile mi-au înghețat deja și simt greața răscolindu-mi stomacul.

— Nu… nu mă simt bine. Și încă mă doare acolo jos…

— Prima ta săptămână și deja te doare? „Mama” respiră zgomotos. Obișnuiește-te.

Celelalte fete se uită-n jos sau la mâini, evitându-mi privirea. Doar Olena mă privește și citesc mila din ochii ei.

O urmez încet pe „Mama” afară din cameră. Știu deja că dacă mă opun mănânc bătaie și încă am vânătăile de la ultimul protest. „Mama” arată spre camera de la capătul holului.

— E o rochie pe pat. Îmbracă-te cu ea.

Intru în cameră și ea închide ușa după mine. Pe fereastră se vede aleea, unde e parcată o mașină albastră. Și aici sunt gratii la ferestre. Mă uit la patul mare din alamă și ceea ce văd nu este o piesă de mobilier, ci instrumentul torturii mele. Iau rochia. Este albă, aidoma rochiței unei păpuși, cu volănașe la poale. Brusc înțeleg ce înseamnă asta, iar greața pe care o simt se transformă într-o spaimă cumplită. „Când îți cer să joci rolul unei fetițe, mă avertizase Olena, înseamnă că vor să fii speriată. Vor să țipi. Le place dacă sângerezi.”

Nu vreau să îmbrac rochia, dar îmi e frică să n-o pun. Când aud pași apropiindu-se de ușă, sunt deja îmbrăcată în rochie și mă pregătesc pentru ceea ce urmează. Ușa se deschide și doi bărbați își fac apariția. Mă privesc timp de câteva clipe, eu sper că sunt dezamăgiți, sau că li se pare că sunt prea slabă sau fără forme, că se vor întoarce și vor pleca. Dar apoi închid ușa și vin spre mine, ca niște lupi înfometați.

„Trebuie să înveți să plutești.” Asta m-a învățat Olena, să plutesc deasupra durerii. Am încercat să fac asta în timp ce bărbații sfâșiau rochia păpușii, în timp ce mâinile lor grosolane mă strângeau de talie, în timp ce mă forțau să cedez. Au plătit pentru durerea mea și nu sunt satisfăcuți până

nu țip, până când transpirația și lacrimile nu îmi apar pe față.

„Oh, Anja, cât de norocoasă ești că ai murit!”

După ce se termină și plec șchiopătând spre camera încuiată, Olena se așază lângă mine pe pat și mă mângâie pe păr.

— Trebuie să mănânci ceva, îmi zice ea.

Scutur din cap.

— Vreau să mor.

— Dacă mori atunci înseamnă că ei au câștigat. Nu-i putem lăsa să câștige.

— Au câștigat deja.

Mă întorc într-o parte și îmi strâng genunchii la piept, încolăcindu-mă ca un ghem perfect în care nu poate pătrunde nimic.

— Au câștigat deja…

— Mila, uită-te la mine. Crezi că m-am dat bătută? Crezi că am murit?

Îmi șterg lacrimile de la ochi.

— Eu nu sunt puternică, așa ca tine.

— Nu e putere, Mila, e ură. Asta te ține în viață.

Se apleacă spre mine, iar părul ei este asemenea unei cascade din mătase neagră. Ce văd în ochii ei mă sperie. Arde un foc acolo; nu e în toate mințile. Așa supraviețuiește Olena, cu droguri și nebunie.

Ușa se deschide iar, și toate ne ghemuim, în timp ce „Mama” se uită prin cameră. Arată spre una dintre fete.

— Tu, Katya. Ăsta e al tău.

Katya se dă în spate și nu vrea să se ducă.

Făcând doi pași, „Mama” se duce la ea și o plesnește peste ureche.

— Du-te! îi ordonă ea, iar Katya iese din cameră.

„Mama” încuie ușa.

— Amintește-ți, Mila, șoptește Olena. Amintește-ți ce te ține în viață.

Mă uit în ochii ei și o văd. *Ura.*

• ZECE

— Nu putem să facem publică informația asta, spuse Gabriel. Ar putea s-o omoare.

Detectivul Barry Frost, de la Omucideri, îi aruncă o privire buimacă. Se aflau în parcarea de la Sunrise Yacht Club. Nici măcar o adiere, iar în largul Hingham Bay, bărcile cu pânze pluteau pe apa nemișcată. Sub strălucirea soarelui de după-amiază, din cauza transpirației, smocuri de păr se lipiseră de fruntea palidă a lui Frost. Într-o cameră plină de oameni, Barry Frost era genul de om pe care aproape nu îl observai, omul care stătea retras într-un colț, zâmbitor și discret. Temperamentul lui blând îl ajutase să aducă o undă de calm în parteneriatul, uneori furtunos, cu Jane, un parteneriat în care în cei doi ani și jumătate încrederea prinsese rădăcini puternice. Acum cei doi oameni care țineau la ea, soțul și partenerul ei, se uitau unul la celălalt temători.

— Nu ne-a spus nimeni că se află înăuntru, murmură Frost. Habar n-aveam.

— Nu putea lăsa mass-media să afle.

Frost expiră șocat.

— Asta ar fi un dezastru.

— Spune-mi cine este Necunoscuta. Spune-mi tot ce știi.

— Crede-mă, am luat toate măsurile ca să prevenim acest lucru. Trebuie să ai încredere în noi.

— Nu pot sta deoparte. Trebuie să știu totul.

— Nu poți fi obiectiv. Este soția ta.

— Tocmai. E *soția* mea. În vocea lui Gabriel se strecură o notă de panică. Tăcu pentru a-și ține în frâu tulburarea și rosti încet: Ce ai face tu dacă Alice ar fi prinsă înăuntru?

Frost îl privi câteva momente. Într-un final, aprobă din cap.

— Intră. Vorbim cu comandorul. El a scos-o din apă.

Intrară de la soarele strălucitor în răcoarea întunecată a clubului de iahting. Înăuntru, mirosea ca-n orice bar de pe țărmul mării în care intrase Gabriel, aroma oceanului

amestecată cu citrice și băutură. Era o clădire amărâtă, înălțată pe un chei din lemn, cu vedere la Hingham Bay. Două unități portabile de aer condiționat zăngăneau lângă ferestre, amortizând zgomotul paharelor și zumzăitul conversației. Podelele trosneau în timp ce ei se îndreptau spre interiorul barului.

Gabriel îi recunoscu pe cei doi detectivi din cadrul Departamentului de Poliție din Boston stând la bar, vorbind cu un bărbat chel. Atât Darren Crowe, cât și Thomas Moore erau colegi cu Jane la secția Omucideri; amândoi îl întâmpinară pe Gabriel cu priviri mirate.

— Ia te uită, spuse Crowe. Nu știam că FBI-ul e implicat.

— FBI? întrebă cheliosul. Înseamnă că e ceva serios. Întinse mâna spre Gabriel. Skip Boyton. Comandor, Sunrise Yacht Club.

— Agent Gabriel Dean, se prezentă Gabriel, strângând mâna bărbatului.

Încercă, pe cât putu mai bine, să pară oficial. Dar simțea privirea nedumerită a lui Thomas Moore. Lui Moore i se părea că era ceva în neregulă.

— Da, chiar le spuneam detectivilor cum am găsit-o. Un adevărat șoc, să știi, să vezi un cadavru în apă. Tăcu pentru o vreme. Bei ceva, agent Dean? E din partea casei.

— Nu, mulțumesc.

— Aaa, da. Sunteți în timpul serviciului, nu? Skip râse compătimitor. Voi chiar jucați ca la carte, nu? Nu vrea nimeni nimic de băut. Atunci, ce naiba, o să beau eu ceva.

Se aplecă în spatele barului și puse niște cuburi de gheață într-un pahar, după care turnă votcă. Gabriel auzi gheața clănțănind în celelalte pahare, și se uită împrejur la membrii clubului care stăteau în bar, aproape numai bărbați. „Oare navighează vreunul dintre ei? se întrebă Gabriel. Sau vin aici doar ca să bea?”

Skip ieși din spatele tejghelei, cu paharul de votcă în mână.

— Nu e genul de lucru care se întâmplă în fiecare zi, spuse el. Sunt încă tulburat din cauza asta.

— Ne povesteai cum ai descoperit cadavrul, începu Moore.

— A, da. Am ajuns aici în jurul orei opt de dimineață ca să schimb vela. O să aibă loc o regată peste două săptămâni și o să participăm cu una nouă. Are un logo pe ea. Un dragon verde, e frapant. Deci, mă duc pe doc, ținând noua velă și văd ceva, asemănător unui manechin, plutind în apă, aproape lovindu-se de una dintre stânci. Mă sui în barca mea cu vâsle ca să mă uit mai bine și, pe naiba, era chiar o femeie. Al naibii de frumoasă, pe deasupra. Așa că am țipat la câțiva băieți, și trei dintre noi am scos-o din apă. Apoi am sunat la 911. Luă o înghițitură de votcă și expiră. Nu ne-a trecut prin minte că ar putea fi încă în viață. Adică, ce naiba! Fata asta ni s-a părut a fi moartă.

— Trebuie să le fi părut moartă și celor de la Fire & Rescue, adăugă Crowe.

Skip râse.

— Și se presupune că sunt profesioniști. Dacă ei nu-și dau seama, atunci cine?

— Arată-ne, interveni Gabriel. Unde ai găsit-o?

Ieșiră cu toții din foaier, pe chei. Apa sporea strălucirea soarelui și Gabriel trebui să înfrunte reflexia puternică pentru a vedea stâncile spre care arăta acum Skip.

— Vedeți zona aceea de acolo? Am marcat-o cu geamanduri deoarece e o zonă periculoasă pentru navigatori. Când e reflux, e adâncă de câțiva centimetri și nici măcar nu o vezi. Atingi fundul cu ușurință.

— La ce oră a fost refluxul ieri? întrebă Gabriel.

— Nu știu. Cred că dimineață pe la zece.

— Zona aceea se vedea?

— Da. Dacă n-o vedeam atunci, câteva ore mai târziu ar fi fost purtată de valuri spre mare.

Bărbații tăcură timp de câteva clipe scrutând cu privirea Hingham Bay. Un iaht cu motor se auzi huruind și agită apele astfel încât bărcile începură să se clatine lângă danele unde erau acostate, iar funiile se loviră de catarge.

— Ai mai văzut-o pe femeia aceasta până acum? întrebă Moore.

— Nu.

— Ești sigur?

— O fată care arată așa? Fii sigur că mi-aș fi amintit.

— Și nimeni de la club n-a recunoscut-o?

Skip râse.

— Nimeni care ar fi recunoscut.

Gabriel se uită la el.

— De ce n-ar fi recunoscut?

— Păi, știi și tu.

— De ce nu mă lămurești tu?

— Băieții ăștia de la club… Skip râse nervos. Vedeți toate bărcile astea acostate aici? Cine credeți că navighează cu ele? Doar nu soțiile. Bărbații sunt cei care tânjesc după bărci, nu femeile. Și bărbații sunt cei care își petrec timpul pe aici. O barcă este adăpostul tău departe de casă. Skip tăcu. În orice privință.

— Crezi că era prietena cuiva? întrebă Crowe.

— Habar n-am. Am luat în calcul și acest lucru. Știți voi, să aduci aici o puicuță noaptea târziu. Să îți faci de cap cu ea la bord, să te îmbeți nițel, să simți că plutești. E foarte ușor să cazi peste bord.

— Sau să fii împinsă.

— Știi ceva? Skip păru alarmat. Nu te grăbi să tragi astfel de concluzii. Bărbații de la club sunt de treabă. Bărbați decenți.

„Care ar putea să facă sex cu puicuțe pe barcă”, se gândi Gabriel.

— Îmi pare rău că m-am gândit la această posibilitate, spuse Skip. Nu că oamenii nu s-ar îmbăta și ar cădea peste bord. Se poate să fi fost orice barcă, nu neapărat una a noastră. Arătă spre Hingham Bay, unde un iaht aluneca pe apa limpede. Vedeți tot traficul de aici? Probabil că s-a împiedicat și a căzut de pe o barcă cu motor în acea noapte și a plutit în derivă.

— Oricum, interveni Moore, avem nevoie de o listă cu numele tuturor membrilor.

— Chiar e necesar?

— Da, domnule Boyton, zise Moore încet, dar autoritar.

Chiar este.

Skip bău și restul de votcă. Alcoolul îi înroși fața și își șterse transpirația.

— Asta o să-i *încânte* pe membrii clubului. Noi ne facem datoria de buni cetățeni și o scoatem pe femeie din apă și acum suntem suspecți?

Gabriel își îndreptă atenția de la țărm către rampa unde se aflau bărcile, unde un camion dădea cu spatele ca să lase la apă o barcă cu motor. Alte trei vehicule cu bărci remorcate erau aliniate în parcare, așteptându-și rândul.

— Cum stați cu paza noaptea, domnule Boyton?

— Pază? Skip ridică din umeri. Încuiem ușile de la club la miezul nopții.

— Și pe doc? Bărcile? Nu e niciun agent de pază?

— Nu am avut nicio spargere. Toate bărcile sunt încuiate, în plus, aici e foarte liniște. Dacă te apropii de oraș, vei găsi oameni stând pe lângă țărm toată noaptea. Acest mic club e special. Un loc unde să te retragi departe de toate.

„Un loc în care ai putea să conduci noaptea până la rampa unde sunt bărcile, se gândi Gabriel. Ai putea să oprești chiar lângă apă, și nu te-ar vedea nimeni deschizând portbagajul. Nu te-ar vedea nimeni scoțând un cadavru și aruncându-l în Hingham Bay. Dacă refluxul era potrivit, cadavrul ar pluti în derivă pe lângă insule chiar la mal, direct în Massachusetts Bay.”

Dar nu și dacă începea refluxul.

Îi sună telefonul mobil. Se îndepărtă de ceilalți și făcu vreo câțiva pași pe doc înainte de a răspunde.

Era Maura.

— Cred că ar trebui să vii aici, îi spuse ea. Suntem pe cale să începem autopsia.

— Ce autopsie?

— A agentului de pază al spitalului.

— Cauza morții e clară, nu?

— S-a mai ridicat un semn de întrebare.

— Ce?

— Nu știm cine este acest bărbat.

— Nu poate nimeni de la spital să-l identifice? Era angajatul lor.

— Asta e problema, spuse Maura. Nu era.

•

Încă nu dezbrăcaseră cadavrul.

Gabriel nu era străin de ororile din sala de autopsie, iar vederea acestei victime, având în vedere experiența lui, nu era ceva șocant. Văzu doar o rană pe obrazul stâng; celelalte trăsături păreau intacte. Omul avea în jur de treizeci de ani, cu părul brunet, tuns îngrijit, și un maxilar puternic. Ochii lui căprui, cu pleoapele întredeschise, își pierduseră strălucirea. Un ecuson cu numele PERRIN era lipit de buzunarul de la piept al uniformei. Uitându-se la masă, ceea ce îl deranja cel mai mult pe Gabriel nu era sângele coagulat sau ochii reci; ci faptul că aceeași armă care-i pusese capăt vieții acestui bărbat era îndreptată amenințător acum spre Jane.

— Te-am așteptat, spuse doctorul Abe Bristol. Maura s-a gândit că ai vrea să vezi totul de la început.

Gabriel se uită la Maura care era îmbrăcată cu un halat și avea pe față o mască, stând la capătul mesei și nu lângă cadavru, în partea dreaptă, cum stătea de obicei. De câte ori intrase în acest laborator, ea era cea care dădea ordine și care ținea bisturiul. Nu era obișnuit s-o vadă cedând controlul în sala unde de obicei domnea.

— Nu faci tu autopsia? întrebă el.

— Nu pot. Am asistat la moartea acestui bărbat, îi explică Maura. Abe trebuie să o facă.

— Și tot nu ai idee cine e?

Clătină din cap.

— Nu există niciun angajat al spitalului cu numele Perrin. Și șeful securității a venit să vadă cadavrul și nu l-a recunoscut.

— Amprente?

— I-am trimis amprentele la AFIS[9]. Nu am primit până acum nicio veste despre identitatea lui și nici despre amprentele celei care l-a împușcat.

— Deci, avem un John Doe[10] și o Jane Doe? Gabriel se

uită la cadavru. Cine dracului sunt oamenii ăștia?

— Hai să-l dezbrăcăm, îi spuse Abe lui Yoshima.

Cei doi bărbați descălțară cadavrul, îi scoaseră șosetele, cureaua, pantalonii, punând toate articolele vestimentare pe un cearșaf curat. Cu mănuși pe mâini, Abe căută în buzunarele pantalonilor, dar erau goale. Nici pieptene, nici portofel, nici chei.

— Nici măcar ceva mărunțiș, remarcă el.

— Te-ai fi așteptat să găsești o monedă, două, zise Yoshima.

— Buzunarele astea sunt curate. Abe își ridică privirea. Uniformă nouă?

Își îndreptară atenția spre cămașă. Materialul se întărise din cauza sângelui uscat, și o tăiară pe piept, scoțând la iveală niște pectorali musculoși și păr negru încâlcit. Și cicatrici. Groasă ca funia împletită, avea o cicatrice chiar sub sfârcul drept, iar cealaltă era o tăietură în diagonală de la abdomen până la osul șoldului stâng.

— Cicatricile astea nu sunt rezultatul unei intervenții chirurgicale, spuse Maura, uitându-se încruntată de la capătul mesei.

— Aș spune că tipul ăsta s-a bătut cu cineva, zise Abe. Astea par a fi tăieturi de cuțit.

— Vrei să tai mânecile? întrebă Yoshima.

— Nu, le putem da jos. Hai să-l întoarcem.

Întoarseră cadavrul pe partea stângă ca să-i scoată mâneca. Uitându-se la spatele cadavrului, Yoshima exclamă brusc:

— Oau! Trebuie să vedeți asta.

Tatuajul îi acoperea toată partea stângă a umărului. Maura se aplecă pentru a vedea mai bine și păru să se dea înapoi de la imaginea aceea; parcă vie, acul veninos urma să atace. Carapacea era de un albastru frumos. Cleștii se întindeau spre gâtul bărbatului. Încercuit de coada răsucită se afla numărul 13.

— Un scorpion, spuse Maura încet.

— Asta e o bucată impresionantă de piele tatuată, spuse Yoshima.

Maura se încruntă la el.

— Ce?

— Așa le numeam în armată. Am văzut adevărate capodopere pe când lucram la morgă. Cobre, tarantule. Unul avea numele prietenei sale tatuat pe… Yoshima tăcu. N-ai putea să te apropii cu vreun ac de *a mea*.

Scoaseră și cealaltă mânecă și răsuciră cadavrul, acum gol, pe spate. Deși era tânăr, carnea de pe el acumulase deja multe traume. Cicatricile, tatuajul. Și acum insulta finală: rana provocată de glonț în obrazul stâng.

Abe mută lupa deasupra rănii.

— Văd aici o zonă de arsură. Se uită la Maura. Au fost unul lângă celălalt?

— Atunci când a tras, el era aplecat deasupra patului, încercând să o țină.

— Putem vedea radiografiile craniului?

Yoshima scoase niște clișee dintr-un plic și le puse pe un ecran luminat. Erau două poziții, una anteroposterioară și una laterală. Abe își deplasă corpul greoi pe lângă masă pentru a vedea mai bine forma craniului și oasele faciale. Pentru moment nu scoase niciun cuvânt. Apoi se uită la Maura.

— Câte focuri crezi că a tras? o întrebă el.

— Unul.

— Vrei să te uiți la asta?

Maura se apropie de ecranul luminat.

— Nu înțeleg, murmură ea. Eram acolo când s-a întâmplat.

— Aici e clar că sunt două gloanțe.

— Știu că a tras doar o dată cu pistolul.

Abe se întoarse la masă și se uită la capul cadavrului, la locul pe unde intrase glonțul cu nimbul oval al zonei de arsură, de acum înnegrită.

— E o singură rană. Dacă a tras cu pistolul repede de două ori, asta ar explica o singură rană.

— Abe, eu nu am auzit asta.

— În toată panica aceea creată, poate că nu ți-ai dat seama că a tras de două ori.

Ea se uita pe clișee. Gabriel nu o mai văzuse niciodată pe

Maura atât de nesigură pe ea. În acel moment, încerca din greu să facă legătura între ceea ce văzuse și dovada irefutabilă care strălucea acum pe ecran.

— Descrie ce s-a întâmplat în camera aceea, Maura, îi spuse Gabriel.

— Eram trei care ne chinuiam să o imobilizăm, începu ea. N-am văzut-o când a luat arma agentului. Mă concentram asupra încheieturii ei, încercând să o leg. Tocmai luasem cureaua când s-a auzit o împușcătură.

— Și celălalt martor?

— Era un doctor.

— El ce își aduce aminte? O împușcătură sau două?

Se întoarse, întâlnind privirea lui Gabriel.

— Poliția nu a vorbit cu el.

— De ce?

— Pentru că nu știe nimeni cine e. Pentru prima dată simți o notă de teamă în vocea ei. Se pare că eu sunt singura care își amintește de el.

Yoshima se întoarse spre telefon.

— O să sun la Departamentul de Balistică. Ei vor ști câte cartușe s-au găsit la locul faptei.

— Hai să începem, spuse Abe, ridicând un bisturiu de pe tava cu instrumente. Știau atât de puține despre victimă. Nici numele, nici trecutul său, nici măcar cum ajunsese să moară acolo. Dar când vor termina autopsia îl vor cunoaște mai bine decât oricine.

Lama aluneca prin piele și mușchi, trecând pe lângă coaste, în timp ce făcea incizia în formă de Y, tăietura începând de la umeri pentru a se întâlni la stern, urmată de o singură tăietură până la abdomen, ocolind ușor buricul. Spre deosebire de disecțiile îndemânatice și elegante ale Maurei, Abe lucra cu o eficiență brutală, mâinile lui mari mișcându-se asemenea unui măcelar, degetele fiind prea groase pentru a fi grațios. Dezlipi pielea de pe oase, apoi se întinse după cleștii mari. Cu fiecare apăsare, tăia câte o coastă. Un bărbat ar petrece ani buni dezvoltându-și fizicul, așa cum făcuse cu siguranță victima, lucrând la aparate. Dar toate corpurile, musculoase sau nu, se

dădeau bătute în fața bisturiului și a cleștilor.

Abe tăie și ultima coastă și ridică triunghiul care conținea sternul. Fără scutul osos, inima și plămânii erau acum expuse lamei bisturiului, și Abe dădu să le taie, mâna lui scufundându-se în cavitatea toracică.

— Doctore Bristol? zise Yoshima punând receptorul în furcă. Tocmai am vorbit la Balistică. Mi-au spus că cei de la CSU au găsit un singur cartuș.

Abe se îndreptă, mănușile lui fiind pline de sânge.

— Nu l-au găsit și pe al doilea?

— Atât au primit la laborator. Doar unul.

— Asta am auzit, Abe. Un singur foc.

Gabriel se duse la ecranul luminat. Se uită la clișee cu un simț crescând de disperare. „Un foc, două gloanțe", se gândi el. Asta ar putea schimba totul. Se întoarse și se uită la Abe.

— Trebuie să mă uit la gloanțele alea.

— Te aștepți să găsești ceva anume?

— Cred că știu de ce sunt două.

Abe aprobă din cap.

— Lasă-mă mai întâi să termin aici.

Secționă cu bisturiul vase de sânge și ligamente. Ridică inima și plămânii, pentru a fi cântărite și cercetate mai târziu, apoi se mută la abdomen. Totul părea în ordine. Acestea erau organele sănătoase ale unui bărbat al cărui corp i-ar fi permis să trăiască bine multe decenii.

Se mută, în sfârșit, la cap.

Gabriel urmări, fără a se înfiora, cum Abe taie pielea scalpului și o trage înainte, spre față, scoțând la iveală craniul.

Yoshima se întoarse după fierăstrău.

Chiar și atunci, Gabriel rămase atent, în ciuda zgomotului fierăstrăului, a zdrobirii craniului, mutându-se mai aproape pentru a vedea primul această cavitate. Yoshima ridică partea superioară a cutiei craniene și începu să curgă sânge. Abe tăie cu scalpelul pentru a elibera creierul. În timp ce îl scotea din cutia craniană, Gabriel era chiar lângă el, ținând un lighean pentru a prinde primul glonț, care căzu.

Se uită la el cu lupa și spuse:

— Trebuie să-l văd și pe celălalt.

— La ce te gândești, agent Dean?

— Găsiți celălalt glonț. Cererea lui vehementă îi luă pe toți prin surprindere, și Gabriel îi văzu pe Maura și pe Abe aruncându-și priviri speriate. Nu mai avea răbdare; trebuia să știe.

Abe puse creierul secționat pe masa de operație. Studiind radiografiile, identifică locația celui de-al doilea glonț, și cu prima tăietură îl găsi, îngropat într-o bucată de țesut sângerând.

— Ce cauți? întrebă Abe, în timp ce Gabriel rotea cele două gloanțe sub lupă.

— Același calibru. Amândouă cântăresc aproape optzeci de grame…

— Ar trebui să fie la fel. Au fost trase din aceeași armă.

— Dar astea nu sunt identice.

— Poftim?

— Uită-te cum stă al doilea glonț pe bază. Este ceva foarte subtil, dar poți observa diferența.

Abe se aplecă în față, încruntându-se prin lupă.

— E un pic strâmb.

— Exact. Are un anumit unghi.

— Poate că s-a deformat din cauza impactului.

— Nu, așa a fost fabricat. Cu o înclinație de nouă grade, pentru a-l trimite pe o traiectorie puțin diferită față de primul. Două proiectile, concepute pentru o dispersie controlată.

— A fost doar un cartuș.

— Și doar o rană.

Maura se încruntă uitându-se la radiografiile craniului, prinse pe ecranul luminat, la cele două gloanțe, strălucitoare pe fundalul craniului.

— A fost un cartuș dublu, spuse ea.

— De asta ai auzit doar un foc de armă, zise Gabriel. Pentru că a fost doar un foc.

Maura tăcu pentru un moment, privind cu atenție clișeele. Pe cât păreau de dramatice, radiografiile nu arătau urma distructivă pe care cele două gloanțe o lăsaseră în țesutul

moale. Vase de sânge sparte, materie cenușie sfârtecată. Amintirile de-o viață pulverizate.

— Cartușele duble sunt concepute pentru a produce foarte multe stricăciuni, adăugă ea.

— De asta se vând.

— De ce s-ar înarma un agent de pază cu asemenea gloanțe?

— Cred că am stabilit deja că acest om nu era un angajat al spitalului. A intrat înăuntru purtând o uniformă falsă, o insignă falsă, înarmat cu gloanțe nu doar pentru a mutila, ci pentru a omorî. Îmi vine în minte doar o explicație.

— Femeia asta trebuia să moară, spuse Maura încet.

Pentru câteva clipe toți tăcură.

Vocea secretarei Maurei întrerupse liniștea.

— Dr. Isles? întrebă ea la interfon.

— Da, Louise?

— Îmi cer scuze că vă deranjez, dar am crezut că dumneavoastră și agentul Dean ar trebui să știți…

— Ce este?

— Se întâmplă ceva peste drum.

• UNSPREZECE

Dădură năvală afară, într-o căldură atât de înăbușitoare încât Gabriel se simți de parcă tocmai intrase într-o baie fierbinte. Pe Albany Street domnea haosul. Polițistul care întindea banderola galbenă striga: „Nu vă apropiați! Nu vă apropiați!” în timp ce reporterii se împingeau înainte, ca o amibă hotărâtă care amenința să se strecoare pe sub barieră. Polițiști transpirați de la Operațiuni Tactice se chinuiau să izoleze perimetrul, iar unul dintre ei se uită în spate, spre mulțime. Gabriel îi zări privirea confuză.

„Omul acela habar nu are ce se întâmplă.”

Se întoarse către o femeie care stătea la câțiva pași.

— Ce s-a întâmplat?

Aceasta clătină din cap.

— Habar nu am. Polițiștii au luat-o razna și au pornit spre clădire.

— Au fost focuri de armă? Ați auzit împușcături?

— N-am auzit nimic. Mă îndreptam către clinică atunci când i-am auzit pe toți țipând.

— E o nebunie aici, zise Abe. Nimeni nu știe nimic.

Gabriel fugi către centrul de comandă, dar un grup de reporteri îi blocă drumul. Disperat, apucă brațul unui cameraman și îl trase spre el.

— Ce s-a întâmplat?

— Omule, liniștește-te.

— Spune-mi ce s-a întâmplat!

— Au avut o breșă. A intrat chiar prin perimetrul lor nenorocit.

— Răpitoarea *a fugit*?

— Nu. *A intrat* cineva.

Gabriel se uita la el.

— Cine?

— Nimeni nu știe cine e.

•

Jumătate din angajații spitalului erau strânși în sala de conferințe și se uitau la televizor. Era difuzat la știrile locale; pe ecran chiar o reporteră blondă pe nume Zoe Fossey stătea în fața barierei poliției. În fundal, polițiștii alergau printre mașinile parcate și se auzeau voci confuze. Gabriel se uită pe fereastră pe Albany Street și zări aceeași priveliște pe care o vedeau acum la televizor.

— … o evoluție extraordinară, la care clar nimeni nu se aștepta. Omul a intrat prin perimetrul din spatele meu, a străbătut zona controlată, cu nonșalanță, de parcă acolo trebuia să fie. Asta ar putea fi probabil ceea ce i-a luat pe polițiști prin surprindere. În plus, bărbatul era înarmat și purta o uniformă neagră asemănătoare celor din spatele meu. Putea fi confundat cu ușurință cu un ofițer de la Operațiuni Tactice.

Abe Bristol pufni parcă spunând „îți-vine-să-crezi?”

— Un bărbat se strecoară înăuntru de pe stradă, iar ei îl lasă să intre!

— … ni s-a spus că există și un perimetru interior al poliției. Dar este pe hol și nu-l putem vedea de aici. N-am aflat încă dacă acest bărbat a pătruns în al doilea perimetru. Dar când vezi cu câtă ușurință a trecut peste linia de demarcație, îți închipui că trebuie să fi luat prin surprindere și pe polițiștii din interiorul clădirii. Sunt sigur că erau concentrați pe observarea femeii care a luat ostatici. Nu cred că se așteptau *să intre* un bărbat înarmat.

— Trebuiau să știe, spuse Gabriel, uitându-se neîncrezător la televizor. Trebuiau să se aștepte la așa ceva.

— … au trecut deja douăzeci de minute, iar bărbatul încă nu a ieșit. Se specula la început că e un fel de Rambo, care încerca de unul singur o operațiune de salvare. E de la sine înțeles că urmările ar putea fi dezastruoase. Dar până acum nu s-a auzit niciun foc de armă și nu avem niciun indiciu că intrarea lui în clădire a generat violențe.

Prezentatorul interveni:

— Zoe, vom rula încă o dată ce am filmat, astfel încât telespectatorii care abia au deschis televizorul să poată vedea

această evoluție uluitoare a lucrurilor. S-a întâmplat acum vreo douăzeci de minute. Camerele noastre de filmat au surprins evenimentul în direct…

Imaginea lui Zoe Fossey fu înlocuită cu un videoclip. Era o imagine în ansamblu a Albany Street, aproape aceeași priveliște pe care o aveau de la fereastra sălii de conferințe. La început, Gabriel nici nu știa exact ce trebuia să privească. Apoi, pe ecran apăru o săgeată, adăugată de graficienii televiziunii, arătând spre o siluetă întunecată care mergea în partea de jos a imaginii. Bărbatul trecu hotărât pe lângă mașinile poliției, pe lângă centrul de comandă. Niciunul dintre polițiștii din apropiere nu încercă să-l oprească pe intrus, deși unul îi aruncase o privire nesigură.

— Aici am mărit imaginea pentru a-l vedea mai bine pe omul acesta, spuse crainicul. Imaginea se mări și îngheță, spatele intrusului apărând acum pe tot ecranul. Pare a ține o pușcă, precum și un fel de rucsac. Acele haine închise la culoare se aseamănă cu cele ale polițiștilor care stau acolo, de aceea cameramanul nostru nu și-a dat seama în acel moment ce vedea. La o primă vedere, crezi că poartă o uniformă a celor de la Operațiuni Tactice. Dar mai de aproape, îți dai seama că nu are nimic inscripționat pe spate care să indice că face parte din echipă.

Videoclipul rulă înainte câteva cadre și se opri din nou, de această dată pe fața omului, care se întorsese să arunce o privire peste umăr. Avea părul negru și un început de chelie, și o față îngustă și aproape suptă. Nu semăna cu un Rambo. Acel cadru îndepărtat era singura imagine, surprinsă de cameră, a trăsăturilor sale. În următorul cadru, se întorsese cu spatele. Filmul continuă, urmărind drumul bărbatului spre clădire, până când dispăru după ușile holului.

Zoe Fossey apăru din nou pe ecran, cu microfonul în mână.

— Am încercat să obținem o declarație oficială asupra celor întâmplate aici, dar nimeni nu vorbește despre asta, Dave.

— Crezi că poliția se simte puțin stânjenită?

— Asta e puțin spus. În plus, am auzit că a intervenit FBI-ul.

— Un indiciu nu prea subtil că operațiunea ar putea fi condusă mai eficient?

— Păi, aici totul e haotic.

— Avem vreo confirmare a numărului de ostatici reținuți?

— Cea care a luat ostatici a spus în intervenția de la radio că ține șase ostatici. Am auzit din diferite surse că numărul este corect. Trei angajați ai spitalului, un doctor și doi pacienți. Încercăm acum să le aflăm numele…

Gabriel împietri în scaun, uitându-se furios la televizor, la femeia care era nerăbdătoare să dezvăluie identitatea lui Jane, lucru care i-ar semna condamnarea la moarte.

— … după cum vedeți, în spatele meu, sunt foarte mulți oameni care țipă. Atmosfera e foarte tensionată pe căldura asta. Un cameraman de la un alt post de televiziune a fost îmbrâncit la pământ când a încercat să se apropie prea mult de perimetru. O persoană neautorizată s-a strecurat deja înăuntru, iar poliția nu mai are de gând să permită repetarea acestui lucru. Dar e ca și cum ai închide ușa de la grajd, după ce calul a ieșit afară. Sau în cazul de față, a intrat.

— Se știe cine este acest Rambo?

— După cum am spus, nu vorbește nimeni. Dar am auzit zvonuri cum că poliția investighează o mașină parcată ilegal, la două străzi depărtare.

— Ei cred că e mașina lui Rambo?

— Așa se pare. Un martor l-a văzut pe acest bărbat coborând din mașină. Cred că până și Rambo are nevoie de un mijloc de transport.

— Dar ce motiv are?

— Trebuie să luăm în calcul două posibilități. Prima, că bărbatul încearcă să fie un erou. Poate că îl cunoaște pe vreunul dintre ostatici și a întreprins propria operațiune de salvare.

— Și a doua posibilitate?

— A doua posibilitate este înfricoșătoare. Acest bărbat este o întărire. A venit s-o ajute pe cea care a luat ostatici.

Gabriel se lăsă în scaun, uluit de ceea ce brusc îi deveni limpede.

— La asta s-a referit, spuse el încet. „Zarurile au fost aruncate.”

Abe se învârti cu fața la el.

— Avea o semnificație?

Gabriel sări în picioare.

— Trebuie să vorbesc cu căpitanul Hayder.

•

— E un cod de activare, zise Gabriel. Necunoscuta a sunat la radio pentru a difuza știrea. Să fie auzită de public.

— Un cod de activare pentru ce? întrebă Hayder.

— O chemare la arme. Întăriri.

Hayder pufni.

— De ce nu a spus „Ajutați-mă, băieți”? De ce a folosit un cod?

— Nu ați fost pregătiți, nu-i așa? Niciunul dintre voi nu s-a așteptat.

Gabriel se uită la Stillman, pe a cărui față strălucea transpirația în acel cuptor care era centrul de comandă.

— Acel bărbat a încălcat perimetrul, având un rucsac plin cu cine știe ce fel de arme. Nu erați pregătiți pentru el, deoarece nu v-ați așteptat ca un terorist să intre în clădire.

— Știm că există mereu această posibilitate, zise Stillman. De aceea am stabilit un perimetru.

— Atunci cum de a intrat acest bărbat?

— A intrat pentru că știa foarte bine cum s-o facă. Îmbrăcămintea, echipamentul. Toate lucrurile astea au fost foarte bine puse la cale, agent Dean. Acel bărbat era pregătit.

— Și poliția din Boston nu era. De aceea au folosit un cod, pentru a vă lua prin surprindere.

Hayder se uita frustrat la ușa deschisă a rulotei. Credea că au adus două ventilatoare oscilante, iar umbra după-amiezii pusese stăpânire pe stradă, dar în centrul de comandă era tot sufocant. Afară, pe Albany Street, polițiștii stăteau furioși și transpirați, iar reporterii se retrăgeau în dubițele dotate cu aer condiționat. Toată lumea aștepta să se întâmple ceva. Liniștea dinaintea furtunii.

— Începe să aibă o logică, spuse Stillman.

Negociatorul ascultase încruntat argumentele lui Gabriel.

— Luați în calcul succesiunea evenimentelor. Necunoscuta refuză să negocieze cu mine. Nici măcar nu vrea să stea de vorbă cu mine. Asta pentru că nu e pregătită – mai întâi vrea să-și asigure spatele. Vrea să-și consolideze poziția. Sună la postul de radio, iar ei transmit codul de activare. Cinci ore mai târziu sosește bărbatul cu un rucsac. Apare pentru că a fost chemat.

— Și intră fericit într-o misiune sinucigașă? întrebă Hayder. Are cineva prieteni atât de loiali?

— Un pușcaș marin și-ar da viața pentru regiment, spuse Gabriel.

— *O gașcă de frați*? Da, sigur.

— Înțeleg că nu ai fost niciodată în armată.

În căldura aceea, Hayder se înroși și mai tare.

— Vrei să spui că asta e vreun fel de operațiune militară? Atunci care-i pasul următor? Dacă e chiar atât de logic, spune-ne care e următoarea lor mișcare.

— Negociatul, răspunse Gabriel. Răpitorii și-au consolidat poziția. Cred că veți avea vești de la ei foarte curând.

O nouă voce interveni:

— O interpretare rezonabilă, agent Dean. Probabil că ai dreptate.

Se întoarseră cu toții către bărbatul îndesat care tocmai intrase în centrul de comandă. Ca de obicei, agentul John Barsanti purta o cravată de mătase și o cămașă; ca de obicei, hainele nu-i veneau prea bine. Răspunse la privirea surprinsă a lui Gabriel cu o înclinare sobră din cap în semn de salut.

— Îmi pare rău pentru Jane, zise el. Mi-au spus că ești implicat în tărășenia asta.

— Nu mi-a spus nimeni că ești și tu, John.

— Noi doar urmărim lucrurile. Suntem gata să intervenim dacă e nevoie.

— De ce să trimiți pe cineva tocmai de la Washington? De ce să nu folosești filiala din Boston?

— Pentru că se va lăsa sigur cu negocieri. Li s-a părut normal să trimită pe cineva cu experiență.

Cei doi bărbați se priviră în tăcere timp de câteva clipe. „Experiența, se gândi Gabriel, nu poate fi singurul motiv pentru care John Barsanti și-a făcut apariția.” FBI-ul nu trimite de obicei un om tocmai de la biroul directorului adjunct pentru a supraveghea o acțiune locală de negociere a ostaticilor.

— Atunci cine se ocupă de negociere? întrebă Gabriel. FBI-ul sau Poliția din Boston?

— Căpitane Hayder! strigă Emerton. Avem un apel de la spital. E pe una dintre liniile lor.

— Sunt gata să negocieze, zise Gabriel.

Exact așa cum presupusese.

Stillman și Barsanti se uitară unul la celălalt.

— Preia-l tu, locotenente, spuse Barsanti.

Stillman aprobă și se îndreptă spre telefon.

— Am dat pe difuzor, îl anunță Emerton.

Stillman respiră și apăsă apoi pe buton pentru a i se face legătura.

— Bună ziua, zise el calm. Leroy Stillman la telefon.

Răspunse un bărbat la fel de calm. O voce subțire, oarecum tărăgănată.

— Ești polițist?

— Da. Sunt locotenentul Stillman, de la Departamentul de Poliție din Boston. Cu cine vorbesc?

— Deja știi cum mă cheamă.

— Mă tem că nu știu.

— De ce nu-l întrebi pe tipul de la FBI. Este un tip de la FBI, care stă acolo în cameră cu voi, nu?

Stillman îi aruncă o privire lui Barsanti de genul „de unde naibii știe”?

— Îmi pare rău, domnule, spuse Stillman, dar chiar nu știu cum vă cheamă și aș vrea să știu cu cine stau de vorbă.

— Joe.

— Bun. Joe.

Stillman respiră. Până acum totul merge bine. Cel puțin aveau un nume.

— Câți oameni sunt în cameră cu tine, Leroy?

— Hai să vorbim despre tine, Joe…

— Tipul de la FBI e acolo. Am dreptate?

Stillman tăcu.

Joe râse.

— Știam că își vor face apariția. FBI, CIA, Serviciile Secrete ale Apărării, Pentagonul. Da, toți știu cine sunt.

Gabriel putu citi expresia întipărită pe fața lui Stillman. „Avem de-a face cu un bărbat care suferă de mania persecuției."

— Joe, spuse Stillman, nu are rost să mai prelungim asta. De ce nu vrei să-i punem capăt în liniște?

— Vrem o cameră de luat vederi de la televiziune. O transmisiune în direct. Avem de făcut o declarație și vrem să vă arătăm o casetă video.

— Ia-o mai încet. Hai să ne cunoaștem mai întâi.

— Eu nu vreau să te cunosc. Trimite-ne o cameră de luat vederi.

— Asta va fi o problemă. Trebuie să primesc aprobare de la superiori.

— Stau chiar acolo, nu? De ce nu te întorci să-i întrebi, Leroy? Cere-le superiorilor să pună lucrurile în mișcare.

Stillman tăcu. Joe înțelegea perfect ce se întâmpla. Într-un final spuse:

— Nu putem autoriza o transmisiune în direct.

— Orice v-aș da în schimb?

— Ce ne-ai da în schimb?

— Doi ostatici. Îi trimitem afară ca un semn de bună-credință. Tu trimiți înăuntru un cameraman și un reporter și apărem toți în direct la televizor. Odată ce ne transmitem mesajul, vă mai trimitem doi ostatici. Vă dăm patru oameni, Leroy. Patru suflete pentru zece minute în direct la televizor. Îți promit un spectacol care te va lăsa mut de uimire.

— De ce faci asta, Joe?

— Fac asta pentru că nimeni nu vrea să ne asculte. Nimeni nu ne crede. Ne-am săturat să fugim și ne vrem viețile înapoi. Aceasta e singura opțiune rămasă. Singurul mod în care oamenii acestei țări vor ști că spunem adevărul.

Hayder puse un deget la jugulară, un semn pentru a întrerupe convorbirea.

— Așteaptă puțin Joe, spuse Stillman, punând mâna pe receptor.

Se uită la Hayder.

— Crezi că va ști dacă transmisiunea e în direct? întrebă Hayder. Dacă l-am putea convinge că e transmis în direct…

— Omul ăsta nu e prost, interveni Gabriel. Nici să nu vă gândiți să vă jucați cu el. Dacă încercați să-l prostiți, îl veți înfuria.

— Agent Dean, putem ieși puțin afară?

— Ei vor doar atenția publicului, atâta tot! Hai să facem cum vor ei. Lasă-i să se fălească în fața publicului, dacă asta e necesar pentru încheierea acestei situații.

Se auzi vocea lui Joe la difuzor:

— Vrei să facem schimbul ăsta, Leroy? Pentru că putem să alegem și calea dificilă. În locul ostaticilor vii, putem trimite ostatici morți. Ai zece secunde să te gândești.

Stillman îi spuse:

— Te înțeleg, Joe. Problema e că nu pot aranja imediat o transmisiune în direct. Am nevoie de cooperarea unui post de televiziune. N-ai vrea să fie o declarație înregistrată pe o casetă? Îți trimitem o cameră video, tu spui ce vrei, cât timp vrei tu…

— Și apoi aruncați caseta, nu? Nu va mai vedea lumina zilei.

— Asta e oferta mea, Joe.

— Amândoi știm că poți face mai mult de atât. Ca și toți cei care se află în centrul de comandă cu tine.

— Transmisiunea în direct la televizor iese din discuție.

— Atunci nu mai avem nimic să ne spunem. La revedere.

— Așteaptă…

— Da?

— Vorbești serios? În legătură cu eliberarea ostaticilor?

— Dacă te ții de promisiune. Vrem un cameraman și un reporter să fie martori la ce se întâmplă aici. Un reporter *adevărat,* nu un polițist cu o legitimație falsă.

— Fă-o, spuse Gabriel. Poate că așa vom pune capăt.

Stillman acoperi receptorul.

— Transmisiunea în direct la televizor nu e o opțiune, agent Dean. Nu e niciodată o opțiune.

— La naiba, dacă asta vor, dă-le.

— Leroy? se auzi iar vocea lui Joe. Mai ești pe fir?

Stillman respiră cu greu și spuse:

— Joe, trebuie să înțelegi. Va necesita timp. Trebuie să găsim un reporter care e dispus să facă acest lucru. Cineva care e de acord să-și riște viața…

— Vom discuta doar cu un reporter anume.

— Stai. Nu ai specificat pe nimeni.

— El cunoaște trecutul. El și-a făcut temele.

— Nu putem garanta că acest reporter va…

— Peter Lukas, de la *Boston Tribune.* Cheamă-l.

— Joe…

Se auzi un clic, apoi tonul.

Stillman se uită la Hayder.

— Nu trimitem înăuntru civili. Îi vom oferi mai mulți ostatici.

— A spus că mai întâi va elibera doi oameni, interveni Gabriel.

— Chiar crezi asta?

— Unul din ei ar putea fi soția mea.

— De unde știm că acest reporter va fi de acord?

— Pentru ceea ce ar putea fi cel mai important interviu al vieții sale. Un jurnalist ar putea s-o facă.

— Cred că mai există o întrebare aici la care n-a răspuns nimeni. Cine dracului e Peter Lukas? Un reporter de la *Boston Tribune*? De ce l-a cerut tocmai pe el?

— Hai să-l sunăm, zise Stillman. Poate că știe.

• DOISPREZECE

„Ești încă în viață. Trebuie să fii încă în viață. Aș ști, aș simți dacă n-ai fi. Nu-i așa?”

Gabriel se prăbuși pe canapeaua din biroul Maurei, ținându-și capul cu mâinile, gândindu-se la ce ar putea face, dar frica îi întuneca judecata. Fiind pușcaș marin, nu se pierduse niciodată cu firea. Acum nici măcar nu putea să se concentreze, nu putea să-și scoată din minte imaginea cadavrului întins pe masă, care-l bântuia de la autopsie.

„Ți-am spus vreodată cât de mult te iubesc?”

Nu auzi ușa deschizându-se. Abia când Maura se așeză pe scaunul din fața lui și puse două cești de cafea pe măsuță, își ridică și el privirea. „Ea e mereu liniștită, mereu deține controlul, se gândi el uitându-se la Maura. Atât de diferită de soția lui nesăbuită și temperamentală.” Două femei atât de diferite, care puseseră bazele unei prietenii pe care el cu greu reușea să o înțeleagă.

Maura arătă spre cafea.

— Îți place neagră, nu?

— Da. Mulțumesc.

Luă o înghițitură, apoi puse ceașca jos, pentru că nu voia de fapt s-o bea.

— Ai mâncat ceva? îl întrebă ea.

Își frecă fața cu palmele.

— Nu mi-e foame.

— Pari extenuat. Îți aduc o pătură, poate vrei să te odihnești puțin.

— Nu pot să dorm. Cel puțin, până nu iese de acolo.

— Ai dat de părinții ei?

— Dumnezeule. Clătină din cap. A fost un chin. Partea cea mai grea a fost să-i conving să nu spună nimănui nimic. Nu pot veni aici, nu-și pot suna prietenii. Mă întreb dacă era mai bine să nu le spun nimic.

— Familia Rizzoli ar fi vrut să știe.

— Dar nu se pricep să țină secrete. Și dacă se află, le-ar putea omorî fiica.

Pentru câteva momente, nu scoaseră nicio vorbă. Singurul zgomot care se auzea era șuieratul aerului rece împrăștiat de aerul condiționat. Pe peretele din spatele biroului erau desene florale înrămate elegant. Biroul era o reflexie a femeii: îngrijit, precis, cerebral.

— Jane e o supraviețuitoare, amândoi știm asta. Va face orice ca să rămână în viață, adăugă ea încet.

— Vreau să nu stea în bătaia puștii.

— Nu e proastă.

— Problema e că e polițistă.

— Și ăsta nu e un lucru bun?

— Câți polițiști sunt omorâți încercând să fie eroi?

— E însărcinată. Nu va risca inutil.

— Nu? Se uită la ea. Știi cum a ajuns la spital azi-dimineață? Depunea mărturie în sala de judecată când acuzatul și-a ieșit din minți. Și soția mea – *minunata* mea soție – a sărit să-l calmeze. Atunci i s-a rupt apa.

Maura îl privi șocată.

— Chiar a făcut asta?

— La asta te aștepți să facă Jane.

— Bănuiesc că ai dreptate, spuse Maura dând din cap. Asta e Jane pe care amândoi o cunoaștem și o iubim.

— De data asta, doar de data asta vreau să fie lașă. Vreau să uite că e polițistă. Râse. De parcă m-ar asculta *pe mine.*

Maura nu-și putu stăpâni un zâmbet.

— A făcut-o vreodată?

Se uită la ea.

— Știi cum ne-am cunoscut, nu?

— La rezervația Stony Brook, nu-i așa?

— La locul crimei. Ne-a luat cam treizeci de secunde să ne luăm la harță. Și cam cinci minute înainte să mă expedieze de pe teritoriul ei.

— N-a fost un început prea promițător.

— Câteva zile mai târziu, scoate pistolul la mine. Văzând uimirea Maurei, adăugă: Oo, era justificat.

— Mă mir că asta nu te-a speriat.

— Poate fi o femeie foarte înspăimântătoare.

— Și tu s-ar putea să fii singurul bărbat pe care nu-l îngrozește.

— Dar asta îmi place la ea, zise Gabriel. Când te uiți la Jane, vezi că e onestă și curajoasă. Eu am crescut într-o familie în care nimeni nu spunea ce gândea cu adevărat. Mama îl ura pe tata, tata o ura pe mama. Totul a părut bine, chiar până în ziua în care au murit. Am crezut că ăsta era modul în care majoritatea oamenilor treceau prin viață, spunând minciuni. Dar Jane nu spune. Ei nu îi e frică să spună exact ceea ce gândește, nu contează că intră în vreun necaz. Tăcu. Adăugă apoi încet: Asta mă îngrijorează.

— Că va spune ceva ce nu trebuie.

— Îi dai lui Jane un brânci și te va îmbrânci la loc. Sper că de data asta va sta liniștită. Să joace rolul femeii însărcinate din colț. Ar putea fi lucrul care ar salva-o.

Îi sună telefonul mobil. Se întinse după el, iar numărul pe care îl văzu pe ecran îi ridică tensiunea.

— Gabriel Dean, răspunse el.

— Unde ești în momentul ăsta? îl întrebă detectivul Thomas Moore.

— Stau în biroul doctoriței Isles.

— Vin într-acolo.

— Așteaptă, Moore. Ce s-a întâmplat?

— Am aflat cine e Joe. Numele lui întreg este Joseph Roke, în vârstă de treizeci și nouă de ani. Ultima adresă cunoscută e Purcellville, Virginia.

— Cum l-ai identificat?

— Și-a abandonat mașina la două străzi de spital. Avem un martor care a văzut un bărbat înarmat coborând din mașină și a confirmat că e bărbatul de pe caseta video. Volanul mașinii e plin de amprentele lui.

— Stai. Amprentele lui Joseph Roke sunt la dosar?

— Dosar militar. Vin acolo.

— Ce altceva mai știi? întrebă Gabriel. Simți presiunea din vocea lui Moore și își dădu seama că mai era ceva ce

detectivul nu-i spusese. Spune-mi.

— E un mandat de arestare pe numele lui.

— De ce e acuzat?

— De… omor. A împușcat pe cineva.

— Cine a fost victima?

— Vin în douăzeci de minute. Vorbim când ajung acolo.

— Cine a fost victima? repetă Gabriel.

Moore oftă.

— Un polițist. Acum două luni, Joseph Roke a omorât un polițist.

•

— Totul a început cu o oprire de rutină în trafic, spuse Moore. Evenimentul a fost înregistrat automat de camera video montată pe mașina polițistului. Poliția din New Haven nu mi-a trimis toată înregistrarea, dar mi-au trimis pe e-mail o poză care conținea primul cadru.

Moore apăsă pe mouse și o poză se deschise pe monitorul laptopului. Înfățișa spatele unui polițist din New Haven, prins în timp ce se deplasa spre un autoturism parcat în fața mașinii lui. Plăcuța de înmatriculare a celeilalte mașini se putea vedea.

— E un număr de Virginia, spuse Moore. Îl vezi mai bine dacă mărești imaginea. E aceeași mașină pe care am găsit-o azi după-amiază parcată ilegal pe Harrison Street, la câteva străzi depărtare de spital. Se uită la Gabriel. E înregistrată pe numele lui Joseph Roke.

— Ai spus că e din Virginia?

— Da.

— Ce făcea în Connecticut acum două luni?

— Nu știm. Cum nu știm nici ce face acum în Boston. Tot ce avem despre el e schița profilului biografic pusă cap la cap de Poliția din New Haven. Arătă spre laptop. Și asta. O împușcătură înregistrată de camera video. Dar ăsta nu e singurul lucru pe care îl vezi în pozele astea.

Gabriel se concentră asupra autoturismului lui Roke. La imaginea care se vedea prin fereastra din spate.

— E un pasager, spuse el. Este cineva care stă lângă Roke.

Moore aprobă.

— Dacă mărești imaginea, vezi cu ușurință că acest pasager are părul lung și negru.

— Ea e, spuse Maura, uitându-se la monitor. E Jane Doe.

— Ceea ce înseamnă că erau împreună în New Haven acum două luni.

— Arată-ne și restul, zise Gabriel.

— Stai să mă duc la ultima imagine…

— Vreau să văd totul.

Moore tăcu, ținând mâna pe mouse. Se uită la Gabriel.

— Nu e nevoie, spuse el încet.

— Poate că trebuie. Arată-mi totul.

După un moment de ezitare, Moore apăsă pe mouse, trecând la următorul cadru. Polițistul stătea în dreptul geamului lui Roke, uitându-se la bărbatul care, în următoarele secunde, avea să-i pună capăt zilelor. Polițistul avea mâna pe pistol. O simplă atitudine prudență? Sau poate bănuia că își privea criminalul?

Moore ezită din nou înainte de a trece la cadrul următor. Deja le văzuse; știa ce oroare urma. Apăsă pe mouse.

Imaginea era un moment în timp, care surprinde orice detaliu macabru. Polițistul încă stătea, având arma scoasă din toc. Avea capul dat pe spate de la impactul glonțului, cu fața prinsă în momentul dezintegrării, carnea explodându-i într-un nor sângeros.

Urmă o a patra și ultima poză. Corpul polițistului era întins pe șosea, lângă mașina celui care trăsese. Era doar postfața, dar imaginea asta îl făcu pe Gabriel să se aplece brusc în față. Se uita la geamul din spate al mașinii. La silueta care nu apărea în celelalte trei poze.

Maura o văzu de asemenea.

— E cineva pe bancheta din spate, zise ea.

— Asta am vrut să vedeți amândoi, spuse Moore. O a treia persoană se afla în mașina lui Roke. Probabil ascunzându-se sau dormind pe bancheta din spate. Nu-ți poți da seama dacă e un bărbat sau o femeie. Tot ce poți vedea e capul tuns scurt, ridicându-se chiar după împușcătură. Se uită la Gabriel. Există

un al treilea asociat pe care încă nu l-am văzut sau auzit. Cineva care a fost cu ei în New Haven. Acel cod de activare se poate să fi fost nu doar pentru o persoană.

Privirea lui Gabriel era încă ațintită asupra monitorului. Asupra acelei siluete misterioase.

— Ai spus că are dosar militar?

— Așa i-am găsit amprentele. A lucrat în armată din 1990 până în 1992.

— La ce divizie? Moore nu răspunse imediat, iar Gabriel continuă să îl privească. Ce a fost antrenat să facă?

— DEE. Distrugerea echipamentelor explozive.

— Bombe? întrebă Maura. Se uită speriată la Moore. Dacă știe cum să le dezamorseze, atunci știe și cum să le construiască.

— Ai spus că a lucrat doar doi ani, zise Gabriel.

Propria lui voce îl șocă prin calmul ei ciudat. A unui străin cu sânge-rece.

— A avut… probleme în străinătate, când a ajuns în Kuwait, spuse Moore. A fost dat afară în mod dezonorabil.

— De ce?

— A refuzat să se supună ordinelor. A pocnit un ofițer. Tot felul de altercații cu alți oameni din divizia lui. S-a bănuit că e instabil emoțional. Că suferă de paranoia.

Cuvintele lui Moore căzură ca o lovitură după lovitură, lăsându-l pe Gabriel fără aer.

— Dumnezeule, murmură el.

— Asta schimbă totul.

— Ce vrei să spui? întrebă Maura.

Se uită la ea.

— Nu mai putem pierde vremea. Trebuie să o scoatem de acolo *acum*.

— Cum rămâne cu negocierile? Să nu ne grăbim cu operațiunea.

— Nu se aplică aici. Nu numai că acest bărbat e instabil, ci a omorât deja un polițist.

— Nu știe că Jane e polițistă, spuse Moore. Și noi nu-l vom lăsa să afle. Fii atent, aceleași principii se aplică aici. Cu cât se

prelungește o criză cu ostatici, cu atât se termină mai bine. Se rezolvă cu negocierea.

Gabriel arătă spre laptop.

— Cum dracului negociezi cu cineva care face *asta*?

— Se poate. Trebuie să se poată.

— Nu e soția *ta* înăuntru!

Observă privirea îngrozită a Maurei și se întoarse, încercând să se adune.

În continuare Moore spuse încet:

— Ceea ce simți acum – prin ceea ce treci – am trecut și eu prin asta, să știi. Știu exact cu ce te confrunți. Acum doi ani, soția mea, Catherine, a fost răpită de un bărbat pe care probabil ți-l amintești. Warren Hoyt.

Chirurgul. Gabriel își aminti de el. Bărbatul care se strecura noaptea în casele femeilor care dormeau singure, acestea trezindu-se cu un monstru în dormitor. Din cauza crimelor lui Hoyt fusese adus Gabriel la Boston în urmă cu un an. Brusc, își dădu seama că Chirurgul era firul comun care-i lega pe ei toți. Moore și Gabriel, Jane și Maura. Fuseseră cu toții atinși, într-un fel sau altul, de același rău.

— Știam că Hoyt a răpit-o, spuse Moore. Și nu puteam face nimic în privința asta. Nu-mi trecea nimic prin cap cum s-o salvez. Dacă aș fi putut să-mi dau viața mea pentru a ei, aș fi făcut-o fără să stau pe gânduri. Dar tot ce puteam face era să văd cum se scurg orele. Partea cea mai rea era că *știam* ce îi face. Văzusem autopsiile celorlalte victime. Văzusem fiecare tăietură pe care o făcuse cu bisturiul. Așa că da, știu exact cum te simți. Și crede-mă că voi face tot ce-mi stă în puteri ca s-o scot pe Jane de acolo teafără. Nu doar pentru că mi-e colegă, sau pentru că ești căsătorit cu ea, ci pentru că-i datorez fericirea mea. Ea e cea care a găsit-o pe Catherine. Jane e cea care i-a salvat viața.

În cele din urmă, Gabriel îl privi.

— Cum negociem cu oamenii ăștia?

— Trebuie să aflăm exact ce vor. Știu că sunt prinși acolo. Nu au de ales decât să vorbească cu noi, așa că noi continuăm să vorbim cu ei. Ai avut de-a face cu alte situații de luări de

ostatici, așa că ești familiarizat cu regulamentul negocierii. Nu s-a schimbat, doar pentru că ești de cealaltă parte a baricadei acum. Trebuie să scoți din această ecuație pe soția și emoțiile tale.

— Tu ai putea?

Tăcerea lui Moore răspunse la întrebare. Bineînțeles că nu putea.

Și nici eu nu pot.

• TREISPREZECE

Mila

Diseară mergem la o petrecere.

„Mama” ne spune că vor fi acolo oameni importanți, așa că trebuie să arătăm foarte bine. Pentru această ocazie ne-a dat haine noi. Eu port o rochie neagră din catifea atât de strâmtă, încât abia pot să merg, și trebuie să-mi ridic tivul până sus la șolduri ca să mă pot urca în dubiță. Celelalte fete se urcă lângă mine într-un foșnet de mătase și satin și le simt mirosul puternic al parfumurilor. Am petrecut ore întregi cu machiajele și acum stăm aidoma păpușilor mascate gata să jucăm într-o piesă de Kabuki{11}. Nimic din ceea ce se vede nu este real. Nici genele, nici rujul roșu, nici măcar obrajii fardați. În dubiță este frig și tremurăm toate așteptând-o pe Olena.

Șoferul american țipă pe geam că trebuie să plecăm altfel vom întârzia. Într-un final, „Mama” iese din casă, trăgând-o pe Olena după ea. Olena se smucește supărată din mâna „Mamei” și merge restul drumului de una singură. E îmbrăcată cu o rochie lungă și verde din mătase cu un guler înalt tipic chinezesc și o crăpătură care-i ajunge până la coapse. Părul ei negru unduiește drept și lucios pe umeri. N-am mai văzut niciodată o fată atât de frumoasă, și mă uit la ea în timp ce se îndreaptă spre dubiță. Drogurile au calmat-o ca de obicei, au făcut-o docilă, dar au amețit-o și se clatină pe tocuri.

— Urcă, urcă! țipă șoferul.

„Mama” trebuie să o ajute pe Olena să urce în dubiță. Olena se așează pe locul din fața mea și se prăbușește spre geam. „Mama” închide ușa și se urcă lângă șofer.

— În sfârșit, spune șoferul, și plecăm.

Știu de ce mergem la petrecerea asta; știu ce se așteaptă de la noi. Cu toate astea, e ca o evadare, deoarece e pentru prima

dată după săptămâni întregi când ne este permis să ieșim din casă și îmi întorc capul cu entuziasm spre geam în timp ce o luăm pe un drum pietruit. Văd un indicator: DEERFIELD ROAD.

Mergem cu mașina mult timp.

Mă uit la indicatoarele de pe marginea drumului, citind numele orașelor prin care trecem: RESTON, ARLINGTON și WOODBRIDGE. Mă uit la oamenii din alte mașini și mă întreb dacă vreunul dintre ei poate citi strigătul de ajutor de pe fața mea. Dacă i-ar păsa cuiva. O șoferiță de pe banda cealaltă se uită la mine și pentru o clipă privirile ni se încrucișează. Apoi își îndreaptă privirea la drum. Oare ce a văzut cu adevărat? Doar o roșcată într-o rochie neagră, ieșind să se distreze. Oamenii văd ceea ce vor să vadă. Nu se gândesc niciodată că lucrurile îngrozitoare pot părea frumoase.

Încep să zăresc fâșii de apă, o întindere albastră, în zare. Când în sfârșit se oprește dubița, ne aflăm pe un doc unde e acostat un iaht impresionant. Nu mă așteptam ca petrecerea din seara asta să aibă loc pe un iaht. Celelalte fete își lungesc gâturile să-l vadă, curioase să vadă cum arată acest iaht imens înăuntru. De asemenea, sunt și puțin speriate.

„Mama” deschide ușa dubiței.

— Acești oameni sunt foarte importanți. Să fiți cu zâmbetul pe buze și fericite, ați înțeles?

— Da, Mamă, răspundem noi.

— Coborâți.

În timp ce coborâm din dubiță, o aud pe Olena spunând încet „Să te ia naiba, Mamă”, dar n-o aude nimeni.

Clătinându-ne pe tocuri, tremurând în rochii, urcăm singure pe rampă și apoi pe iaht. Pe punte ne așteaptă un bărbat. După felul în care „Mama” aleargă să-l salute, îmi dau seama că acest bărbat e cineva important. Ne aruncă o privire superficială și dă din cap aprobator. Îi spune în engleză „Mamei”:

— Du-le înăuntru și dă-le ceva de băut. Vreau să fie vesele atunci când sosesc invitații.

— Da, domnule Desmond.

Privirea bărbatului se oprește asupra Olenei, care se leagănă lângă balustradă.

— O să ne provoace asta din nou probleme?

— A luat pastilele. O să fie liniștită.

— Ar trebui să fie. Nu vreau să facă vreo scenă în seara asta.

— Intrați! ne ordonă „Mama". Înăuntru!

Am luat-o pe un coridor spre cabină, și rămân uimită de ceea ce văd. Un candelabru de cristal strălucește deasupra noastră. Văd lambriuri din lemn închis la culoare, canapele din piele crem. Un barman deschide o sticlă, iar un ospătar într-un sacou alb ne aduce pahare cu șampanie.

— Beți, spune „Mama". Găsiți un loc unde să stați și fiți vesele.

Luăm fiecare câte un pahar și ne împrăștiem prin cabină.

Olena stă pe canapea lângă mine, sorbind șampanie, picior peste picior ca să i se vadă coapsele prin despicătura rochiei.

— Sunt cu ochii pe tine, o avertizează „Mama" pe Olena în rusă.

Olena ridică din umeri.

— La fel ca și restul.

Barmanul face un anunț:

— Au sosit.

„Mama" îi aruncă o ultimă privire amenințătoare Olenei, apoi se retrage.

— Vezi cum trebuie să își ascundă fața grasă? spune Olena. Nu vrea nimeni să se uite la ea.

— Ssst, îi șoptesc eu. Nu ne băga în bucluc.

— În caz că nu ți-ai dat seama, drăguța mea Mila, deja suntem în bucluc.

Auzim râsete și salutări cordiale între colegi. Americani. Ușa cabinei se deschide, iar fetele sar toate în picioare zâmbindu-le celor patru bărbați care își fac apariția. Unul dintre ei este gazda, domnul Desmond, cel care ne-a întâmpinat pe punte. Cei trei invitați sunt toți bărbați, aranjați la patru ace, în costume cu cravată. Doi dintre ei sunt tineri și bine făcuți, bărbați care merg cu încrederea și grația atleților.

Dar al treilea bărbat e mai în vârstă, de-o seamă cu bunicul meu, ba chiar mai bătrân, cu ochelari cu rame metalice subțiri, părul cărunt și un început de chelie. Oaspeții se uită prin cameră, cercetându-ne cu mare interes.

— Văd c-ai adus prospături, spune bărbatul mai în vârstă.

— Ar trebui să mai treci pe la noi pe acasă, Carl. Să vezi ce avem.

Domnul Desmond face semn către bar.

— Ceva de băut, domnilor?

— Un scotch ar fi bun, spune bărbatul vârstnic.

— Dar tu, Phil? Richard?

— Pentru mine la fel.

— Șampania aia ar fi perfectă.

Motoarele iahtului încep să huruie. Mă uit pe fereastră și văd că ne îndepărtăm, ieșind în larg pe râu. La început bărbații nu ni se alătură. În schimb, stau pe lângă bar, sorbind din băuturi, vorbind între ei. Eu și Olena înțelegem engleza, dar celelalte fete nu știu decât puțin, iar zâmbetele mecanice se transformă în priviri plictisite. Bărbații discută despre afaceri, îi aud vorbind despre contracte, licitații, starea drumurilor și accidente grave. Cine se bate cu cine pentru contracte și pentru ce sumă. Acesta este adevăratul scop al petrecerii: mai întâi afacerile, apoi plăcerea. Își termină băuturile, iar barmanul le mai toarnă un rând. Câteva glume la sfârșit înainte să le-o tragă târfelor. Văd cum strălucesc verighetele pe degetele oaspeților, și mi-i imaginez pe acești bărbați făcând dragoste cu soțiile lor în paturi mari cu așternuturi curate. Soțiile habar nu au ce fac soții lor, în alte paturi, fetelor ca mine.

Acum bărbații se uită la noi, iar mâinile încep să-mi transpire, anticipând chinul serii. Cel vârstnic se tot uită la Olena.

Ea îi zâmbește și îmi șoptește în rusă:

— Ce porc. Mă întreb dacă grohăie când îi vine.

— Te poate auzi, îi șoptesc.

— Nu înțelege nicio boabă.

— N-ai de unde să știi.

— Uite, zâmbește. Crede că îți spun cât e de chipeș.

Bărbatul își pune paharul gol pe masă și vine spre noi. Cred că își dorește să fie cu Olena, așa că mă ridic să-i fac loc pe canapea. Dar se întinde după încheietura mea și mă oprește.

— Bună. Vorbești engleză?

Eu aprob; mi s-a uscat prea tare gâtul ca să îi răspund. Mă uit la el cu groază. Olena se ridică de pe canapea, îmi aruncă o privire compătimitoare și pleacă.

— Câți ani ai?

— Am… am șaptesprezece.

— Arăți mult mai tânără.

Pare dezamăgit.

— Ei, Carl, strigă domnul Desmond. De ce nu o iei la o plimbare?

Ceilalți doi invitați și-au ales deja însoțitoarele. Unul din ei o conduce deja pe Katya pe unul dintre holuri.

— Orice cabină e bună, adaugă gazda noastră.

Carl se uită la mine. Mă apucă de mijloc cu mâna și mă îndrumă pe un hol. Mă bagă într-o cabină frumoasă, placată cu lemn bine lustruit. Mă retrag, inima bătându-mi cu putere în timp ce încuie ușa. Când se întoarce la mine, văd că are o umflătură în pantaloni.

— Știi ce ai de făcut.

Dar nu știu; habar nu am la ce se așteaptă, astfel încât sunt șocată de lovitura bruscă. Palma lui mă trimite în genunchi și mă îngrămădesc la picioarele lui, zăpăcită.

— Nu auzi? Târfă proastă.

Dau din cap, coborându-mi privirea, uitându-mă în podea. Brusc înțeleg care e jocul, după ce tânjește.

— Am fost foarte rea, îi șoptesc.

— Trebuie să fii pedepsită.

„Dumnezeule. Sper să se termine repede.”

— Spune-o!

— Trebuie să fiu pedepsită.

— Dezbracă-te.

Tremurând, îngrozită să nu fiu lovită din nou, mă supun. Îmi deschei fermoarul rochiei, îmi dau jos ciorapii și chiloții.

Mă uit în jos; o fată bună trebuie să fie cuviincioasă. În timp ce mă întind pe pat, nu scot niciun sunet, desfăcându-mi picioarele în fața lui, fără niciun fel de împotrivire, pur și simplu cu supunere.

În timp ce se dezbracă, se uită la mine, savurând priveliștea de carne supusă. Îmi înghit scârba când se urcă pe mine, mirosind a scotch. Închid ochii și mă concentrez asupra huruitului motoarelor, asupra apei stropind barca. Plutesc deasupra corpului meu, fără să simt nimic atunci când intră în mine, felul în care grohăie și ejaculează.

După ce a terminat, nici măcar nu așteaptă să mă îmbrac. Se ridică pur și simplu, se îmbracă și iese din cabină. Încet, mă ridic. Motoarele bărcii nu se mai aud așa tare. Privind pe geam, văd că ne întoarcem spre uscat. Petrecerea s-a terminat.

Până când ajung în cabină, vasul e deja ancorat, iar oaspeții au plecat deja. Domnul Desmond e la bar, bând restul de șampanie, iar „Mama” își adună fetele.

— Ce ți-a spus? mă întreabă ea.

Ridic din umeri. Simt cum Desmond mă studiază și mi-e frică să nu spun ceva greșit.

— De ce te-a ales pe tine? Ți-a zis?

— M-a întrebat doar câți ani am.

— Asta-i tot?

— Doar asta l-a interesat.

„Mama” se întoarce spre domnul Desmond, care ne-a urmărit pe amândouă cu interes.

— Vezi? Ți-am spus eu. Mereu o alege pe cea mai tânără din cameră. Nu-l interesează aspectul fizic. Dar le vrea tinere.

Domnul Desmond meditează asupra acestui lucru pentru câteva clipe și aprobă.

— Cred că va trebui să avem grijă să fie mulțumit.

•

Olena se trezește și mă vede stând la fereastră, privind printre gratii. Am deschis fereastra, iar aerul rece năvălește înăuntru, dar nu-mi pasă. Vreau doar să inspir aer curat. Vreau să-mi purific plămânii și sufletul.

— Este foarte frig, spune Olena. Închide fereastra.

— Mă sufoc.

— E foarte frig aici. Se duce la fereastră și o închide. Nu pot să dorm.

— Nici eu, îi șoptesc.

La lumina lunii care strălucește prin fereastra murdară, mă studiază. În spatele nostru, una dintre fete scâncește în somn. În întuneric ascultăm cum respiră, și brusc nu mai e suficient aer în cameră pentru mine. Mă chinui să respir. Trag de fereastră încercând să o deschid, dar Olena o ține închisă.

— Încetează, Mila.

— Mor.

— Ești isterică.

— Te rog s-o deschizi. Deschide-o!

Încep să suspin cu mâinile pe fereastră.

— Vrei s-o trezești pe „Mama”? Vrei să ne bagi pe toate în bucluc?

Mâinile mi se strâng dureros ca niște gheare și nici măcar nu pot să strâng zăvorul ferestrei. Olena mă apucă de încheietură.

— Ascultă. Vrei să iei o gură de aer? Te duc eu, dar trebuie să-ți ții gura. Celelalte nu trebuie să afle.

Sunt prea panicată ca să-mi pese ce spune. Îmi cuprinde fața cu mâinile, forțându-mă să mă uit la ea.

— N-ai văzut asta, îmi șoptește.

Apoi scoate ceva din buzunar, ceva care licărește în întuneric.

O cheie.

— Cum de-ai…

— Ștt.

Apucă pătura de pe patul ei și mă trage de lângă celelalte fete, spre ușă. Se oprește și le mai aruncă o privire, să se asigure că dorm, apoi bagă cheia în broască. Ușa se deschide și mă trage pe hol.

Sunt uimită. Brusc am uitat că mă sufoc, căci am ieșit din închisoare; suntem libere. Mă întorc spre scări să-mi iau zborul, dar mă trage imediat.

— Nu pe acolo. Nu putem ieși. Nu pot să descui ușa din

față. Doar „Mama” are cheia.

— Atunci încotro?

— Îți arăt imediat.

Mă conduce pe coridor. Aproape că nu văd nimic. Am încredere deplină în ea, lăsând-o să mă conducă printr-o ușă. Luna strălucește prin fereastră, iar ea plutește ca o stafie prin dormitor, trage un scaun și îl așază încet în mijlocul camerei.

— Ce faci?

Nu-mi răspunde, în schimb se întinde spre tavan. O trapă se deschide scârțâind deasupra capului ei și o scară coboară din ea.

— Unde duce? întreb eu.

— Voiai aer curat, nu? Hai să găsim, zice ea urcând scara.

O urmez și mă cațăr în pod. Prin singura fereastră luminează luna și văd umbrele cutiilor și ale vechilor piese de mobilier. Aici sus aerul este stătut; nu e deloc curat. Olena deschide fereastra și iese. Brusc îmi dau seama: fereastra asta nu are gratii. Când scot capul afară, înțeleg de ce. Strada e prea departe sub noi. Nu putem ieși pe aici; o săritură ar însemna sinucidere curată.

— Deci? spune Olena. Nu ieși și tu afară?

Întorc capul și văd că stă pe acoperiș, aprinzându-și o țigară. Mă uit în jos la pământ, e atât de departe, iar mâinile încep să îmi transpire la gândul ieșirii pe acoperiș.

— Nu fi speriată, îmi spune Olena. Nu-i nimic. Cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să cazi și să-ți rupi gâtul.

Țigara îi lucește, și simt mirosul fumului în timp ce expiră. Nu e deloc agitată. În acest moment vreau să fiu exact ca ea, fără frică.

Ies pe fereastră, merg cu grijă pe pervaz și, cu o ușoară răsuflare, mă așez lângă ea pe acoperiș. Scutură pătura și ne-o pune pe umeri astfel încât să stăm, una într-alta, sub o mantie călduroasă din lână.

— E secretul meu, îmi spune ea. Ești singura în care mă încred că-l va păstra.

— De ce eu?

— Katya m-ar vinde pentru o cutie de bomboane de

ciocolată. Iar Nadia e prea proastă să-și țină gura închisă. Dar tu ești altfel.

Se uită la mine cu o privire grijulie. Aproape tandră.

— Oi fi tu speriată ca un iepure, dar nu ești proastă și nici trădătoare.

Lauda ei mă face să roșesc, iar plăcerea simțită e mai bună decât orice drog. Mai bună decât dragostea. Brusc, mă gândesc, cu nesăbuință: „Aș face orice pentru tine, Olena”. Mă așez mai aproape de ea, căutându-i căldura. Am avut parte doar de pedepse din partea trupurilor de bărbați. Dar cel al Olenei oferă alinare, are forme delicate și părul ei îmi mângâie fața asemenea satinului. Mă uit cum îi lucește țigara și cu câtă eleganță scutură scrumul.

— Vrei un fum? mă întreabă oferindu-mi țigara.

— Nu fumez.

— Eh. Oricum nu îți face bine, îmi spune trăgând încă un fum. Nici mie nu-mi face bine, dar nu o să le risipesc.

— De unde le ai?

— De pe iaht. Am luat un pachet întreg și nu a observat nimeni.

— Le-ai furat?

Râde.

— Eu fur o mulțime de lucruri. Cum crezi că am făcut rost de cheie? „Mama” crede că a pierdut-o, vacă proastă.

Olena mai trage un fum, iar fața ei îi strălucește portocaliu.

— Asta făceam la Moscova. Eram foarte bună. Dacă vorbești engleza, îți dau voie în orice hotel unde poți să faci câteva șmecherii. Alegi câteva buzunare. Expiră fum. De asta nu mă pot întoarce acasă. Acolo mă cunosc toți.

— Dar nu vrei?

Ridică din umeri și scutură scrumul.

— Nu mă așteaptă nimic acolo. De-aia am plecat.

Mă uit în sus, la cer. Stelele sunt aidoma unor punctulețe de lumină.

— Nici aici nu e nimic. N-am știut că va fi așa.

— Te gândești să fugi, nu-i așa Mila?

— Tu nu?

— Și la cine te întorci acasă? Crezi că familia te va vrea înapoi după ce vor afla ce ai făcut aici?

— E doar bunica.

— Și ce-o să faci în Kryvicy dacă ți se vor îndeplini toate dorințele? O să fii bogată, o să te măriți cu un om bun?

— N-am niciun vis, îi șoptesc eu.

— E mai bine așa. Olena râde sec. Atunci nu ai de ce să fii dezamăgită.

— Dar orice, oriunde e mai bine decât aici.

— Chiar crezi?

Se uită la mine.

— Cunosc o fată care a fugit. Eram la o petrecere, precum cea din seara asta, acasă la domnul Desmond. S-a cățărat pe o fereastră și a fugit. Așa au început pentru ea problemele.

— De ce?

— Ce mănânci acolo? Unde stai? Dacă nu ai acte, nu ai cum să supraviețuiești decât făcând șmecherii, ceea ce poți face și aici. Într-un final s-a dus la poliție și știi ce s-a întâmplat? Au deportat-o înapoi în Belarus. Olena scoate un fuior de fum și se uită la mine. Să nu ai încredere în poliție. Nu sunt prietenii tăi.

— Dar a scăpat. S-a întors acasă.

— Știi ce se întâmplă dacă fugi și te întorci acasă? Te vor găsi acolo și îți vor găsi și familia. Și când vă găsesc, mai bine ați fi morți. Olena își stinse țigara. Aici poate fi un iad, dar cel puțin nu te jupoaie de vie, așa cum i-au făcut ei.

Tremur, dar nu din cauza frigului. Mă gândesc iar la Anja. Mereu mă gândesc la săraca Anja, care a încercat să fugă. Mă întreb dacă trupul ei se află încă în deșert, dacă a putrezit.

— Atunci nu ai de ales, șoptesc eu. Nu ai deloc de ales.

— Bineînțeles că ai. Joci după cum cântă ei. Ți-o tragi cu câțiva bărbați în fiecare zi, le dai ce vor. În câteva luni, un an, „Mama” primește un nou transport de fete, și deja ești marfă veche. Atunci te lasă să pleci. Atunci devii liberă. Dar dacă încerci mai întâi să fugi, atunci trebuie să te dea drept exemplu.

Se uită la mine. Tresar atunci când se întinde brusc și îmi

atinge fața, stând cu mâna pe obrazul meu. Degetele ei îmi încălzesc pielea.

— Rămâi în viață, Mila, îmi spune ea. N-o să dureze prea mult.

• PAISPREZECE

Chiar și pentru standardele înalte din Beacon Hill, casa era impunătoare, cea mai mare de pe o stradă cu case distinse care au adăpostit generații de brahmani bostonezi{12}. Era pentru prima dată când Gabriel vizita această casă, și în alte împrejurări s-ar fi oprit pe aleea pavată să admire, în lumina slabă a zilei, sculpturile de pe ușă, decorațiunile din fier și ciocănelul fantezist din alamă de pe ușa de la intrare. Astăzi însă, nu îi stătea mintea la arhitectură; nu se opri pe alee, ci se grăbi pe trepte și sună la sonerie.

Îi deschise o femeie tânără care purta ochelari cu rame de baga, măsurându-l din priviri. „Ultimul gardian al ușii", se gândi el. Nu o mai întâlnise pe această asistentă până acum, dar se potrivea tiparului unei angajate de la Conway; deșteaptă, eficientă – probabil studiase la Harvard. Pe Deal li se spunea „intelectualii de Conway", femeile și bărbații cunoscuți pentru inteligența lor și pentru loialitatea absolută față de senator.

— Sunt Gabriel Dean, spuse el. Senatorul Conway mă așteaptă.

— Toată lumea vă așteaptă în birou, agent Dean.

Toată lumea?

— Urmați-mă.

Se întoarse și îl conduse sprintenă pe hol, tocurile ei joase și practice tocănind pe parchetul din stejar închis la culoare în timp ce treceau pe lângă o serie de portrete atârnate pe perete: un străbunic cu figură aspră pozat la biroul lui. Un bărbat cu o perucă albă și îmbrăcat cu o robă neagră de judecător. Un al treilea, stând în fața unei draperii din catifea verde. Pe acest hol, era etalat neamul distins al lui Conway, neam pe care evitase în mod deliberat să-l expună în casa din Georgetown, unde sângele albastru era o îndatorire politică.

Femeia bătu încet la ușă, apoi își băgă capul în cameră.

— A sosit agentul Dean.

— Mulțumesc, Jillian.

Gabriel păși înăuntru, iar ușa se închise încet în spatele lui. Senatorul se ridică de la biroul din lemn de cireș ca să-l salute. Deși avea peste șaizeci de ani și părul cărunt, Conway se deplasa cu agerimea și agilitatea unui pușcaș marin. Își strânseră mâinile cu putere, ca doi bărbați care au fost amândoi în misiuni de luptă și se respectau reciproc pentru acest lucru.

— Cum rezişti? îl întrebă Conway atent.

Era cea mai blândă întrebare, iar lacrimile apărură în ochii lui Gabriel.

Își drese glasul.

— Adevărul e că încerc din greu să nu-mi pierd mințile, recunoscu el.

— Am înțeles că s-a dus la spital azi de dimineață.

— Trebuia să nască săptămâna trecută. I s-a rupt apa azi-dimineață și…

Tăcu, înroșindu-se. Conversația vechilor soldați rareori includea detalii intime cu privire la anatomia soțiilor.

— Deci trebui s-o scoatem de acolo cât mai repede cu putință.

— Da, domnule. „Nu doar repede, ci și în viață.” Sper să-mi poți spune exact ce se întâmplă aici, pentru că poliția din Boston habar nu are.

— Mi-ai făcut destule favoruri de-a lungul anilor, agent Dean. Voi face tot ce-mi stă în puteri, îți promit.

Se întoarse, gesticulând spre piesele de mobilier așezate cu fața spre un șemineu masiv.

— Poate că domnul Silver, aici de față, te poate ajuta.

Pentru prima dată, Gabriel își întoarse atenția spre omul care stătea liniștit în fotoliul din piele, și pe care nu-l observase până atunci. Bărbatul se ridică, iar Gabriel își dădu seama cât de neobișnuit de înalt era, cu părul negru care prevestea un început de chelie și ochi blajini care priveau printr-o pereche de ochelari de profesor.

— Nu cred că vă cunoașteți, spuse Conway. Acesta este David Silver, director adjunct al Serviciului Național de

Informații. Abia a venit de la Washington.

„Ce surpriză”, se gândi Gabriel în timp ce-i strânse mâna lui David Silver. Directorul Serviciului Național de Informații (DNI) era un post foarte înalt la nivelul Cabinetului, cu autoritate peste orice agenție de informații din țară, de la Biroul Federal de Investigație și Serviciul de Informații al Apărării, până la CIA, iar David Silver era directorul adjunct al DNI.

— Cum am aflat de această situație, începu Silver, directorul Wayne m-a rugat să vin aici. Casa Albă nu crede că e o situație obișnuită de luare de ostatici.

— Ce-o fi însemnând *obișnuită* în ziua de azi, adăugă Conway.

— Avem deja o linie directă către biroul comandantului poliției, spuse Silver. Suntem cu ochii pe investigația făcută de Departamentul de Poliție din Boston, dar senatorul Conway mi-a spus că aveți informații suplimentare care ar putea influența modul în care ar trebui să abordăm această situație.

Conway arătă spre canapea.

— Haideți să luăm loc. Avem multe de discutat.

— Ați spus că nu credeți că avem de-a face cu o luare obișnuită de ostatici, spuse Gabriel așezându-se pe canapea. Nici eu nu cred, și nu din cauză că soția mea e captivă.

— Ce vi se pare diferit?

— În afară de faptul că prima care a luat ostatici este o femeie? Că avea un compatriot înarmat care a intrat să i se alăture? În afară de faptul că a transmis în direct ceea ce pare să fi fost un cod de activare?

— Toate lucrurile care l-au îngrijorat pe directorul Wayne, spuse Silver. Plus că mai este încă un detaliu care ne îngrijorează. Trebuie să recunosc că nu mi-am dat seama de semnificație atunci când am auzit prima dată înregistrarea.

— Ce înregistrare?

— Telefonul pe care l-a dat la postul de radio. Am rugat un lingvist de la Apărare să analizeze conversația. Gramatica ei era perfectă – aproape prea perfectă. Fără contrageri, fără jargon. Femeia nu este cu siguranță americancă, ci născută în

străinătate.

— Negociatorul poliției din Boston a ajuns la aceeași concluzie.

— Asta e partea care ne îngrijorează cel mai mult. Dacă asculți cu atenție ceea ce spune – cu precădere propoziția pe care a folosit-o, „zarurile au fost aruncate” – poți auzi accentul. Cred că e rusesc sau ucrainean, sau vreo altă limbă vorbită în estul Europei. E imposibil să-i aflăm originile exacte, dar accentul e slav.

— Asta a îngrijorat Casa Albă, spuse Conway.

Gabriel se încruntă.

— Se gândesc la terorism?

— În special, cecen, interveni Silver. Nu știm cine este femeia asta sau cum a ajuns în țară. Știm că cecenii folosesc femei compatrioate în atacurile lor. În atacul de la teatru din Moscova, mai multe femei purtau explozibil. Apoi au fost cele două avioane care s-au prăbușit în sudul Rusiei acum câțiva ani, după ce au decolat din Moscova. Credem că amândouă s-au prăbușit din cauza pasagerelor care aveau bombe la ele. Problema e că acești teroriști folosesc femei pentru a ataca. De asta se teme directorul serviciilor secrete, că avem de-a face cu oameni care nu sunt interesați să negocieze. S-ar putea să fie pregătiți să moară spectaculos.

— Cecenia are divergențe cu Moscova, nu cu noi.

— Războiul împotriva terorii este global. Tocmai de aceea s-a înființat biroul DNI – să ne asigurăm că evenimentele din 11 septembrie nu se vor mai repeta. Treaba noastră e să asigurăm colaborarea între toate agențiile, și nu să lucreze una împotriva celeilalte, așa cum se mai întâmplă uneori. Gata cu rivalitatea, gata cu spioni contra spioni. Suntem toți implicați în treaba asta. Și suntem cu toții de acord că portul din Boston e o țintă tentantă pentru teroriști. Ar putea alege depozitele de combustibil sau un petrolier. O barcă plină cu explozibil ar putea produce o catastrofă.

Tăcu.

— Femeia asta care a luat ostatici a fost găsită în apă, nu-i așa?

— Agent Dean, pari neconvins. Ce te frământă? întrebă Conway.

— Vorbim despre o femeie care a fost implicată forțat în această situație, în mod accidental. Știți că a fost adusă la morgă ca fiind victimă a unui înec și a fost dusă la spital după ce s-a trezit?

— Da, confirmă Silver. E o poveste ciudată.

— A acționat singură…

— Nu mai e singură. Acum are un partener.

— Asta nu prea sună a atac terorist premeditat.

— Nu spunem că această luare de ostatici a fost premeditată. Au fost obligați de împrejurări. Probabil a început ca un accident. Poate că a căzut peste bord în timp ce era adusă clandestin în țară. S-a trezit la spital, și-a dat seama că va fi luată la întrebări de către autorități și a intrat în panică. Ar putea fi doar un braț al unei caracatițe, o parte a unei operațiuni de amploare. O operațiune care a fost acum expusă prematur.

— Joseph Roke nu e rus, e american.

— Da, știm câte ceva despre domnul Roke din dosarul său, interveni Silver.

— Nu prea pare a fi un simpatizant cecen.

— Știai că domnul Roke a fost antrenat în armată cum să folosească explozibil?

— La fel au fost antrenați mulți alți soldați care nu s-au trezit teroriști.

— Domnul Roke are de asemenea antecedente de comportament antisocial. Probleme disciplinare. Știați asta?

— Știu că a fost dat afară în mod dezonorabil.

— Pentru că a lovit un superior, agent Dean. Pentru că a nesocotit ordinele primite. S-a pus în discuție și o problemă emoțională. Un psihiatru al armatei a luat în calcul schizofrenia paranoică.

— A fost tratat pentru acest lucru?

— Roke a refuzat orice fel de tratament. După ce a părăsit armata, a devenit foarte retras. Vorbim despre un tip precum Unabomber{13}, care s-a retras din societate și a început să

nutrească sentimente de dușmănie. Pentru Roke erau mereu conspirații guvernamentale, mania persecuției. Este un om foarte înverșunat care crede că guvernul l-a maltratat. Le-a scris celor de la FBI o mulțime de scrisori despre teoriile lui cum că ei ar avea un dosar special despre el.

Silver se întinse după un dosar de pe măsuță și i-l dădu lui Gabriel.

— O mostră a scrisului său. E o scrisoare trimisă FBI-ului în iunie 2004.

Gabriel deschise dosarul și citi scrisoarea.

> *… v-am prezentat atâtea cazuri de infarct care au fost în mod secret induse de PRC-25 amestecat cu tutun aprins. Din această combinație, după cum Departamentul de Apărare știe foarte bine, rezultă un gaz mortal. O mulțime de veterani au fost omorâți astfel, așa că Administrația Veteranilor poate economisi milioane de dolari din costurile îngrijirilor medicale. Nu e nimeni la FBI căruia să-i pese*?

— Aceasta este doar una dintre scrisorile aiurite pe care le-a trimis Biroului, congresmenului său, ziarelor, posturilor de televiziune. Cei de la *Washington Post* au primit atât de multe dintre prostiile lui paranoice, încât aruncă tot ce are numele lui. După cum observați din mostră, omul e inteligent. E vorbăreț și e convins că guvernul e malefic.

— De ce nu se află sub supraveghere psihiatrică?

— Nu este considerat nebun, deși toată lumea poate vedea cu ușurință că e dus cu pluta.

— Teroriștii nu ar recruta o persoană care suferă de psihoză.

— Ar face-o dacă s-ar dovedi folositor.

— Nu-i poți controla. Nu poți să știi ce vor face.

Dar îi *poți* incita la violență. Poți să le întărești convingerile că propriul guvern e împotriva lor. Și le poți folosi abilitățile. O fi Roke paranoic, dar se pricepe la explozibili. Acesta este un singuratic ranchiunos cu pregătire militară. Cel mai bun

recrut terorist, agent Dean. Până nu avem dovezi contrare, trebuie să considerăm că această situație implică securitatea națională. Nu credem că poliția din Boston se poate descurca fără ajutor.

— De aceea John Barsanti e aici.

— Cine?

Silver păru nedumerit.

— Agentul Barsanti de la biroul directorului adjunct al FBI. Biroul nu trimite de obicei pe cineva direct de la Washington atunci când există o filială la care să apeleze.

— Nu știam că a intervenit și FBI-ul, spuse Silver.

Acest lucru îl sperie pe Gabriel. Biroul DNI avea autoritate asupra FBI; Silver cu siguranță ar fi știut despre implicarea lui Barsanti.

— FBI-ul nu se va ocupa de operațiunea de salvare, zise Silver. Am autorizat o trupă specială antitero din cadrul Diviziei de Ajutor Strategic{14}.

Gabriel îl privi uluit.

— Aduceți o echipă de la Pentagon? O operațiune militară pe pământ american?

Senatorul Conway interveni:

— Știu că sună ilegal, agent Dean, dar există o directivă recentă intitulată JES Conplan 0300-97 care autorizează Pentagonul să folosească trupe militare antitero în țara noastră atunci când chiar este nevoie. Este atât de nouă, încât majoritatea oamenilor habar nu au de ea.

— Și credeți că e o idee bună?

— Sincer? Senatorul oftă. Mă sperie cumplit. Dar directiva e ca la carte. Armata poate interveni.

— Are un motiv întemeiat, zise Silver. În caz că nu v-ați dat seama, țara noastră e atacată. Asta e șansa noastră de a distruge acest cuib înainte de a ne ataca, înainte de a pune în primejdie viețile oamenilor. La o scară mai mare acesta s-ar putea dovedi a fi un accident norocos.

— Norocos?

Prea târziu, Silver își dădu seama de insensibilitatea sa. Își întinse mâna pentru a se scuza.

— Îmi cer scuze, am spus o prostie. Sunt atât de concentrat pe ceea ce trebuie să fac încât văd doar în față.

— V-ar putea limita viziunea asupra acestei situații.

— Ce vreți să spuneți?

— Vă uitați la această luare de ostatici și vă gândiți automat la terorism.

— Trebuie s-o iau în calcul. *Ei* ne-au forțat să avem această atitudine. Să nu uitați acest lucru.

— Și de aceea excludeți celelalte posibilități?

— Sigur că nu. Este foarte posibil să avem de-a face cu niște nebuni. Doi oameni care încearcă să evite a fi prinși după ce au împușcat un polițist din New Haven. Ne-am gândit și la această ipoteză.

— Cu toate astea, vă gândiți la terorism.

— Domnul Wayne așa crede. Ca director al informațiilor naționale, își ia slujba foarte în serios.

Conway îl urmărise pe Gabriel, observându-i reacțiile.

— Văd că ai probleme cu ipoteza terorismului.

— Cred că e prea simplu, spuse Gabriel.

— Care-i explicația dumneavoastră? Ce urmăresc oamenii ăștia? întrebă Silver.

Se așeză iar pe scaun, picior peste picior, cu mâinile pe mânere. Nu se putea vedea nicio urmă de încordare pe corpul său deșirat. „Nu-l interesează ceea ce cred eu, își zise Gabriel; deja s-a hotărât."

— Încă nu am un răspuns, zise Gabriel. Ceea ce am este o sumă de detalii deconcertante pe care nu le pot explica. De aceea l-am sunat pe senatorul Conway.

— Ce detalii?

— Tocmai ce am asistat la autopsia agentului de pază de la spital, omul pe care necunoscuta noastră l-a împușcat mortal. Se pare că nu era angajat al spitalului. Nu știm cine era.

— L-au căutat după amprente?

— Nu figurează în AFIS.

— Deci nu are cazier.

— Nu. Nu figurează în niciuna dintre bazele de date în care l-am căutat.

— Nu toată lumea are amprentele la dosar.

— Omul ăsta a intrat în spital cu o armă cu cartușe duble.

— Asta-i o surpriză, spuse Conway.

— Ce înseamnă cartuș dublu? întrebă Silver. Eu sunt doar avocat, așa că va trebui să-mi explicați. Mă tem că sunt neștiutor când vine vorba de arme.

— Este un tip de muniție în care se pune mai mult de un glonț într-un cartuș, spuse Conway. Este conceput pentru a omorî în cât mai scurt timp.

— Doar am vorbit la Laboratorul Balistic din cadrul Departamentului de Poliție din Boston, spuse Gabriel. Au găsit un cartuș în camera de spital. Este un M-198.

Conway se uită uimit la el.

— Fabricat de armata americană. Nu te-ai aștepta ca un agent de pază să aibă în dotare așa ceva.

— Un agent de pază *fals*. Gabriel căută în buzunarul de la piept și scoase o bucată de hârtie împăturită. O desfăcu. Aici se află următorul detaliu care mă interesează.

— Ce-i asta? întrebă Silver.

— Asta e schița pe care am făcut-o la autopsie. E un tatuaj de pe spatele bărbatului.

Silver întoarse hârtia spre el.

— Un scorpion?

— Da.

— Vreți să-mi explicați ce semnificație are asta? Pot să pun pariu că există o mulțime de oameni care au tatuat un scorpion.

Conway se întinse după schiță.

— Ai spus că avea asta tatuat pe spate? Și nu l-am putut identifica pe acest bărbat?

— N-am găsit nimic de pe urma amprentelor.

— Mă mir că nu le are la dosar.

— De ce? întrebă Silver.

Gabriel se uită la el.

— Este posibil ca acest bărbat să fie militar.

— Poți să-ți dai seama de asta doar uitându-te la tatuajul lui?

— Nu e doar tatuajul.

— Ce e atât de special la acesta?

— Nu îl are pe mână, ci pe spate. Pușcașii marini îl numesc „etichete pe carnea de pe trunchi” deoarece sunt folositoare la identificarea ta. Într-o explozie există riscul de a-ți pierde extremitățile, așa că mulți soldați aleg să se tatueze pe piept sau pe spate.

Silver se strâmbă.

— Un motiv morbid.

— Dar practic.

— Și scorpionul? Are vreo semnificație?

— Numărul 13 mi-a atras atenția, spuse Gabriel. Se poate vedea aici, încercuit de ac. Cred că se referă la Lupta Treisprezece.

— E o unitate militară?

— Corpul expediționar al Pușcașilor Marini, antrenați pentru misiuni speciale.

— Vreți să spuneți că acest bărbat este un *fost* pușcaș marin?

— Nu ești niciodată un *fost* pușcaș marin, remarcă Conway.

— Aa. Sigur, se corectă Silver. E un pușcaș marin *mort*.

— Și asta ne duce la detaliul care mă deranjează cel mai mult, zise Gabriel. Faptul că amprentele lui nu sunt în nicio bază de date. Acest bărbat nu are niciun dosar militar.

— Atunci poate că vă înșelați în privința semnificației acestui tatuaj și a cartușului dublu.

— Sau poate că am dreptate și amprentele lui au fost șterse în mod deliberat din sistem pentru a-l face invizibil în fața legii.

Se lăsă tăcerea.

Silver își deschise ochii larg dându-și seama de ceea ce Gabriel insinua.

— Vă referiți la faptul că una dintre agențiile noastre i-a șters amprentele?

— Pentru a ascunde o misiune sub acoperire pe teritoriul țării noastre.

— Pe cine acuzați? CIA, armata? Dacă a fost unul de-al

nostru, mie nu mi s-a spus nimic.

— Oricine ar fi fost acest bărbat și pentru oricine ar fi lucrat, acum este clar că el și asociatul său au apărut în acea cameră de spital pentru un anumit motiv.

Gabriel se uită la Conway.

— Dumneavoastră faceți parte din Comitetul pentru serviciile de informații al Senatului. Aveți surse.

— Nu știu nimic despre acest lucru, spuse Conway clătinând din cap. Dacă una dintre agențiile noastre a ordonat ca acea femeie să fie omorâtă, atunci se va isca un scandal monstru. Un asasinat pe teritoriul Statelor Unite?

— Dar acest asasinat a eșuat, spuse Gabriel. Înainte să termine, dr. Isles intră peste ei. Nu numai că ținta a supraviețuit, dar a luat și ostatici pe deasupra. Acest eveniment e foarte mediatizat. O greșeală a serviciilor secrete, care va ajunge pe prima pagină. Toate lucrurile vor ieși la suprafață, așa că dacă știți ceva, ați face bine să-mi spuneți. Cine este această femeie, și de ce guvernul o vrea moartă?

— Asta e o simplă speculație, zise Silver. Urmați un fir foarte subțire, agent Dean. Extrapolați de la un tatuaj și un glonț până la o asasinare ordonată de guvern.

— Oamenii ăștia o au pe soția mea, spuse Gabriel încet. Sunt dispus să urmăresc orice fir, oricât de subțire ar fi. Trebuie să știu cum să pun capăt acestei situații fără să fie cineva omorât. Asta-i tot ce vreau, să nu moară nimeni.

— Toți vrem asta, aprobă Silver.

• CINCISPREZECE

Când Maura ajunse pe liniștita stradă Brookline, unde locuia, se înnoptase. Trecu pe lângă case și grădini cunoscute. Îl văzu pe același băiat roșcat jucând baschet la coșul de deasupra garajului, și ratând, ca de obicei. Totul arăta ca ieri, încă o seara de vară fierbinte în suburbii. „Dar seara asta e diferită”, se gândi ea. În seara asta nu va mai sta cu un pahar de vin rece sau cu ultima ediție a romanului *Bâlciul deșertăciunilor*. Cum putea să se bucure de micile ei plăceri, știind ce îndura Jane în acele clipe?

Asta dacă Jane încă mai trăia.

Maura opri în garaj și intră în casă, recunoscătoare pentru aerul rece ce venea de la aparatul de aer condiționat. Nu avea de gând să stea prea mult; venise acasă să mănânce ceva, să facă un duș și să se schimbe. Chiar și pentru această pauză se simțea vinovată. „O să îi duc lui Gabriel niște sendvișuri”, se gândi ea. Însă probabil că Gabriel nu se gândea la mâncare.

Tocmai ieșise de sub duș când auzi soneria. Își puse un halat și se grăbi să răspundă.

Peter Lukas era în fața ușii. Vorbiseră în acea dimineață, dar judecând după tricoul lui șifonat și după liniile din jurul ochilor, timpul trecut de atunci își spusese cuvântul.

— Îmi cer scuze că am apărut direct aici, spuse el. Am încercat să te sun acum câteva minute.

— N-am auzit telefonul. Făceam un duș.

Pentru câteva momente el își coborî privirea spre halatul ei. Apoi se uită în spatele ei, concentrându-se pe un punct după umărul ei, de parcă se simțea stânjenit uitându-se la o femeie dezbrăcată.

— Putem sta de vorbă? Am nevoie de sfatul tău.

— Sfat?

— În legătură cu ceea ce mă roagă poliția să fac.

— Ai vorbit cu căpitanul Hayder?

— Și cu tipul de la FBI. Agentul Barsanti.

— Înseamnă că știi deja ce vor răpitorii.

Lukas dădu aprobator din cap.

— De aceea am venit aici. Vreau să știu ce părere ai despre toată nebunia asta.

— Chiar iei această posibilitate în calcul?

— Vreau să știu ce ai face tu, dr. Isles. Am încredere în judecata ta.

Privirile lor se încrucișară, simți cum se înroșește și își strânse halatul mai tare.

— Intră, îl invită ea într-un final. Așteaptă să mă îmbrac și o să discutăm despre asta.

În timp ce aștepta în sufragerie, căută în șifonier niște pantaloni largi și o bluză. Uitându-se în oglindă, se cutremură la reflexia petelor de rimei și a părului încâlcit. „E doar un reporter, se gândi ea. Nu e o întâlnire. Nu contează cum dracului arăți."

Când se duse în sfârșit în sufragerie, îl găsi stând la fereastră, uitându-se pe strada întunecată.

— Știai că vestea a devenit națională? spuse el întorcându-se spre ea. Chiar acum o difuzează în L.A.

— Este motivul pentru care te gândești să faci asta? O șansă de a ajunge celebru? Pentru că îți va apărea numele în toate ziarele?

— O, da, parcă mă și văd deja. Reporter împușcat în cap. Sunt *înnebunit* după acest titlu.

— Deci îți dai seama că nu e o alegere înțeleaptă.

— Încă nu m-am decis.

— Dacă vrei sfatul meu…

— Vreau mai mult decât sfatul tău. Am nevoie de informații.

— Ce pot să-ți spun?

— Poți începe prin a-mi spune ce caută FBI-ul aici.

— Mi-ai zis că ai vorbit cu agentul Barsanti. Nu l-ai întrebat?

— Am auzit că este și un agent Dean implicat. Barsanti n-a vrut să-mi spună nimic despre el. De ce ar trimite Biroul doi oameni tocmai de la Washington pentru o criză de care în

mod normal s-ar ocupa poliția din Boston?

Întrebarea lui o neliniști. Dacă știa deja de Gabriel, nu-i va lua mult timp să afle că Jane era ținută ostatică.

— Nu știu, minți ea, evitându-i privirea.

O privea atât de intens, încât ea trebui să se întoarcă și să se așeze pe canapea.

— Dacă e ceva ce ar trebui să știu, spuse el, sper să-mi zici. Aș vrea să știu dinainte în ce mă bag.

— Până acum cred că deja știi ceea ce știu și eu.

Se așeză pe scaun, cu fața la ea, privind-o atât de direct, încât se simți ca un fluture într-un insectar.

— Ce vor acești oameni?

— Ce ți-a zis Barsanti?

— Mi-a spus despre oferta lor, că au promis să elibereze doi ostatici. Apoi intru eu cu un cameraman să vorbesc cu tipul ăsta și vor mai elibera încă doi ostatici. Ăsta-i târgul. Ce se va întâmpla apoi nu știe nimeni.

„Bărbatul ăsta i-ar putea salva viața lui Jane, se gândi ea. Dacă intră în spital, Jane ar putea fi unul din cei doi ostatici care vor ieși. Eu aș face-o, dar nu-i pot cere acestui om să-și riște viața, nici măcar pentru Jane."

— Nu chiar în fiecare zi i se oferă unui om șansa de a fi erou, spuse el. E o ocazie unică. Mulți jurnaliști ar accepta.

Ea râse.

— Foarte tentant. O afacere bună, filmul săptămânii. Să-ți riști viața pentru puțină faimă și bani?

— Am o Toyota veche și ruginită parcată chiar acum acolo și o ipotecă pe douăzeci și nouă de ani, așa că faima și banii nu sună deloc rău.

— Dacă trăiești ca să te bucuri de ei.

— De asta vorbesc cu tine. Tu ai fost cu răpitoarea. Știi cu ce fel de oameni avem de-a face. Sunt raționali? Se vor ține de cuvânt? Mă vor lăsa să plec după ce se termină interviul?

— Nu am de unde să știu.

— Ăsta nu-i un răspuns prea încurajator.

— Nu vreau să fiu responsabilă pentru ce ai putea păți. Nu am de unde să știu ce vor face. Nici măcar nu știu ce vor.

Reporterul oftă.

— Mă temeam că vei spune asta.

— Vreau să te întreb ceva. Presupun că știi răspunsul.

— Ce vrei să știi?

— Dintre toți jurnaliștii pe care i-ar fi putut alege, de ce te-au ales pe tine?

— Habar n-am.

— Trebuie să fi avut vreun contact cu ei înainte. Faptul că el ezită îi atrase atenția. Se aplecă spre el. Ai auzit de ei.

— Trebuie să înțelegi că reporterii au de-a face cu tot felul de oameni nebuni. Săptămânal primesc câteva scrisori ciudate sau telefoane despre conspirații secrete ale guvernului. Dacă nu sunt maleficele companii petroliere, atunci sunt elicopterele invizibile sau comploturi puse la cale de Națiunile Unite. De cele mai multe ori le ignor, de aceea nu le-am dat prea mare importanță. Alt nebun care mi-a dat telefon.

— Când?

— Acum câteva zile. Unul dintre colegi mi-a adus aminte, deoarece el răspunsese la telefon. Sincer să fiu, atunci când am primit telefonul eram foarte ocupat ca să-i mai dau atenție. Era târziu, și eram cât pe ce să găsesc o știre, iar ultimul lucru pe care-l voiam era să stau de vorbă cu un nebun.

— Sunase un bărbat?

— Da. M-a sunat la redacție și m-a întrebat dacă m-am uitat la pachetul pe care mi l-a trimis. Nu știam despre ce vorbește. Mi-a zis că mi-a trimis ceva prin poștă acum câteva săptămâni, dar nu am primit. Apoi mi-a spus că o femeie îmi va lăsa un alt pachet la recepție în acea noapte și că de îndată ce-l primesc să mă duc jos pe hol și să-l iau pentru că e foarte fragil.

— Ai primit al doilea pachet?

— Nu. Gardianul de la recepție mi-a spus că n-a trecut nicio femeie în seara aceea. M-am dus acasă și am uitat totul. Până acum. Tăcu. Mă întreb dacă cel care m-a sunat este Joe.

— De ce te-a ales pe tine?

— Nu știu.

— Se pare că acești oameni te cunosc.

— Poate că mi-au citit articolele, poate că sunt fani.

Maura tăcu, iar el râse sec.

— Slabe speranțe, nu?

— Ai apărut vreodată la televizor? întrebă ea, gândindu-se: „Arată destul de bine”.

— Niciodată.

— Și publici doar în *Boston Tribune*?

— Doar? Ce bine-ai zis-o, dr. Isles.

— N-am vrut să spun asta.

— Sunt reporter de la douăzeci și doi de ani. Am început scriind pe cont propriu pentru *Boston Phoenix* și *Boston Magazine*. Pentru o vreme a fost distractiv, dar asta nu-ți plătește facturile, așa că am fost fericit să găsesc un post la *Tribune*. Am început în inima orașului, am petrecut câțiva ani în D.C., fiind corespondentul lor la Washington. Apoi m-am întors la Boston când mi-au oferit o rubrică săptămânală. Așa că, da, sunt în acest domeniu de ceva timp. Nu câștig o avere, dar am cu siguranță câțiva admiratori, din moment ce Joseph Roke se pare că știe cine sunt. Tăcu. Cel puțin *sper* că e un admirator și nu vreun cititor iritat.

— Chiar dacă e vreun admirator, situația asta e periculoasă.

— Știu.

— Înțelegi scenariul?

— Eu și un cameraman. Va fi o transmisiune în direct la câteva posturi locale de televiziune. Presupun că răpitorii își dau seama dacă suntem în direct. Sper că nu vor avea nimic împotriva celor cinci secunde standard de întârziere, în caz că…

Se opri.

În caz că se întâmplă ceva grav.

Lukas inspiră adânc.

— Tu ce ai face, dr. Isles, dacă ai fi în locul meu?

— Nu sunt jurnalist.

— Deci ai refuza.

— Un om normal nu se lasă de bunăvoie luat prizonier.

— Adică jurnaliștii nu sunt oameni normali?

— Gândește-te bine la asta.

— Știi la ce mă gândesc? La faptul că patru ostatici ar putea ieși de acolo în viață, dacă fac acest lucru. Pentru prima dată, va merita să se scrie despre ceva ce voi face *eu*.

— Și ești dispus să-ți riști viața pentru asta?

— Sunt pregătit să-mi asum acest risc, dar sunt și mort de frică, spuse el cu sinceritate.

Sinceritatea lui era dezarmantă: puțini bărbați erau destul de curajoși încât să recunoască faptul că le e frică.

— Căpitanul Hayder vrea un răspuns până la ora 21.

— Ce ai de gând să faci?

— Cameramanul este deja de acord să intre. Dacă nu accept, asta mă va face să par un laș, mai ales dacă patru ostatici vor fi eliberați. Mă gândesc la toți acei reporteri din Bagdad în acest moment, și la lucrurile pe care le înfruntă în fiecare zi. Asta ar trebuie să fie floare la ureche. Intru, vorbesc cu nebunii ăia, îi las să spună ce au de zis și apoi ies. Poate că asta e tot ceea ce vor – o șansă de a se salva, de a fi ascultați. Făcând acest lucru, aș putea pune capăt acestei crize.

— Vrei să fii un salvator.

— Nu! Nu, eu sunt doar…

Râse.

— Încerc să justific asumarea acestui risc nebun.

— Tu ai spus-o. Nu eu.

— Adevărul e că nu sunt un erou. Nu am înțeles de ce să-mi risc viața dacă nu e cazul. Dar sunt tot atât de uimit de asta ca tine. Vreau să știu de ce m-au ales pe mine.

Se uită la ceas.

— E aproape nouă. Cred că ar trebui să-l sun pe Barsanti.

Ridicându-se în picioare, se întoarse spre ușă. Se opri brusc și se uită înapoi.

Telefonul Maurei suna.

Ridică receptorul și-l auzi pe Abe Bristol spunând:

— Te uiți la televizor?

— De ce?

— Dă-i drumul, pe Canalul Șase. Nu sunt vești bune.

În timp ce Lukas se uita la ea, Maura se duse spre televizor,

inima începând să-i bată brusc cu putere. „Ce s-a întâmplat? Ce a mers prost?” Apăsă pe telecomandă și imaginea lui Zoe Fossey apăru pe ecran.

— … purtătorul de cuvânt a refuzat să comenteze, dar ni s-a confirmat că unul dintre ostatici este un ofițer de poliție din Boston. Detectivul Jane Rizzoli a ajuns pe prima pagină a ziarelor luna trecută, în timpul investigării unei casnice răpite din Natick. Deocamdată nu știm nimic despre starea ostaticilor, sau cum de s-a întâmplat ca detectivul Rizzoli să se numere printre ei…

— Dumnezeule, murmură Lukas, stând lângă ea. Maura nu își dădu seama că se apropiase atât de mult de ea. E un *polițist* reținut înăuntru?

Maura se uită la el.

— E posibil să fie un polițist mort.

• ȘAISPREZECE

„Până aici mi-a fost. O să mor.”

Jane înghețase pe canapea, așteptând împușcătura în timp ce Joe se întorcea de la televizor să se uite la ea. Dar femeia fu cea care se îndreptă spre Jane, cu pași rari și apăsați. Joe o strigase pe partenera sa, *Olena*. „Cel puțin acum știu numele ucigașilor mei”, se gândi Jane. Simțea cum îngrijitorul se îndepărta de ea, de parcă evita să fie împroșcat cu sângele ei. Jane se uita la fața Olenei; nu îndrăznea să se uite la pistol. Nu voia să vadă pistolul îndreptându-se spre capul ei sau mâna apăsând pe trăgaci. „Mai bine să nu văd glonțul îndreptându-se spre mine, se gândi ea. Mai bine s-o privesc pe femeia asta în ochi, forțând-o s-o vadă pe ființa umană căreia urmează să-i ia zilele.” Nu văzu nicio urmă de emoție; semănau cu ochii unei păpuși. Ochi albaștri. Olena era acum îmbrăcată cu niște haine pe care le șterpelise dintr-un vestiar: pantaloni uzați și halatul unui doctor.

— E adevărat? întrebă Olena încet.

Jane simți cum i se contractă pântecul și își mușcă limba la durerea insuportabilă cauzată de o nouă contracție. „Săracul meu bebeluș, se gândi ea. Nu o să apuci să respiri.” Simți cum dr. Tam se întinse și o apucă de mână, încurajând-o.

— Cei de la televizor spun adevărul? Ești de la poliție?

Jane înghiți.

— Da, șopti ea.

— Spun că ești detectiv, interveni Joe. Așa e?

Simțindu-se rău din cauza contracției, Jane se aplecă în față, văzând negru în fața ochilor.

— Da, gemu ea. Da, fir-ar să fie! Sunt, sunt de la Omucideri…

Olena se aplecă după banda de identificare de la spital pe care o rupsese mai devreme de la mâna lui Jane. Încă se afla pe podea lângă canapea. O ridică și i-o dădu lui Joe.

— Rizzoli, Jane, citi el.

Partea cea mai dureroasă a contracției trecuse. Răsuflă ușurată și se lasă pe canapea, având cămașa de noapte udă de transpirație. Era prea epuizată să lupte, chiar și pentru a-și salva viața. Cum putea să lupte? „Nici măcar nu pot să mă ridic de pe canapeaua asta moale fără o mână de ajutor.” Înfrântă, văzu cum Joe ridică fișa ei medicală și deschide dosarul.

— Rizzoli, Jane, citi el cu voce tare. Căsătorită, cu domiciliul pe Claremont Street. Ocupație: detectiv, secția Omucideri. Departamentul de Poliție din Boston.

O privi cu niște ochi întunecați atât de pătrunzători încât vru să-i evite. Spre deosebire de Olena, acest bărbat era foarte calm și stăpân pe situație. Asta o speria cel mai mult pe Jane – faptul că știa foarte bine ceea ce face.

— Un detectiv de la Omucideri. Și te aflai din întâmplare pe aici?

— Cred că e ziua mea norocoasă, bombăni ea.

— Ce?

— Nimic.

— Răspunde-mi. Cum de s-a întâmplat să fii aici?

Jane își ridică bărbia.

— În caz că n-ai observat, sunt pe cale să nasc.

— Eu sunt obstetriciana ei, interveni dr. Tam. Am internat-o azi-dimineață.

— Sincronizarea, asta nu-mi place, spuse Joe. Nu e bine.

Jane tresări de durere când Joe o apucă de cămașa de noapte și i-o ridică. Pentru o clipă se uită la abdomenul umflat al lui Jane, sânii ei mari, acum în văzul tuturor celor din cameră. Fără niciun cuvânt, dădu apoi drumul cămășii de noapte.

— Ești mulțumit, nenorocitule? țipă Jane, crăpându-i obrazul de rușine. La ce te așteptai? La un costum?

Din momentul în care îi ieșiseră cuvintele pe gură, își dădu seama că spusese o prostie. Prima regulă a supraviețuirii ostaticilor: „Niciodată să nu-l enervezi pe cel care are pistolul”. Dar era din cauză că îi smulsese cămașa de noapte, o atacase, o expusese, iar acum tremura de mânie.

— Crezi că *vreau* să stau prinsă aici cu doi nebuni?

Simți mâna doctoriței Tam strângându-se în jurul încheieturii ei, rugând-o să tacă din gură. Jane își trase mâna și se uită furioasă la răpitori.

— Da, sunt polițistă, și ce credeți? Voi doi ați încurcat-o rău de tot. Dacă mă omorâți, știți ce o să pățiți, nu? Știți ce le fac colegii mei celor care omoară polițiști?

Joe și Olena se uitară unul la celălalt. Luau o decizie? Stabileau dacă să o lase în viață sau s-o omoare?

— O greșeală, spuse Joe. Asta ești, detective. Ești într-un loc al dracului de nepotrivit la o oră a dracului de nepotrivită.

„Tu ai spus-o, nenorocitule."

Tresări când Joe începu brusc să râdă. Se duse în spatele camerei, clătinând din cap. Când se întoarse spre ea, văzu că avea arma îndreptată spre podea, nu la ea.

— Ești o polițistă bună? o întrebă el.

— Poftim?

— La televizor au spus că ai lucrat la un caz despre o casnică dată dispărută.

— O femeie însărcinată. Fusese răpită.

— Cum s-a terminat?

— Trăiește. Făptașul e mort.

— Deci ești bună.

— Mi-am făcut datoria.

Joe și Olena se uitară iar unul la celălalt.

Joe se îndreptă spre Jane și ajunse în fața ei.

— Dacă ți-aș povesti despre o crimă? Dacă ți-aș spune că nu s-a făcut dreptate? Că nu se va face niciodată?

— De ce nu se va face?

Se întinse după un scaun, îl trase în fața ei și se așeză. Se priveau stând față-n față. Niște ochi întunecați se fixară hotărât asupra ei.

— Pentru că a fost comisă de propriul nostru guvern.

„Hopa. Alertă."

— Ai dovezi? îl întrebă Jane, reușind să pară neutră.

— Avem un martor, răspunse el, arătând spre Olena. Ea a fost martoră.

— Mărturiile martorilor nu sunt suficiente. „Mai ales când martorul e nebun.”

— Știi cumva toate crimele comise de guvernul nostru? Crimele pe care le comit și azi? Asasinări, răpiri? Că își otrăvesc propriii cetățeni, pentru a scoate profit? Această țară e condusă de marile companii, iar noi toți suntem consumabile. De exemplu, băuturile răcoritoare.

— Poftim?

— Băuturile răcoritoare dietetice. Guvernul american a cumpărat containere întregi pentru trupele din Golf. Am fost acolo și am văzut cum stăteau cutiile în căldură. Ce crezi că se întâmplă cu chimicalele din băuturile dietetice atunci când sunt expuse la căldură? Devin toxice, devin otravă. De aceea sute de veterani din Războiul din Golf s-au întors acasă bolnavi. O, da, guvernul nostru știe despre asta, dar noi nu vom ști niciodată. Industria băuturilor răcoritoare este prea mare, iar ei știu exact pe cine să mituiască.

— Deci… toate astea sunt pentru băuturi răcoritoare?

— Nu. *Asta* e mult mai grav. Se dădu mai aproape. De data asta aproape că i-am prins, detective. Avem un martor și avem dovada. Și avem și atenția țării. De aceea i-am speriat, de aceea ne vor morți. Tu ce ai face, detective?

— În legătură cu ce? Tot nu înțeleg.

— Dacă ai ști despre o crimă comisă de oameni din guvernul nostru și ai ști că a rămas nepedepsită, ce ai face?

— E simplu. Mi-aș face datoria. Ceea ce fac întotdeauna.

— Ai avea grijă să se facă dreptate?

— Da.

— Nu contează cine ar sta în cale?

— Cine ar încerca să mă oprească?

— Nu-i cunoști pe oamenii ăștia. Nu știi de ce sunt în stare.

Jane se încordă deoarece încă o contracție o lovi ca un pumn. Simți cum doctorița Tam o luă din nou de mână, iar Jane o strânse tare. Brusc totul se încețoșă, în timp ce fu sfâșiată de-o durere fioroasă, durere ce o făcu să se aplece în față, urlând. Dumnezeule, ce au învățat-o la cursurile Lamaze? A uitat totul?

— Respiră, murmură doctorița Tam. Concentrează-te.

Asta era. Își aducea aminte. Respiră. Concentrează-te asupra unui lucru. Nebunii ăștia nu o vor împușca în următoarele șaizeci de secunde. Trebuia să treacă peste durerea asta. „Respiră și concentrează-te. Respiră și concentrează-te…” Olena se apropie, iar chipul ei apăru deodată chiar în fața lui Jane.

— Uită-te la mine, spuse Olena.

Arătă spre ochii ei.

— Uită-te aici, direct la mine, până se termină.

„Nu-mi vine să cred. O nebună vrea să mă ajute să nasc.”

Jane începu să gâfâie, respirând mai repede în timp ce durerea se intensifica. Olena stătea chiar în fața ei, uitându-se fix la ea. Apă pură albastră. De asta îi aminteau ochii ei. Limpede și calmă. Un iaz fără valuri.

— Bun, murmură femeia. Te-ai descurcat bine.

Jane respiră ușurată și se întinse din nou pe perne. Avea obrajii transpirați. Încă cinci minute binecuvântate ca să-și revină. Se gândi la toate femeile de-a lungul mileniilor care trecuseră prin nașteri, se gândi la mama ei care, în urmă cu treizeci și patru de ani, avusese contracții într-o noapte fierbinte de vară ca s-o aducă pe Jane pe lume. „Nu am apreciat prin ce ai trecut. Acum înțeleg. Acesta este prețul pe care femeile l-au plătit pentru fiecare copil născut.”

— Pe cine crezi, detective Rizzoli?

Joe vorbea din nou cu ea. Își ridică privirea, încă prea amețită pentru a-și da seama ce voia el de la ea.

— Trebuie să existe cineva în care să ai încredere, zise el. Cineva cu care lucrezi. Un alt polițist, poate partenerul tău.

Dădu obosită din cap.

— Nu știu unde vrei să ajungi.

— Dacă aș ține pistolul ăsta îndreptat spre capul tău.

Încremeni în timp ce Joe ridică brusc arma și i-o puse la tâmplă. O auzi pe recepționeră suspinând adânc. Simți cum ceilalți ostatici de pe canapea se dădeau de lângă victima dintre ei.

— Acum spune-mi, zise Joe rece. Rezonabil. Este cineva

care ar încasa glonțul ăsta pentru tine?

— De ce faci asta? șopti ea.

— Eu doar întreb. Cine ar încasa acest glonț pentru tine. Cui i-ai încredința viața ta?

Se uita la mâna care ținea pistolul și se gândi: „E un test și nu știu răspunsul. Nu știu ce vrea să audă”.

— Spune-mi, detective. Nu există nimeni în care să ai încredere oarbă?

— Gabriel…

Înghiți.

— Soțul meu. Am încredere în soțul meu.

— Nu mă refer la familia ta. Vorbesc despre cineva cu o legitimație, ca tine. Cineva curat. Cineva care-și face datoria.

— De ce mă întrebi asta?

— Răspunde la întrebare!

— Ți-am spus. Ți-am dat un răspuns.

— Mi-ai spus că soțul tău.

— Da!

— E polițist?

— Nu, este…

Se opri.

— Ce este?

Se îndreptă. Își luă privirea de la pistol și se uită în ochii celui care-l ținea.

— Lucrează la FBI, spuse ea.

Joe o privi câteva clipe, apoi se uită la partenera sa.

— Asta schimbă totul, zise el.

• ȘAPTESPREZECE

Mila

Avem o fată nouă în casă.

Azi-dimineață, o dubiță a parcat pe alee, iar bărbații au adus-o la noi în cameră. Toată ziua a stat întinsă pe patul Olenei, dormind din cauza drogurilor pe care i le-au dat pentru călătorie. Toate o priveam, uitându-ne la o față atât de palidă încât nu pare a fi vie, ci mai degrabă marmură transparentă. Respiră rar și ușor, iar o șuviță de păr blond se mișcă de fiecare dată când expiră. Are mâinile mici – ca o păpușă, cred, uitându-mă la micul pumn, la degetul mare apăsat pe buze. Chiar și atunci când „Mama” descuie ușa și intră în cameră, fata nu se mișcă.

— Treziți-o! ne ordonă „Mama”.

— Câți ani are? întreabă Olena.

— Treziți-o.

— E o copilă. Câți ani are? Doisprezece, treisprezece?

— Destui cât să muncească.

„Mama” se duce spre pătuț și o zgâlțâie.

— Haide, izbucnește ea, smulgând pătura. Ai dormit destul.

Fata se mișcă și se întoarce pe spate. Atunci observ vânătăile de pe braț. Deschide ochii, ne vede uitându-ne la ea și îngheață de frică.

— Nu-l lăsați să aștepte, spune „Mama”.

Auzim mașina apropiindu-se de casă. S-a lăsat întunericul, iar când privesc pe fereastră văd farurile mașinii licărind printre copaci. Cauciucurile scrâșnesc pe pietriș în timp ce mașina intră pe alee. Primul client al serii, mă gândesc cu groază, dar „Mama” nici măcar nu se uită la noi. O apucă pe cea nouă de mână și o ridică în picioare. Fata se poticnește, somnoroasă, ieșind din cameră.

— Unde au găsit o fată atât de tânără? șoptește Katya.

Auzim soneria. E un sunet care ne înspăimântă, sunetul sosirii călăului. Stăm liniștite, ascultând vocile de jos. „Mama” salută un client în engleză. Omul nu e prea vorbăreț; îl auzim spunând câteva cuvinte. Îl auzim urcând cu pași greoi pe scară și ne îndepărtăm de la ușă. Trece de camera noastră și merge pe hol.

Jos, fata ridică vocea în semn de protest. Auzim o pocnitură, apoi un plânset. Apoi se aude „Mama” urcând pe scară, ducând-o pe fată în camera clientului. Ușa se aude trântindu-se, iar „Mama” iese, lăsând-o pe fată cu acel bărbat.

— Nenorocita, bombăne Olena. O să ardă în iad.

„Dar cel puțin în seara asta nu o să sufăr.” Mă simt vinovată în timp ce acest gând îmi trece prin cap. Cu toate astea, așa gândesc. „Mai bine ea decât eu.” Mă duc la fereastră și mă uit la întunericul care nu-mi poate vedea rușinea. Katya își trage o pătură peste cap. Încercăm să nu ascultăm, dar chiar și cu ușile închise, auzim țipetele fetei și ne putem închipui ce-i face, pentru că același lucru ni se face și nouă. Numai fețele bărbaților variază: durerea pe care ne-o pricinuiesc, nu.

După ce se termină, după ce țipetele încetează, îl auzim pe bărbat coborând și ieșind din casă. Răsuflu ușurată. Gata. „Te rog, să nu mai vină niciun client în seara asta.”

„Mama” urcă pe scări s-o ia pe fată și urmează o tăcere lungă și stranie. Deodată, aleargă pe lângă ușa noastră și coboară repede pe scări. O auzim vorbind cu cineva la telefonul mobil. Încet și precipitat. Mă uit la Olena, întrebându-mă dacă are idee ce se întâmplă. Dar Olena nu se uită la mine. Se întinde pe pat, cu mâinile strânse în pumni, în poală. Afară, ceva flutură lângă fereastră, ca o molie albă, rotindu-se în bătaie vântului.

Începe să ningă.

•

Fata nu s-a descurcat. L-a zgâriat pe client pe față și acesta s-a enervat. O asemenea fată este proastă pentru afaceri, așa că o vor trimite înapoi în Ucraina. Asta ne-a spus „Mama” aseară când fata nu s-a întors în cameră.

Asta, cel puțin, e povestea.

— Poate că e adevărat, zic eu, iar respirația mea e ca un abur în întuneric.

Eu și Olena stăm din nou pe acoperiș. În seara asta strălucește ca un tort de gheață sub lumina lunii. Noaptea trecută a nins, aproape un centimetru, dar suficient încât să mă facă să mă gândesc acasă, unde cu siguranță s-a așternut zăpadă de câteva săptămâni. Sunt bucuroasă să revăd stelele, să împart acest cer cu Olena. Ne-am adus amândouă păturile afară și stăm lipite una de cealaltă.

— Ești proastă dacă asta crezi, spune Olena.

Își aprinde o țigară, ultima luată de la petrecerea de pe iaht, și o savurează, uitându-se la cer în timp ce inhalează fumul, de parcă ar mulțumi cerului pentru binecuvântările tutunului.

— De ce nu crezi asta?

Râde.

— Poate a vândut-o altei case sau altui pește, dar nu au trimis-o acasă. Oricum, nu cred nimic din ce spune „Mama”, hoașca bătrână. Îți vine să crezi? Făcea și ea șmecherii acum o sută de ani, înainte să se îngrașe atât.

Nu mi-o pot imagina pe „Mama” fiind vreodată tânără sau slabă sau ademenind un bărbat. Nu cred că a existat vreun moment când nu a fost respingătoare.

— Târfele cu sânge-rece ajung să administreze casele, spune Olena. Sunt mai rele decât peștii. Știe prin ce trecem, și ea a trecut prin asta. Dar acum n-o mai interesează decât banii. O mulțime de bani.

Olena scutură scrumul de țigară.

— Lumea e rea, Mila, și n-o putem schimba. Cel mai bun lucru pe care-l poți face e să rămâi în viață.

— Și să nu fiu rea.

— Uneori nu ai de ales. Trebuie să fii.

— Tu n-ai putea să fii rea.

— De unde știi?

Se uită la mine.

— De unde știi cine sunt sau ce am făcut? Crede-mă, dacă

ar trebui, aș omorî pe cineva. Te-aș putea omorî chiar și pe *tine*.

Se uită la mine, fioros, în lumina lunii. Și pentru o clipă – doar pentru o clipă – cred că are dreptate. Că m-ar *putea* omorî, că e în stare să facă orice pentru a rămâne în viață.

Auzim cauciucurile scrâșnind sub pietriș și ne ridicăm imediat.

Olena își stinge rapid prețioasa țigară, fumată doar pe jumătate.

— Cine naiba-i ăsta?

Mă ridic în picioare și mă strecor pe furiș pe panta ușoară a acoperișului să văd peste margine, spre alee.

— Nu văd nicio lumină.

Olena se cațără lângă mine și trage cu ochiul peste margine.

— Acolo, murmură ea în timp ce o mașină iese din pădure.

Are farurile stinse și nu vedem decât lumini portocalii în timp ce parchează. Se oprește la marginea aleii și doi bărbați coboară. Câteva secunde mai târziu, auzim soneria. Chiar și la ora asta, bărbații au anumite nevoi. Vor să fie satisfăcuți.

— La naiba, șuieră Olena. O s-o trezească. Trebuie să ne întoarcem în cameră înainte să-și dea seama că nu suntem acolo.

Ne furișăm de pe acoperiș și nici măcar nu ne sinchisim să ne luăm păturile, ci coborâm repede pe bordura acestuia. Olena se cațără pe fereastră, în podul întunecat.

Se aude încă o dată soneria, și auzim vocea „Mamei” în timp ce descuie ușa de la intrare și își întâmpină ultimii clienți.

Mă cațăr pe fereastră după Olena și ne ducem spre ușă. Scara e coborâtă, dovada indiscutabilă a locului unde ne aflăm. Olena coboară pe scări, când se oprește brusc.

„Mama” țipă.

Olena se uită în sus la mine prin ușă. Văd strălucirea frenetică din ochii ei și umbrele de sub mine. Auzim o bufnitură și sunetul lemnului scârțâind. Pași greoi se aud pe trepte.

Țipetele „Mamei” devin mai puternice.

Deodată, Olena urcă înapoi pe scară, dându-mă la o parte în timp ce se cațără prin ușa de la pod. Se apleacă, apucă scara și o trage. Se ridică, pliindu-se în timp ce trapa de la pod se închide.

— Înapoi, șoptește ea. Afară, pe acoperiș!

— Ce se întâmplă?

— Du-te, Mila.

Fugim spre fereastră. Sunt prima, dar sunt atât de grăbită încât piciorul îmi alunecă pe bordură. Scot un suspin când cad, ținându-mă panicată de tocul geamului.

Olena mă apucă de mijloc. Mă ține, în timp ce eu mă legăn, înspăimântată.

— Apucă-mă de cealaltă mână! îmi șoptește ea.

O apuc, iar ea mă trage în sus, până când stau aplecată pe jumătate pe fereastră, inima sărindu-mi din piept.

— Nu fi atât de împiedicată! spune ea.

Îmi revin și apuc fereastra cu mâinile transpirate în timp ce mă îndrept spre bordură, înapoi pe acoperiș. Olena se răsucește, închide fereastra în spatele ei, apoi se cațără după mine, agilă ca o pisică.

În casă s-au aprins luminile. Vedem lumina strălucind prin ferestrele de sub noi. Auzim pași alergând și o ușă trântindu-se. Și un țipăt, dar de data asta nu al „Mamei”. Un țipăt lung și ascuțit care se întrerupe brusc.

Olena apucă păturile.

— Urcă-te, îmi spune ea. Grăbește-te, sus pe acoperiș, unde nu ne pot vedea!

În timp ce urc pe acoperișul din bitum, spre punctul cel mai înalt, Olena șterge cu pătura urmele pe care le-am lăsat pe bordura cu zăpadă. Face același lucru și în locul unde am stat, ștergând toate urmele. Apoi se cațără lângă mine, deasupra ferestrei podului. Stăm acolo ca niște gargui, tremurând.

Brusc îmi aduc aminte.

— Scaunul, șoptesc eu. Am lăsat scaunul sub trapa podului.

— E prea târziu.

— Dacă-l văd își vor da seama că suntem aici.

Mă apucă de mână și mă strânge atât de tare încât cred că o să-mi rupă oasele. În pod s-a aprins lumina.

Ne pitim pe acoperiș, fără să ne mișcăm. Un scârțâit, puțină zăpadă prăvălindu-se și intrusul își va da seama unde suntem. Îmi aud inima bătând și mă gândesc că sigur se aude prin tavan.

Fereastra se deschide. Trec câteva clipe. Oare ce vede, uitându-se pe fereastră? O urmă de picior lăsată pe bordură? O urmă denunțătoare pe care Olena a omis-o când a curățat cu pătura? Apoi fereastra se închide la loc. Răsuflu ușurată, dar degetele Olenei mă apucă de braț. Un avertisment.

„Poate că mai e acolo. Poate că ascultă."

Auzim o bufnitură puternică, urmată de un țipăt pe care nici măcar ferestrele nu-l pot înăbuși. Un țipăt sfâșietor de durere care mă face să transpir și să tremur. Un bărbat țipă în engleză.

— Unde sunt? Trebuie să fie șase! Șase târfe.

Caută fetele dispărute.

„Mama" începe să plângă și să se scuze. Chiar nu știe.

Încă o bufnitură.

Țipetele „Mamei" îmi ajung până-n măduva oaselor. Îmi acopăr urechile și stau cu fața pe acoperișul înghețat. Nu pot să stau și să ascult, dar n-am încotro. Nu se mai termină. Loviturile, țipetele durează atât de mult, încât cred că ne vor găsi aici sus la răsărit, ținându-ne cu mâini înghețate de acoperiș. Închid ochii, ca să nu mă ia amețeala. „Nu vezi nimic rău, nu auzi nimic rău." Îmi repet acest lucru de sute de ori, pentru a acoperi țipetele de durere ale „Mamei". „Nu vezi nimic rău, nu auzi nimic rău."

Când, într-un final, nu se mai aud țipete, degetele îmi sunt amorțite, iar dinții îmi clănțăne de frig. Îmi ridic capul și simt lacrimi înghețate pe față.

— Pleacă, șoptește Olena.

Auzim ușa de la intrare deschizându-se și apoi pași pe verandă. De pe vârful acoperișului îi vedem mergând pe alee. De data asta nu mai sunt doar două siluete; au lăsat casa cu luminile aprinse, și de la lumina care străbate prin ferestre

vedem că cei doi bărbați sunt îmbrăcați în negru. Unul din ei se oprește, și în lumina de pe verandă i se vede părul blond. Se uită spre casă, ridicându-și privirea spre acoperiș. Pentru câteva momente de groază, am impresia că ne vede. Dar îi bate lumina în ochi și nu ne poate observa.

Se urcă în mașină și pleacă.

O vreme stăm nemișcate. Lumina lunii strălucește înghețată. Noaptea e atât de liniștită, încât îmi aud pulsul și clănțănitul dinților. În sfârșit, Olena se mișcă.

— Nu, îi șoptesc eu. Dacă mai sunt acolo? Dacă se uită?

— Nu putem sta pe acoperiș toată noaptea. O să înghețăm.

— Mai așteaptă puțin, Olena. Te rog!

Dar ea deja coboară pe țigle, spre fereastra podului. Sunt îngrozită să fiu lăsată în urmă; nu am de ales, decât s-o urmez. Când mă furișez înăuntru, ea a deschis deja trapa podului și coboară pe scară.

Vreau să țip: „Așteaptă-mă și pe mine!”, dar mi-e frică să scot vreun sunet. Cobor pe scară și o urmez pe Olena pe hol.

S-a oprit la capătul scărilor, uitându-se jos. Abia când mă duc lângă ea văd ce a făcut-o să încremenească de frică.

Katya zace moartă pe scări. Sângele îi curge pe trepte ca o cascadă întunecată, iar ea este o înotătoare, scufundându-se spre piscina lucioasă de jos.

— Nu te uita în dormitor, spune Olena. Sunt toate moarte.

Are vocea sugrumată, nu a unei ființe, ci a unui robot, rece și realistă. Nu o recunosc pe această Olena și mă sperie. Coboară pe scări, evitând sângele și cadavrul. În timp ce o urmez, nu mă pot stăpâni să n-o privesc pe Katya. Văd locul prin care a intrat glonțul, în spatele tricoului, același tricou pe care-l poartă în fiecare seară. Are imprimat pe el margarete galbene și cuvintele FII FERICITĂ. Of, Katya; acum n-o să mai fii niciodată fericită. La capătul scărilor, unde s-a făcut o baltă de sânge, văd urmele unor pantofi mari care au trecut prin ea în drum spre ușă.

Abia atunci îmi dau seama că ușa e întredeschisă.

Îmi spun; „Fugi!” Afară din casă, pe verandă și apoi în pădure. Asta e scăparea noastră, asta e șansa noastră la

libertate.

Dar Olena nu se grăbește să plece din casă. În schimb, se duce în sufragerie.

— Unde te duci? șoptesc eu.

Nu-mi răspunde, dar se îndreaptă spre bucătărie.

— Olena! mă rog de ea urmând-o în bucătărie. Hai să plecăm acum, înainte ca…

Mă opresc în prag și îmi pun mâna peste gură pentru că simt că-mi vine să vărs. E sânge împrăștiat pe pereți, pe frigider. Sângele „Mamei”. Ea stă la masa din bucătărie, iar resturile însângerate ale mâinilor sunt întinse în față. Are ochii deschiși, și, pentru o clipă, mi se pare că ne poate vedea, dar desigur, nu poate.

Olena trece pe lângă ea, prin bucătărie, spre dormitorul din spate.

Sunt atât de disperată să fug, încât mă gândesc să plec acum, fără Olena. S-o las aici cu oricare motiv nebun ce-o reține în această casă. Dar merge atât de hotărâtă, încât o urmez în dormitorul „Mamei”, care fusese întotdeauna încuiat.

Acum e prima dată când văd camera și rămân cu gura căscată la patul mare cu așternuturi din satin, la măsuța de toaletă care are un mileu de dantelă și un rând de perii din argint. Olena se duce direct la măsuță, trage de sertare și scotocește prin ele.

— Ce cauți? o întreb eu.

— Avem nevoie de bani. Nu putem supraviețui afară fără ei. Trebuie să-i țină pe aici pe undeva.

Scoate o căciulă din lână din sertar și mi-o aruncă.

— Ia-o. O să ai nevoie de haine groase.

Mi-e scârbă și să pun mâna pe căciulă, pentru că a fost a „Mamei” și încă se mai văd fire din părul ei castaniu lipite de lână.

Olena se duce spre noptieră, deschide sertarul și găsește un telefon mobil și un teanc de bani.

— Nu se poate ca asta să fie tot, spune ea. Trebuie să fie mai mult.

Eu vreau doar să plec, dar știu că are dreptate; avem nevoie

de bani. Mă duc la șifonierul deschis; criminalii au căutat prin el, și câteva umerașe au fost aruncate pe podea. Dar ei vânau fete speriate, nu bani, iar raftul de sus nu fusese deranjat. Iau o cutie de pantofi, și fotografii vechi se răstoarnă. Văd poze cu Moscova, cu chipuri zâmbind și o femeie tânără ai cărei ochi îmi sunt foarte familiari. Atunci mă gândesc: „Până și Mama a fost odată tânără. Aici am dovada”.

Dau jos o cutie mare. Înăuntru se află un săculeț greu cu bijuterii, o casetă video și multe pașapoarte. Și bani. Un teanc gros de bancnote americane, legat cu un elastic.

— Olena! I-am găsit.

Vine lângă mine și se uită în cutie.

— I-ai pe toți, spune ea. Verificăm mai târziu cutia.

Aruncă și celularul acolo. Apoi apucă un pulover din șifonier și mi-l dă.

Nu vreau să mă îmbrac cu hainele „Mamei”; îi simt mirosul care e aidoma drojdiei acre. Cu toate astea, mă îmbrac cu ele, înghițindu-mi dezgustul. O helancă, un pulover și un șal, toate puse peste bluza mea. Ne îmbrăcăm repede, în liniște, luând hainele femeii care stă în cealaltă cameră, moartă.

Când ajungem la ușa de la intrare, ezităm, cercetând pădurea cu privirea. Oare sunt oameni care ne așteaptă în mașina lor întunecată mai încolo, pe drum, fiind convinși că mai devreme sau mai târziu vom apărea?

— Nu pe acolo, îmi spune Olena, citindu-mi parcă gândurile. Nu pe șosea.

Ne strecurăm afară, o luăm prin spatele casei și de acolo spre pădure.

• OPTSPREZECE

Gabriel își făcu loc prin mulțimea de reporteri, cu privirea ațintită asupra femeii cu părul blond coafat, care se afla în lumina reflectoarelor, la vreo douăzeci de metri depărtare. Înaintând, văzu că Zoe Fossey vorbea, în acel moment, în fața camerei de filmat. Îl văzu și îngheță, strângând microfonul de buzele ei nemișcate.

— Închide-l, spuse Gabriel.

— Liniște, îi atrase atenția cameramanul. Suntem în direct…

— Închide microfonul ăla nenorocit!

— Hei! Ce naiba crezi că…

Gabriel împinse camera într-o parte și trase firele din prize, stingând lumina reflectoarelor.

— Luați-l pe acest om de aici! țipă Zoe.

— Știi ce ai făcut? o întrebă Gabriel. Ai habar?

— Îmi fac datoria, răspunse ea.

Se duse spre ea, și ceva ce văzu în ochii lui o făcu să se dea înapoi, până când se lovi de o mașină a echipei de știri și se opri.

— Probabil că ai executat-o pe soția mea.

— Eu?

Clătină din cap și spuse sfidător:

— Nu sunt eu cea care ține pistolul.

— Tocmai ce le-ai spus că este polițistă.

— Eu doar relatez faptele.

— Fără să îți cont de consecințe?

— Sunt știri, nu?

— Știi ce ești? Se apropie mai mult și simți că abia se putea stăpâni să n-o sugrume. Ești o târfă. Nu, retrag ce am spus. Ești mai rău decât o târfă. Nu te vinzi doar pe tine, ci ai vinde pe oricine.

— Bob! strigă ea la cameraman. Ia-l pe tipul ăsta din fața mea.

— Înapoi, domnule!

Mâna grea a cameramanului apăsă pe umărul lui Gabriel. Gabriel se scutură, cu privirea țintă la Zoe.

— Dacă i se întâmplă ceva lui Jane, jur…

— Am zis, *înapoi*!

Cameramanul îl apucă din nou pe Gabriel de umăr.

Deodată, toate temerile lui Gabriel, disperarea sa se aprinseră într-un moment de furie. Se întoarse și îi trase una în piept. Îl lăsă pe bărbat fără aer și îi văzu figura speriată în timp ce acesta se dădea înapoi, prăbușindu-se la pământ și aterizând pe niște fire electrice încurcate. Într-o clipă, Gabriel se aplecă deasupra lui, cu pumnul ridicat, cu fiecare mușchi pregătit pentru a lovi. Apoi își reveni în fire și-l văzu pe bărbat chircindu-se sub el. Observă că trecătorii se opriseră să vadă spectacolul. Tuturor le plac spectacolele.

Gabriel își îndreptă spatele și se ridică în picioare. O văzu pe Zoe la câțiva metri depărtare, plină de entuziasm.

— Ai filmat? întrebă ea un alt cameraman. La naiba, a filmat *cineva* asta?

Dezgustat, Gabriel se întoarse și plecă. Se îndepărtă de mulțime, departe de lumina reflectoarelor. La două străzi de spital, se trezi stând singur într-un colț. Chiar și pe această stradă întunecată, nu se putea ascunde de căldura verii, care încă țâșnea din asfaltul în care bătuse soarele toată ziua. Își simți brusc picioarele lipite de trotuar, cuprins de mâhnire și de spaimă.

„Nu știu cum să te salvez. E datoria mea să îi țin pe oameni departe de necazuri, dar nu pot proteja ființa pe care o iubesc cel mai mult.”

Îi sună telefonul mobil. Recunoscu numărul afișat pe ecran, dar nu răspunse. Erau părinții lui Jane. Îl mai sunaseră și când se afla în mașină, exact după reportajul lui Zoe. Îndurase cu stoicism plânsetele isterice ale Angelei Rizzoli, cererile lui Frank să acționeze. „N-am timp de ei acum, se gândi el. Poate în cinci, zece minute, dar nu acum.”

Stătea singur în noapte, încercând din răsputeri să-și revină. Nu era un om care să-și piardă ușor controlul, dar mai

devreme fusese cât pe ce să-i tragă un pumn în față unui alt bărbat. Jane ar fi fost șocată, se gândi el, și probabil s-ar fi amuzat, văzându-și soțul pierzându-și în sfârșit cumpătul. „Domnul Costum Gri[15]”, îi spuse ea odată din cauza supărării, deoarece era atât de senin, în timp ce ei îi sărea țandăra ușor. „Ai fi mândră de mine, Jane, se gândi el. Am arătat în sfârșit că sunt din carne și sânge. Dar nu ești aici să mă vezi. Nu știi că ție ți se datorează asta.”

— Gabriel?

Se ridică. Se întoarse și o văzu pe Maura, care se apropiase atât de încet, încât nici măcar nu își dăduse seama că se afla acolo.

— Trebuia să plec naibii din circul ăla, spuse el. Altfel, îți jur că aș fi strâns-o de gât pe femeia aceea. E destul de grav că m-am luat de cameramanul ei.

— Da, așa am auzit. Tăcu o clipă. Părinții lui Jane tocmai au ajuns aici. I-am văzut în parcare.

— M-au sunat după ce au văzut reportajul.

— Te caută. Mai bine te duci și vorbești cu ei. Și mă tem că mai ai o problemă.

— Ce anume?

— A venit și detectivul Korsak. Nu e prea încântat că n-a fost și el anunțat.

— Dumnezeule. E ultima persoană pe care vreau s-o văd.

— Korsak e prietenul ei. O știe de când o știi și tu. Nu te-oi înțelege tu cu el, dar ține mult la Jane.

— Da, știu. Oftă. Știu.

— Toți oamenii ăștia o iubesc pe Jane. Nu ești singurul, Gabriel. Barry Frost a stat pe aici toată seara. Până și detectivul Crowe a trecut pe aici. Suntem cu toții îngrijorați și ne temem pentru ea. Se opri, apoi adăugă: Cel puțin, eu sunt speriată.

Se întoarse să se uite pe stradă, spre spital.

— Trebuie să-i încurajez? De-abia mă țin și eu pe picioare.

— Tipic pentru tine, ai luat totul asupra ta. Ai purtat totul pe umerii tăi. Îl luă de mână. Du-te și stai cu familia ei, cu prietenii ei. Aveți nevoie unii de ceilalți în aceste momente.

El aprobă. Apoi, inspirând adânc, se întoarse spre spital.

Vince Korsak îl văzu primul. Detectivul ieșit la pensie din Newton se îndreptă repede spre el și se întâlniră pe alee. Stând sub un felinar, Korsak părea un trol feroce, cu gâtul gros de războinic.

— De ce nu m-ai sunat? întrebă el.

— N-am avut ocazia, Vince. Totul s-a întâmplat atât de repede…

— Au zis că a fost înăuntru toată ziua.

— Uite, ai dreptate. Trebuia să te sun.

— „Putut", „trebuit" nu se pun. Ce naiba, Dean? Crezi că nu merit să mă suni? Crezi că n-aș fi vrut să știu ce mama naibii se întâmplă?

— Vince, calmează-te.

Dădu să-l atingă pe Korsak, care îi dădu nervos peste mână.

— Este *prietena* mea, ce dracului!

— Știu. Dar am încercat să nu existe scurgeri de informații. Nu voiam ca presa să afle că e un polițist înăuntru.

— Crezi că aș fi spus ceva? Crezi că aș face o asemenea tâmpenie?

— Nu, bineînțeles că nu.

— Atunci ar fi trebuit să mă fi sunat. Oi fi tu cel cu care s-a căsătorit, Dean, dar și eu țin la ea! Vocea lui Korsak se sparse. Și eu țin la ea, repetă el încet, întorcându-se brusc cu spatele.

„Știu că ții la ea. Știu, de asemenea, că ești îndrăgostit de ea, deși n-o să recunoști niciodată. De aceea nu vom putea fi niciodată prieteni. Amândoi am vrut-o, dar cu mine s-a căsătorit."

— Ce se întâmplă înăuntru? spuse Korsak pe un ton înăbușit. Tot nu se uita la el. Știe cineva?

— Nu știm nimic.

— Nenorocita aia a transmis totul în direct acum o jumătate de oră. N-au sunat răpitorii? Nu s-au auzit împușcături… Korsak tăcu. Nicio reacție?

— Poate că nu se uitau la televizor. Poate n-au auzit că printre ostatici e o polițistă. Asta sper… că nu știu.

— Când v-au contactat ultima dată?

— Au sunat în jurul orei cinci, ca să încheie un târg.

— Ce fel de târg?

— Vor un interviu transmis în direct. În schimbul interviului, vor elibera doi ostatici.

— Atunci, haide! Ce durează atât?

— Poliția n-a fost de acord să trimită doi civili înăuntru. Însemna punerea în pericol a unui reporter și a unui cameraman.

— Dacă cineva îmi arată cum, o să filmez eu. Și tu poți să fii reporterul. Ar trebui să ne trimită pe *noi*.

— Răpitorii au cerut un anumit reporter. Un bărbat pe nume Peter Lukas.

— Te referi la tipul care scrie pentru *Tribune*? De ce pe el?

— Asta am vrea să știm cu toții.

— Atunci hai să-i dăm bătaie. Să o scoatem naibii de acolo înainte…

Telefonul mobil al lui Gabriel sună din nou, iar el tresări, gândindu-se că trebuie să fie părinții lui Jane care încercau să ia legătura cu el. Nu-i mai putea amâna. Scoase telefonul și se încruntă la monitor. Era un număr necunoscut.

— Gabriel Dean la telefon, răspunse el.

— Agentul Dean de la FBI?

— Cine-i la telefon?

— Sunt Joe. Cred că știi cine sunt.

Gabriel înlemni. Îl văzu pe Korsak uitându-se la el, alertat.

— Trebuie să discutăm anumite lucruri, agent Dean.

— De unde știi…

— Soția ta, aici de față, ne-a spus că ești de încredere. Că te ții de cuvânt. Sperăm că așa e.

— Lasă-mă să vorbesc cu ea, să-i aud glasul.

— Imediat. Mai întâi trebuie să îmi promiți ceva.

— Ce? Spune-mi ce vrei?

— Dreptate. Vrem să ne promiți că îți vei face datoria.

— Nu înțeleg.

— Trebuie să fii martor. Să asculți ce avem de zis, pentru că e posibil să nu supraviețuim acestei nopți.

Pe Dean îl trecu un fior. „Sunt sinucigași. O să-i omoare pe

toți odată cu ei?”

— Vrem să spui lumii adevărul, spuse Joe. Pe tine te vor asculta. Vino înăuntru cu reporterul, agent Dean. Vino să vorbești cu noi. După ce terminăm, spune-le tuturor ce ai auzit.

— Nu o să muriți. Nu trebuie să muriți.

— Tu crezi că noi vrem? Am încercat să-i învingem, dar n-am reușit. Asta e ultima noastră soluție.

— De ce s-o faceți așa? De ce să amenințați oameni nevinovați?

— Altfel nu ne ascultă nimeni.

— Ieșiți! Eliberați ostaticii și predați-vă.

— Și n-o să ne mai vedeți în viață. Vor veni cu o explicație logică. Mereu o fac. Uită-te, o să vezi la știri. Vor spune că ne-am sinucis. Vom muri în închisoare, înainte de proces. Și toată lumea va crede: așa se întâmplă în închisoare. Asta e ultima noastră șansă, agent Dean, să atragem lumii atenția, să le spunem.

— Ce să le spuneți?

— Ceea ce s-a întâmplat cu adevărat în Ashburn.

— Habar n-am despre ce vorbești. Dar voi face orice dacă o s-o eliberezi pe soția mea.

— E chiar aici. E bine. De fapt, o să te las…

Telefonul se închise.

— Joe? *Joe*?

— Ce s-a întâmplat? întrebă Korsak. Ce a zis?

Gabriel îl ignoră; se chinuia să sune din nou la numărul de pe care fusese apelat.

— … Ne cerem scuze. Acest număr nu e disponibil.

— Ce naiba se întâmplă? țipă Korsak.

— Nu reușesc să sun.

— Ți-a închis?

— Nu, s-a întrerupt. Exact după ce…

Gabriel se opri. Se întoarse și se uită pe stradă, uitându-se atent la centrul de comandă.

— Ne-au ascultat, se gândi el. Cineva a auzit tot ceea ce a zis Joe.

— Hei! țipă Korsak. Unde te duci?

Gabriel alerga deja spre centrul de comandă. Nu se sinchisi să ciocăne, ci izbi ușa și intră. Hayder și cu Stillman se întoarseră de la monitoarele video și se uitară la el.

— N-avem timp de tine acum, agent Dean, spuse Hayder.

— Intru în clădire. Mă duc să-mi iau soția.

— O, da.

Hayder râse.

— Sunt sigur că o să fii primit cu brațele deschise.

— M-a sunat Joe pe telefonul mobil. M-au invitat înăuntru. Vor să discute cu mine.

Stillman se îndreptă brusc, părând foarte surprins.

— Când te-a sunat? Nouă nu ne-a zis nimeni nimic.

— Acum câteva minute. Joe știe cine sunt. Știe că Jane e soția mea. Pot să mă înțeleg cu oamenii ăștia.

— Nici nu se pune problema, spuse Hayder.

— Voiați să-l trimiteți înăuntru pe acel reporter.

— Știu că ești de la FBI. În mințile lor, probabil că ești părtaș la această conspirație nebunească a guvernului, de care se tem atât. Dacă ai rezista cinci minute înăuntru, ai fi norocos.

— Voi risca.

— O să fii un premiu pentru ei, spuse Stillman. Un ostatic foarte important.

— Tu ești negociatorul. Tu spui mereu să luăm lucrurile încet. Acești oameni vor să negocieze.

— De ce cu tine?

— Pentru că știu că nu voi face nimic care s-o pună în pericol pe Jane. Nu o să fac nicio șmecherie, nu o să intru cu niciun fel de capcană. Voi fi doar eu, jucând după regulile lor.

— E prea târziu, Dean, spuse Stillman. Nu mai suntem noi la comandă. Deja și-au pus echipa de intervenții pe poziții.

— Ce echipă?

— FBI-ul i-a adus de la Washington. E o echipă antitero.

Asta e exact ceea ce îi spusese senatorul Conway lui Gabriel că se va întâmpla. Timpul pentru negocieri trecuse.

— Poliției din Boston i s-a ordonat să nu se amestece, spuse

Hayder. Treaba noastră e să ne asigurăm că nu va încălca nimeni perimetrul în timp ce ei acționează.

— Și când trebuie să se întâmple asta?

— Habar n-avem. Ei stabilesc tot.

— Cum rămâne cu înțelegerea pe care ai făcut-o cu Joe? Cameramanul, reporterul? El tot are impresia că se va întâmpla.

— Nu se va întâmpla.

— Cine a anulat-o?

— Cei de la FBI. Încă nu i-am spus lui Joe.

— Deja a fost de acord să elibereze doi ostatici.

— Și încă sperăm c-o va face. Măcar putem să salvăm două vieți.

— Dacă nu te ții de cuvânt – dacă nu-l trimiți înăuntru pe Peter Lukas – sunt patru ostatici înăuntru pe care *nu-i* vei salva.

— Până atunci sper că echipa de intervenții va intra.

Gabriel se uită la el.

— *Vrei* un masacru? Pentru că asta vei avea! Le dai la doi paranoici toate motivele să creadă că iluzia lor e reală. Că tu vrei să-i omori. Poate că au naibii dreptate!

— Acum tu ești cel care e paranoic.

— Eu cred că sunt singurul zdravăn.

Gabriel se întoarse și ieși din cabină.

Îl auzi pe negociator ieșind și strigând după el:

— Agent Dean?

Gabriel continuă să meargă spre banda poliției.

— Dean! În sfârșit Stillman îl prinse din urmă. Vreau să știi că n-am fost de acord cu niciun plan de intervenție. Ai dreptate, vor vărsare de sânge.

— Atunci de ce naibii permiți acest lucru?

— De parcă o pot opri. Sau Hayder? Acum e decizia Washingtonului. Trebuie să ne retragem și să-i lăsăm să preia conducerea.

Apoi auziră – un murmur brusc prin mulțime. Mulțimea de reporteri se strânse și înaintă.

— Ce se întâmplă?

Auzi un strigăt, văzu ușile holului deschizându-se, și un bărbat înalt afro-american într-o uniformă îngrijită ieși, escortat de doi ofițeri de la Operațiuni Tactice. Tăcut, clipind din cauza strălucirii luminilor reflectoarelor, fu dus în grabă către un vehicul care-l aștepta. Câteva secunde mai târziu, ieși un bărbat în cărucior cu rotile, împins de un polițist.

— S-au ținut de cuvânt, murmură Stillman. Au eliberat doi oameni.

Dar nu și pe Jane. Jane e încă acolo. Iar operațiunea ar putea începe în orice clipă.

Porni spre banda poliției.

— Dean, spuse Stillman, apucându-l de braț.

Gabriel se întoarse și-l privi.

— Totul se poate termina fără niciun glonț tras. Lasă-mă să intru. Lasă-mă să vorbesc cu ei.

— Cei de la FBI nu vor fi niciodată de acord.

— Poliția din Boston are grijă de perimetru. Spune-le oamenilor tăi să mă lase să trec.

— Ar putea fi o capcană mortală.

— Soția mea e înăuntru. Îl țintui cu privirea pe Stillman. Știi că trebuie să fac asta. Știi că asta e cea mai bună ocazie pe care o are. Cea mai bună ocazie pe care o au toți.

Stillman inspiră. Aprobă obosit.

— Succes.

Gabriel se lăsă în jos pe sub banderola de poliție. Un polițist de la Operațiuni Tactice se duse să-l oprească.

— Lasă-l să treacă, spuse Stillman. Intră în clădire.

— Domnule?

— Agentul Dean este noul nostru negociator.

Gabriel dădu din cap spre Stillman în semn de mulțumire. Apoi se întoarse și-și continuă drumul spre ușile holului.

• NOUĂSPREZECE

Mila

Nici eu, nici Olena nu știm încotro ne îndreptăm.

N-am mai mers niciodată prin pădurile astea, și nu știm unde vom ajunge. Nu port șosete, iar picioarele îmi îngheață în pantofii subțiri. În ciuda puloverului și a helăncii „Mamei", mi-e frig și tremur. Luminile casei au dispărut în spatele nostru și, uitându-mă în spate, văd numai întunericul pădurii. Cu picioarele bocnă, îmi târăsc pașii printre frunzele înghețate, uitându-mă după Olena, care merge în fața mea, cărând cutia. Respirația mea e ca fumul. Gheața trosnește sub picioarele noastre. Mă gândesc la un film despre război pe care l-am văzut la școală, despre soldați nemți, înghețați și înfometați, clătinându-se pe picioare spre pierirea lor pe frontul rusesc. Nu te opri. Nu pune la îndoială. Mergi înainte – ăsta era probabil lucrul la care se gândeau acei soldați disperați. La asta mă gândesc și eu acum, în timp ce mă poticnesc prin pădure.

Brusc, în fața noastră, o luminiță licărește.

Olena se oprește, ridicându-și mâna ca să rămân pe loc. Stăm neclintite, urmărind cum se mișcă luminile și auzim scârțâitul cauciucurilor pe drumul umed. Ieșim din ultimul tufiș și ajungem pe asfalt.

Am ajuns pe un drum.

Picioarele mele sunt atât de înghețate din cauza frigului, încât sunt neîndemânatică și mă mișc cu greutate în timp ce încerc să țin pasul cu ea. Olena e ca un robot, mărșăluind înainte. Începem să zărim case, dar ea nu se oprește. Ea e generalul, iar eu nu sunt decât un soldat prost, urmărind o femeie care nu știe mai multe decât mine.

— Nu putem merge la nesfârșit, îi spun eu.

— Dar nici nu putem să rămânem aici.

— Privește, casa aceea are luminile aprinse. Am putea cere ajutor.

— Nu acum.

— Cât de mult mai trebuie să mergem? Toată noaptea, toată săptămâna?

— Atât cât trebuie.

— Știi măcar încotro ne îndreptăm?

Se întoarce brusc, furia citindu-i-se pe chip, încât încremenesc.

— Știi ceva? M-am săturat de tine! Parcă ești un copil. Un iepure prost și speriat.

— Vreau doar să știu unde mergem.

— Tot ce faci e să te smiorcăi și să te plângi! M-am săturat. Am terminat-o cu tine.

Bagă mâna în cutie și scoate teancul de bani americani. Scoate elasticul și îmi aruncă jumătate din bani.

— Ia-i și dispari din fața mea. Dacă ești atât de deșteaptă, ia-o pe unde crezi tu.

— De ce faci asta?

Simt lacrimi în ochi, dar nu pentru că mi-e frică, ci pentru că e singura mea prietenă și știu că o pierd.

— Ești o corvoadă pentru mine, Mila. Mă încetinești. Nu vreau să am grijă de tine tot timpul. Nu sunt mama ta nenorocită.

— N-am vrut niciodată să fiu.

— Atunci de ce nu te maturizezi?

— Și tu de ce nu încetezi să mai fii o nenorocită?

Mașina ne ia prin surprindere. Suntem atât de concentrate încât n-o auzim apropiindu-se. Cotește brusc, iar farurile ne surprind ca pe niște animale sortite pieirii. Cauciucurile scârțâie și mașina se oprește. E o mașină veche, iar motorul scoate sunete ciudate în timp ce merge la relanti.

Șoferul scoate capul pe geam.

— Aveți nevoie de ajutor, domnișoarelor? întreabă el.

Sună mai mult ca o constatare decât ca o întrebare, dar situația noastră este evidentă. O noapte friguroasă. Două femei izolate pe un drum necirculat. Bineînțeles că avem

nevoie de ajutor.

Mă uit la el în liniște, cu gura căscată. Olena preia conducerea, așa cum face mereu. S-a transformat într-o clipită. Mersul ei, vocea, modul provocator în care își arată coapsa – aceasta este Olena cea seducătoare. Râde și spune, într-o engleză guturală:

— Mașina noastră s-a stricat. Ne puteți duce dumneavoastră?

Bărbatul o studiază. O fi oare prudent? Își dă într-un fel seama că e ceva putred la mijloc. Sunt pe punctul de a mă retrage în pădure, înainte ca el să sune la poliție.

Răspunde într-un final calm, fără să pară impresionat de farmecele Olenei.

— E o benzinărie mai încolo. Trebuie să opresc oricum ca să alimentez. O să întreb de o mașină să vă remorcheze.

Ne urcăm. Olena stă pe locul din față, iar eu mă înghesui în spate. Am îndesat în buzunar banii pe care mi i-a dat și acum îi simt ca pe o bucată de cărbune aprins. Sunt încă supărată și rănită de cruzimea ei. Cu banii ăștia mă pot descurca fără ea, fără nimeni. Și așa voi face.

Bărbatul nu scoate niciun cuvânt. La început cred că pur și simplu ne ignoră, că nu-l interesăm absolut deloc. Apoi îi văd ochii în oglinda retrovizoare și îmi dau seama că mă studiază, că ne studiază pe amândouă. În tăcerea lui, e alert ca o pisică.

Luminile de la benzinărie încep să strălucească în zare, intrăm pe alee și oprim lângă pompă. Bărbatul coboară ca să umple rezervorul, apoi ne spune:

— O să întreb despre o mașină care vă poate remorca.

Intră.

Eu și Olena rămânem în mașină, nesigure ce să facem. Prin geam îl vedem pe șoferul nostru vorbind cu casierul. Arată spre noi, iar casierul ridică un receptor.

— Sună la poliție, îi șoptesc eu Olenei. Ar trebui să coborâm și să fugim *acum*.

Întind mâna spre portieră și sunt gata s-o deschid când o mașină neagră intră pe alee și parchează lângă noi. Coboară doi bărbați îmbrăcați în haine închise la culoare. Unul din ei

are părul blond spre alb, tuns scurt periuță. Se uită la noi.

Sângele îmi îngheață în vine.

Suntem niște animale prinse în mașina acestui străin, iar doi vânători ne-au încercuit. Bărbatul cu părul blond stă chiar în fața ușii mele, uitându-se la mine, iar eu nu pot decât să mă uit prin geam la ultima față pe care a văzut-o „Mama". Ultimul chip pe care probabil îl voi vedea și eu.

Deodată, bărbatul își întoarce privirea către clădire. Mă uit și eu și văd că șoferul nostru tocmai a ieșit și se îndreaptă spre mașină. A plătit benzina și își bagă portofelul înapoi în buzunar. Încetinește încruntându-se la cei doi bărbați care stau lângă mașina sa.

— Vă pot ajuta cu ceva, domnilor? întreabă șoferul nostru.

— Domnule, vă putem pune câteva întrebări? răspunde bărbatul cu părul blond.

— Cine sunteți?

— Sunt agent special Steve Ullman. Biroul Federal de Investigații.

Șoferul nostru nu pare prea impresionat. Se apleacă după unealta cu muchie de cauciuc din găleata benzinăriei, stoarce excesul de apă și începe să-și curețe parbrizul murdar.

— Despre ce vreți voi să vorbiți cu mine? întreabă el, ștergând apa de pe geam.

Bărbatul blond se apropie de șoferul nostru și vorbește încet. Aud cuvintele „fugare" și „periculoase".

— Și de ce vorbiți cu mine? întreabă șoferul.

— Aceasta este mașina dumneavoastră, nu?

— Da. Șoferul nostru izbucnește în râs. A, acum înțeleg. În caz că vă întrebați, cele din mașină sunt soția mea și verișoara ei. Par extrem de periculoase, nu?

Bărbatul blond se uită la partenerul său. Par surprinși și nu știu ce să spună.

Șoferul nostru lasă unealta în găleată, stropind cu puțină apă.

— Succes, băieți, spune el, deschizând portiera.

În timp ce se așază în fața volanului, îi spune tare Olenei:

— Îmi pare rău, dragă, dar nu aveau Advil. Va trebui să

încercăm la următoarea benzinărie.

Pe măsură ce ne îndepărtăm, mă uit în spate și văd că cei doi bărbați încă se uită după noi. Unul din ei notează numărul de înmatriculare.

Pentru câteva momente nimeni din mașină nu scoate un sunet. Eu sunt încă prea paralizată de frică pentru a vorbi. Mă uit la ceafa șoferului nostru, bărbatul care tocmai ne-a salvat viețile.

— Aveți de gând să-mi spuneți despre ce a fost vorba? întreabă el într-un final.

— V-au mințit, spune Olena. Nu suntem periculoase.

— Și ei nu sunt de la FBI.

— Știți deja acest lucru?

Bărbatul se uită la ea.

— Nu sunt prost. Recunosc un lucru adevărat când îl am în față. Și știu când mi se vând castraveți. Mai bine, spuneți-mi adevărul.

Olena oftează obosită.

— Vor să ne omoare, șoptește ea.

— Mi-am dat seama de asta. Dă din cap și râde, dar fără umor. E râsul unui om care nu poate crede ce ghinion are. Dumnezeule, când mi se întâmplă ceva, se întâmplă, spune el. Cine sunt și de ce vor să vă omoare?

— Din cauza a ceea ce am văzut astă-seară.

— Ce ați văzut?

Olena privește pe fereastră.

— Prea multe. Am văzut prea multe.

Pentru moment, el consideră că acest răspuns e suficient, deoarece am ieșit de pe șosea. Mașina o ia pe un drum de pământ care ne duce în pădure. Oprim în fața unei case dărăpănate, înconjurate de copaci. E puțin mai mult decât o cabană construită grosolan, ceva în care doar un om sărac ar putea locui. Dar pe acoperiș se află o antenă parabolică mare.

— Asta e casa dumneavoastră? întreabă Olena.

— Este locul unde locuiesc, răspunde el ciudat.

Folosește trei chei diferite ca să deschidă ușa de la intrare. Stând pe verandă și așteptând ca el să descuie toate

încuietorile, observ că toate ferestrele au gratii. Pentru o clipă ezit să intru deoarece mă gândesc la casa din care am fugit. Dar îmi dau apoi seama că aceste gratii sunt diferite; ele nu sunt pentru a ține oamenii cu forța înăuntru, ci pentru a nu lăsa pe nimeni să intre.

Înăuntru miroase a fum și a mucegai. Nu aprinde luminile, ci merge prin camera întunecată de parcă ar ști orice colțișor cu ochii închiși.

— Începe să miroasă a mucegai pe aici când plec pentru câteva zile, spune el.

Aprinde un chibrit și-l văd îngenunchind lângă un șemineu. Grămada de surcele și de bușteni așteaptă să fie aprinsă, și în curând flăcările încep să prindă viață. Fața i se luminează, și pare mult mai trasă, mai tristă în această cameră întunecoasă. Încă o dată mi se pare că ar fi putut fi un chip frumos, dar ochii sunt acum prea tulburi, iar maxilarul slab e neras de câteva zile. Pe măsură ce focul se întețește, mă uit împrejur și văd o cămăruță care pare chiar și mai mică decât în realitate din cauza teancurilor înalte de ziare și reviste, a zecilor de hârtii tăiate din ziare, pe care le-a lipit pe pereți. Sunt peste tot, ca o pânză îngălbenită, și mi-l imaginez încuiat în cabina aceasta izolată, zi de zi, lună de lună, tăind febril articole al căror înțeles doar el îl cunoaște. Mă uit la ferestrele cu gratii, îmi aduc aminte de cele trei încuietori ale ușii de la intrare și îmi zic: „Asta este casa unui om înspăimântat”.

Se duce la un dulap și îl descuie. Tresar când văd înăuntru o mulțime de pușți aranjate pe rafturi. Ia una și încuie dulapul la loc. La vederea puștii, fac un pas în spate.

— E în regulă. Nu ai de ce să te temi, îmi spune el văzându-mi fața alarmată. În seara asta vreau să am o armă lângă mine.

Auzim un fel de clopoțel zdrăngănind.

La auzul sunetului, bărbatul tresare. Cu pușca-n mână, se duce spre fereastră și se uită spre pădure.

— Ceva a declanșat senzorul, zice el. Poate fi doar un animal sau poate…

Stă la fereastră o vreme, cu mâna pe pușcă. Îmi aduc

aminte de cei doi bărbați de la benzinărie uitându-se cum ne îndepărtăm și notându-și numărul de înmatriculare al mașinii. Trebuie să fi aflat până acum a cui este mașina și unde locuiește.

Bărbatul se îndreaptă spre o grămadă de lemne, ia un buștean și-l pune pe foc. Apoi se așază într-un balansoar și se uită la noi, cu pușca în brațe. Bușteni trosnesc, iar în șemineu se văd scântei.

— Mă numesc Joe, spune el. Voi cine sunteți?

Mă uit la Olena. Niciuna din noi nu spune nimic. Deși acest bărbat ne-a salvat viețile în seara asta, tot ne e frică de el.

— Ați făcut alegerea. V-ați urcat în mașina mea.

În timp ce se balansează pe podea, scaunul îi scârțâie.

— Acum e prea târziu să vă fie rușine, fetelor. Zarurile au fost aruncate.

•

Când m-am trezit, tot nu se luminase de ziuă, dar focul se transformase în jar. Ultimul lucru de care-mi aduc aminte înainte să adorm e murmurul vocii Olenei și a lui Joe. Acum, la focul din șemineu, o văd pe Olena dormind lângă mine pe covorul împletit. Sunt încă supărată pe ea și nu am iertat-o pentru ceea ce mi-a spus. După un somn de câteva ore mi s-au clarificat câteva lucruri ce păreau imposibile. Nu vom putea rămâne împreună pentru totdeauna.

Scârțâitul balansoarului îmi atrage atenția; văd strălucirea slabă a puștii lui Joe și simt cum mă privește. Probabil că ne-a vegheat somnul.

— Trezește-o, îmi spune el. Trebuie să plecăm acum.

— De ce?

— Sunt afară. Sunt cu ochii pe casă.

— Poftim?

Sar în picioare, inima începe să-mi bată puternic și mă duc la fereastră. Văd numai întunericul pădurii. Apoi îmi dau seama că stelele încep să dispară și că în curând se va crăpa de ziuă.

— Cred că au parcat pe drum. Încă nu au declanșat următorii senzori de mișcare, spune el. Dar trebuie să ne

mișcăm, înainte să se lumineze.

Se ridică, se duce la o debara și ia un rucsac. Nu știu ce are în rucsac, dar se aude un zăngănit metalic.

— Olena, rostește el și o înghiontește cu vârful bocancului.

Ea se trezește și se uită la el.

— E timpul să plecăm, îi spune el. Dacă vrei să rămâi în viață.

Nu ieșim pe ușa din față. În schimb, ridică o trapă din podea, iar mirosul de pământ reavăn se ridică din umbră. Lasă jos o scară și ne spune:

— Să mergem, doamnelor.

Îi dau cutia „Mamei”, apoi mă târăsc după el. A aprins o lanternă, iar în întuneric observ lăzi așezate lângă pereți din piatră.

— În Vietnam, sătenii aveau sub case tuneluri precum acesta, spune el în timp ce ne conduce printr-un pasaj îngust. Erau folosite mai ales pentru depozitarea alimentelor, dar uneori le salvau viețile.

Se oprește, descuie un lacăt, apoi își stinge lanterna. Deschide o trapă din lemn deasupra capului.

Ieșim din tunel, în întunericul pădurii. Copacii ne ascund pe măsură ce ne îndepărtăm de casă. Nu scoatem niciun cuvânt; nu îndrăznim. Încă o dată, urmez orbește, același soldat supus, niciodată generalul. Dar de data aceasta am încredere în persoana pe care o urmez. Joe merge calm, mișcându-se cu încrederea cuiva care știe exact ceea ce face. Merg exact în spatele lui și, pe măsură ce se ivesc zorile, văd că șchiopătează. Își târăște puțin piciorul stâng și, când se uită în spate, văd cum se strâmbă de durere. Dar merge înainte în lumina cenușie a dimineții.

În sfârșit, printre pomii din față, observ o fermă părăsită. Pe măsură ce ne apropiem, îmi dau seama că nimeni nu locuiește acolo. Ferestrele sunt sparte și o parte din acoperiș e prăbușit. Dar Joe nu se îndreaptă spre casă, ci spre hambar, care pare a fi în pericol să se năruie. Descuie un lacăt și deschide ușa hambarului.

Înăuntru e o mașină.

— Întotdeauna m-am întrebat dacă voi avea nevoie de ea, zice el în timp ce se urcă la volan.

Eu mă urc în spate. Pe scaun sunt o pătură și o pernă, iar la picioarele mele se află conserve cu mâncare, suficiente pentru câteva zile.

Joe bagă cheia în contact; motorul se trezește la viață.

— Urăsc să las locul ăsta în urmă, spune bărbatul. Dar poate e timpul să plec pentru o vreme.

— Faci asta pentru noi? îl întreb eu.

Se uită la mine peste umăr.

— Fac asta ca să nu intru în necazuri. Se pare că voi două mi-ați adus cu vârf și îndesat.

Iese cu mașina din hambar și pornim pe drumul de pământ, trecem de ferma dărăpănată și de un iaz. Auzim brusc un sunet puternic. Joe oprește imediat mașina, coboară geamul și se uită spre pădurea din care tocmai am ieșit.

Deasupra copacilor se ridică un fum negru, în coloane care se rotesc pe cerul senin. O aud pe Olena țipând speriată. Palmele au început să-mi transpire și să-mi tremure când îmi imaginez în flăcări casa din care tocmai am plecat. Și mă gândesc la carnea care arde. Joe nu spune nimic; se uită pur și simplu șocat la fum și mă întreb dacă își blesteamă ghinionul de a ne fi cunoscut.

După un moment, expiră puternic.

— Isuse, murmură el. Oricine ar fi bărbații ăștia, joacă dur.

Își îndreaptă atenția spre drum. Știu că este speriat, deoarece îi văd mâinile încleștate pe volan. Îi văd albeața încheieturilor.

— Doamnelor, spune el încet. Cred că e timpul să dispărem.

• DOUĂZECI

Jane închise ochii și trecu peste valul de durere asemenea unui surfer. „Dă, Doamne, să se termine repede. Fă-o să înceteze, fă-o să înceteze.” Simți cum îi transpiră fața în timp ce începu contracția, durând-o atât de tare, încât nu putu să geamă, nici măcar să respire. Dincolo de pleoapele ei închise, luminile păreau atât de albe, toate sunetele înăbușite de pulsul ei rapid. Nu auzea aproape deloc gălăgia din cameră. Un ciocănit la ușă. Cererile încordate ale lui Joe.

Apoi, brusc, o mână o strânge pe cea a lui Jane. Este caldă și familiară. „Nu se poate”, își spune ea, în timp ce durerea contracției s-a mai diminuat și nu mai vedea încețoșat. Se concentră asupra chipului care se uita în jos la ea și se tot mira.

— Nu, șopti ea. N-ai cum să fii aici.

Gabriel îi strânse fața în palme, o sărută apoi pe frunte și pe păr.

— Totul va fi bine, iubito.

— Ăsta e cel mai tâmpit lucru pe care l-ai făcut.

El zâmbi.

— Știai că nu sunt prea strălucit atunci când te-ai căsătorit cu mine.

— Ce-a fost în capul tău?

— Tu. Numai tu.

— Agent Dean, spuse Joe.

Încet, Gabriel se ridică în picioare. De atâtea ori se uitase Jane la soțul ei și se gândise cât de binecuvântată fusese, dar niciodată ca acum. Nu era înarmat, n-avea niciun fel de avantaj, dar când se întoarse spre Joe, emana putere.

— Am venit. Acum o să-i dai drumul soției mele?

— După ce vorbim. După ce ne asculți.

— Te ascult.

— Trebuie să ne promiți că vei urmări ceea ce îți vom spune și nu vei lăsa să moară odată cu noi.

— Am spus că o să vă ascult. Asta ați cerut. Și ați spus că le veți da drumul acestor oameni. Poate că aveți o ultimă dorință, dar acești oameni n-au.

— Nu vrem să moară nimeni, spuse Olena.

— Atunci dovediți-o. Dați-le drumul acestor oameni. Apoi o să stau aici și o să vă ascult atât cât doriți. Ore, zile. Sunt la dispoziția voastră.

Se uita neclintit la răpitori.

Trecură câteva momente în liniște.

Brusc, Joe se aplecă spre canapea, o apucă pe doctorița Tam de braț și o ridică în picioare.

— Duceți-vă la ușă, doctore, îi ordonă el. Se întoarse și arată spre celelalte femei de pe cealaltă canapea. Voi două, ridicați-vă. Amândouă.

Femeile nu se clintiră; se uitau pur și simplu la Joe, de parcă erau sigure că asta era o șmecherie și că dacă s-ar fi mișcat, ar fi fost urmări grave.

— Duceți-vă! Ridicați-vă!

Recepționera scoase un suspin și se ridică în picioare. Abia atunci o urmă și cealaltă femeie. Se îndreptară amândouă spre ușă, unde stătea doctorița Tam, încremenită de frică. Orele de captivitate le intimidaseră atât de mult încât nu le venea să creadă că chinul lor era pe sfârșite. Chiar și atunci când Tam ajunse la ușă, se uita la Joe, așteptând parcă ordinul lui de a se opri.

— Voi trei puteți pleca, spuse Joe.

În clipa în care femeile ieșiră din cameră, Olena trânti ușa în urma lor și o încuie.

— Cum rămâne cu soția mea? întrebă Gabriel. Las-o și pe ea să plece.

— Nu pot. Nu încă.

— Înțelegerea noastră…

— Am fost de acord să dau drumul ostaticilor, agent Dean. N-am specificat care.

Gabriel se înnegri de supărare.

— Tu crezi că acum o să mai am încredere în tine? Crezi că o să mai ascult ce dracului o să îmi spui?

Jane se întinse după mâna soțului ei și simți cât de încordat și furios era.

— Ascultă-l. Lasă-l să facă așa cum crede.

Gabriel răsuflă.

— Bine, Joe. Ce vrei să-mi spui?

Joe luă două scaune, le puse în mijlocul camerei și le așeză unul în fața celuilalt.

— Hai să ne așezăm, noi doi.

— Soția mea e pe cale să nască. Nu mai poate sta aici mult timp.

— Olena va avea grijă de ea. Arătă spre scaune. Îți voi spune o poveste.

Gabriel se uită la Jane. Ea văzu în ochii săi atât dragoste, cât și teamă. „În cine ai încredere?" o întrebase Joe mai devreme. „Cine ar încasa glonțul ăsta pentru tine?" Uitându-se la soțul ei, își zise: „Nu am în nimeni încredere așa cum am în tine".

Fără nicio tragere de inimă, Gabriel își îndreptă atenția spre Joe, iar cei doi bărbați se așezară față în față. Părea o discuție civilizată, excepție făcând prezența pistolului din poala unuia din bărbați. O întâlnire drăguță între două cupluri. *Care cuplu va supraviețui acestei nopți*?

— Ce ți-au spus despre mine? întrebă Joe. Ce spune FBI-ul?

— Câteva lucruri.

— Sunt nebun, nu? Un singuratic. Paranoic.

— Da.

— Îi crezi?

— N-am niciun motiv să nu-i cred.

Jane se uită la fața soțului ei. Deși vorbea calm, ea putea vedea tensiunea din ochii săi, mușchii gâtului încordați. „Știai că bărbatul ăsta e nebun, se gândea ea, și cu toate astea ai intrat aici. Pentru mine…" Își înăbuși un geamăt din cauza unei noi contracții. „Stai liniștită. Nu-l distrage pe Gabriel; lasă-l să facă tot ceea ce trebuie." Se afundă în canapea, scrâșnind din dinți, suferind în tăcere. Se uită în tavan, pe o singură pată întunecată de pe albul imaculat. „Concentrează-te pe punctul focal. Mintea e mai puternică decât durerea."

Tavanul se înceţoşă, pata părea că plutește pe o mare neliniștită de alb. Îi venea rău doar uitându-se la ea. Închise ochii, aidoma unui marinar cu rău de mare, amețit din cauza valurilor.

Abia după ce contracția începu să treacă, când durerea cedă, deschise și ea ochii. Se uită, încă o dată, pe tavan. Ceva se schimbase. Lângă pată era o mică gaură, aproape neobservabilă printre porii tavanului fals.

Se uită la Gabriel, dar el nu se uita la ea. Era complet concentrat asupra bărbatului care stătea în fața lui.

— Crezi că sunt nebun? îl întrebă Joe.

Gabriel îl privi câteva clipe.

— Nu sunt psihiatru. Nu pot să stabilesc așa ceva.

— Ai intrat aici așteptându-te ca un țicnit să fluture un pistol, nu-i așa? Se aplecă în față. Asta ți-au spus. Fii cinstit.

— Chiar vrei să fiu cinstit?

— Bineînțeles.

— Mi-au spus că aș avea de-a face cu doi teroriști. Asta am fost lăsat să cred.

Joe se lăsă pe spate, cu o expresie aspră.

— Deci așa vor pune capăt, spuse el încet. Bineînțeles. Așa procedează ei. Ce fel de teroriști se presupune că suntem? Se uită la Olena, apoi începu să râdă. A, probabil ceceni.

— Da.

— Se ocupă cumva John Barsanti de această operațiune?

Gabriel se încruntă.

— Îl cunoști?

— Ne urmărește încă din Virginia. Oriunde ne-am duce, el apare. Știam că o să apară și aici. Cred că așteaptă să tragă fermoarul la sacii cu cadavrele noastre.

— Nu trebuie să muriți. Dați-mi mie armele voastre și plecăm cu toții. Fără împușcături, fără sânge. Vă dau cuvântul meu.

— Da, asta da, garanție.

— M-ai lăsat să intru aici. Asta înseamnă că, la un anumit nivel, ai încredere în mine.

— Nu-mi permit să am încredere în cineva.

— Atunci de ce sunt aici?

— Deoarece refuz să mor fără vreo speranță de dreptate. Am încercat să arătăm asta presei. Le-am dat dovezile alea nenorocite. Dar nimănui nu-i pasă. Se uită la Olena. Arată-le brațul tău. Arată-le ce ți-a făcut Ballentree.

Olena își ridică mâneca deasupra cotului și arată o cicatrice în zigzag.

— Vedeți ce i-au pus în mână? spuse Joe.

— Ballentree? Te referi la furnizorul apărării?

— Microcip de ultimă generație. Un mod pentru Ballentree de a-și urmări proprietățile. Ea a fost o încărcătură umană adusă direct de la Moscova. O mică afacere pe care o are Ballentree.

Jane se uită iar în tavan. Își dădu brusc seama că mai erau alte găuri noi în var. Se uită la cei doi bărbați, dar ei erau tot concentrați. Nimeni altcineva nu se mai uita sus; nimeni nu mai observase că tavanul era acum plin de găurele.

— Deci este vorba despre un furnizor al apărării? întrebă Gabriel cu vocea calmă, fără să arate scepticismul pe care sigur îl simțea.

— Nu oricare furnizor al apărării. Vorbim despre compania Ballentree. Legături directe cu Casa Albă și Pentagonul. Vorbim despre directori care fac miliarde de dolari de fiecare dată când mergem la război. De ce crezi că Ballentree deține cele mai importante contracte? Pentru că *dețin* Casa Albă.

— Îmi pare rău să-ți spun, Joe, dar asta nu e tocmai o nouă teorie a conspirație. Ballentree e monstrul tuturor. O mulțime de oameni se chinuie să-l dărâme.

— Dar Olena o poate face.

Gabriel se uită la femeie, șovăielnic.

— Cum?

— Știe ce au făcut în Ashburn. Știe ce fel de oameni sunt.

Jane se uita încă la tavan încercând să-și dea seama ce vedea acum. Firișoare de vapori coborau în tăcere de sus. „Gaz. Pompează gaz în cameră.”

Se uită la soțul ei. Oare el știa că asta avea să se întâmple? Știa că ăsta e planul? Nimeni nu își mai dăduse seama de

invadatorul silențios. Nimeni nu realizase că atacul începuse, anunțat de acele firișoare de gaz.

„Cu toții îl respirăm.”

Se încordă pentru că simți o altă contracție. „Dumnezeule, nu acum, se gândi ea. Nu acum, când tot iadul e pe care să se dezlănțuie.” Apucă perna canapelei, așteptând să înceteze contracția. Durerea puse stăpânire pe ea și tot ce putea face era să strângă perna și să reziste.

Dar durerea nu ajunse niciodată la punctul maxim. Deodată, perna păru să se topească complet în pumnul lui Jane. Se simți alunecând în jos, spre cel mai dulce somn. Prin amorțeala adunării, auzi bubuituri și bărbați țipând. Auzi vocea lui Gabriel, înăbușită, strigând-o pe nume de la o distanță mare.

Durerea aproape că dispăruse.

Ceva se lovi de ea, iar moliciunea îi atinse fața. Atingerea unui mâini, mângâierea slabă pe obrazul ei. O voce șopti cuvinte pe care ea nu le înțelese, cuvinte delicate și importante care erau aproape pierdute în ciocănitul și trântitul brusc al ușilor. Un secret, își spuse ea. Îmi spune un secret.

„Mila. Mila știe.”

Se auzi o explozie asurzitoare, iar căldura îi invadă fața.

„Gabriel, se gândi ea. Unde ești?”

• DOUĂZECI ȘI UNU

La auzul primelor împușcături, oamenii de pe stradă scoaseră un suspin. Inima Maurei îngheță pe loc. Polițiștii de la Operațiuni Tactice menținеau bariera, în timp ce focuri de armă răsunau înăuntru. Văzu priviri confuze pe fețele polițiștilor pe măsură ce minutele treceau, toată lumea așteptând vești despre ceea ce se întâmpla înăuntru. Nimeni nu se mișca, nimeni nu se clintea în clădire.

Ce așteaptă?

Radiourile poliției pârâiră brusc:

— Clădirea e în siguranță! Echipa de intervenție a ieșit, iar clădirea e acum în siguranță! Aduceți paramedicii. Avem nevoie de tărgi.

Echipele Med-Q se repeziră înainte, trecând prin banderola poliției asemenea sprinterilor trecând linia de sosire. Ruperea acelei linii galbene stârni haosul. Brusc, reporterii și cameramanii se grăbiră spre clădire, în timp ce poliția se chinuia să îi împiedice. Un elicopter zbura deasupra.

În acea zarvă, Maura îl auzi pe Korsak strigând:

— Sunt polițist, fir-ar să fie! Prietenul meu e înăuntru. Lăsați-mă să trec! Korsak se uită spre ea și țipă: Doctore, trebuie să afli dacă ea e bine!

Maura se duse în față, spre linia de demarcație. Polițistul se uită în grabă la legitimația ei și dădu din cap.

— Mai întâi trebuie să se ocupe de cei vii, doctore Isles.

— Eu sunt medic. Pot să dau o mână de ajutor.

Vocea ei fu aproape acoperită de elicopterul care tocmai aterizase în parcarea de peste stradă. Neatent, polițistul se întoarse să țipe la un reporter:

— Tu de acolo! Vino aici!

Maura se furișă pe lângă el și alergă spre clădire, temându-se de ceea ce va găsi înăuntru. Chiar când intră pe holul care ducea la Radiologie, o targă venea spre ea, împinsă de doi asistenți, iar ea își acoperi gura cu mâna pentru a-și înăbuși

un icnet. Văzu că era o femeie însărcinată, cu părul negru, și se gândi:

„Nu. Dumnezeule, nu.”

Jane Rizzoli era acoperită de sânge.

În acea clipă, toată pregătirea medicală a Maurei păru să dispară. Panica o făcuse să se uite la sânge și numai la sânge. *Atât de mult sânge.* Apoi, targa trecu pe lângă ea și văzu pieptul ridicându-se și mâna mișcându-se.

— Jane? țipă Maura.

Asistenții treceau deja repede cu targa pe hol. Maura trebui să alerge ca să țină pasul.

— Așteptați! În ce stare se află?

Unul din bărbați se uită peste umăr.

— E pe cale să nască. O mutăm la Brigham.

— Dar tot sângele…

— Nu e al ei.

— Atunci al cui?

— Al fetei de acolo.

Arătă cu un deget spre hol.

— *Ea* nu mai pleacă nicăieri.

Se uită după targă în timp ce ieși pe ușă. Apoi se întoarse și o luă la fugă pe hol, trecând de asistenți și de polițiști, în mijlocul agitației.

— Maura? strigă o voce, ciudat de îndepărtată și înăbușită, îl văzu pe Gabriel chinuindu-se să se ridice de pe o targă.

Avea pe față o mască de oxigen și o perfuzie cu săruri.

— Ești bine?

Își lăsă capul, gemând.

— Doar… amețit.

Asistentul spuse:

— Sunt efectele gazului. I-am administrat patru miligrame de Narcan. Trebuie să stea liniștit un timp. E ca atunci când te trezești după anestezie.

Gabriel își dădu masca jos.

— Jane…

— Doar ce am văzut-o, spuse Maura. E bine. O mută la spitalul Brigham.

— Nu mai pot sta aici mult timp.

— Ce s-a întâmplat înăuntru? Am auzit împușcături.

Gabriel dădu din cap.

— Nu-mi aduc aminte.

— Masca dumneavoastră, spuse asistentul. Aveți nevoie de oxigen chiar acum.

— Nu trebuiau s-o facă astfel, zise Gabriel. Puteam să-i conving să se predea.

— Domnule, trebuie să vă puneți masca de oxigen.

— Nu, se enervă Gabriel. Trebuie să am grijă de soția mea. Asta trebuie să fac.

— Nu sunteți pregătit să plecați.

— Gabriel, asistentul are dreptate, îi spuse Maura. Uită-te la tine, abia stai în picioare. Întinde-te puțin. Te duc eu însămi la spitalul Brigham, dar după ce îți revii.

— Doar câteva clipe, zise Gabriel, întinzându-se slăbit pe targă. Îmi revin în câteva clipe…

— Mă întorc imediat.

Văzuse ușa care ducea spre Radiologie. Cum intră, zări sângele. Mereu era sângele cel care îți atrăgea atenția, acele pete roșii care strigau: „Ceva teribil, cu adevărat teribil s-a întâmplat aici”. Deși o mulțime de oameni erau împrăștiați prin cameră, iar resturile lăsate în urmă de echipele de salvare eram risipite pe jos, ea rămase uitându-se la dovada clară a morții împrăștiată pe pereți. Apoi își întoarse privirea către corpul femeii, prăbușit pe canapea, la părul negru mustind de sânge. Niciodată nu se mai simțise rău la vederea sângelui coagulat, dar acum simți deodată că se clatină și trebui să se prindă de cadrul ușii. „Sunt rămășițele gazului pe care l-au folosit în această cameră, se gândi ea. Încă nu a fost bine aerisită.”

Auzi șuieratul plasticului și, cu privirea încețoșată, văzu o folie albă pusă pe podea. Îi văzu pe agentul Barsanti și pe căpitanul Hayder stând în picioare în timp ce doi bărbați cu mănuși din latex băgau corpul plin de sânge al lui Joseph Roke în plastic.

— Ce faceți? întrebă Maura.

Nimeni nu băgă de seamă prezența ei.

— De ce mută cadavrele?

Cei doi bărbați care stăteau acum pe vine lângă cadavru tăcură, uitându-se în direcția lui Barsanti.

— Vor fi trimiși la Washington, spuse Barsanti.

— Nu mutați nimic până nu vine cineva de la biroul nostru să cerceteze zona.

Ea se uită la cei doi bărbați care ezitau să tragă fermoarul la sacii cu cadavre.

— Cine sunteți? Nu lucrați pentru noi.

— Sunt de la FBI, zise Barsanti.

Maura își revenise, furia luând locul amețelii.

— De ce îi iau?

— Legiștii noștri vor efectua autopsia.

— N-am terminat cu aceste cadavre.

— E doar o chestiune de acte, dr. Isles.

— Pe care nu le voi semna.

Privirile celor din cameră se îndreptară asupra lor. Majoritatea celor care se aflau acolo erau asemenea lui Hayder, polițiști din Boston.

— Dr. Isles, spuse Barsanti, oftând. De ce să ne certăm acum?

Ea îl privi pe Hayder.

— Avem jurisdicție în locul unde au murit acești oameni. Știi că aceste rămășițe se află în custodia noastră.

— Vorbiți de parcă n-ați avea încredere în FBI, spuse Barsanti.

„În tine n-am încredere."

Se apropie de el.

— N-am auzit o explicație plauzibilă care să justifice prezența ta aici, agent Barsanti. Ce legătură ai cu toate astea?

— Acești doi oameni sunt suspecți într-un schimb de focuri din New Haven. Cred că deja știi asta. Au trecut granițele dintre state.

— Asta nu explică de ce vrei cadavrele.

— Vei primi rapoartele finale ale autopsiei.

— Ce ți-e teamă că voi găsi?

— Știi ceva, dr. Isles? Începi să pari la fel de paranoică precum acești doi indivizi.

Se întoarse către cei doi bărbați care stăteau deasupra corpului lui Roke.

— Hai să-i împachetăm.

— Să nu cumva să îi atingeți, interveni Maura.

Scoase telefonul mobil și-l sună pe Abe Bristol.

— Avem un caz aici, Abe.

— Da, m-am uitat la televizor? Câți?

— Doi. Cei doi răpitori au fost omorâți în intervenție. FBI-ul e pe cale să trimită aceste cadavre la Washington.

— Stai o clipă. Mai întâi federalii îi împușcă și acum tot ei vor să facă autopsia? Ce naiba?

— M-am gândit că o să spui asta. Mulțumesc pentru susținere.

Închise telefonul și se uită la Barsanti.

— Departamentul de Medicină Legală refuză să elibereze cele două cadavre. Vă rog să părăsiți camera. După ce echipa de la Criminalistică termină aici, angajații noștri vor muta rămășițele la morgă.

Barsanti era pe cale să se certe, dar ea îi aruncă o privire rece care îl avertiză că asta nu era o bătălie la care va ceda.

— Căpitane Hayder, trebuie să sun la biroul guvernatorului pentru asta?

Hayder oftă.

— Nu, este jurisdicția dumneavoastră.

Se uită la Barsanti.

— Se pare că medicul legist preia controlul.

Fără a mai scoate un cuvânt, Barsanti împreună cu oamenii săi ieșiră din cameră.

Maura îi urmări și rămase uitându-se cum ieșeau pe coridor.

„Acest caz, se gândi ea, va fi tratat ca oricare altul. Nu de FBI și nici de echipa de la Criminalistică din Boston.”

Era pe cale să dea un telefon, de data aceasta detectivului Moore, când văzu brusc targa goală de pe coridor. Asistentul tocmai își strângea echipamentul.

— Unde este agentul Dean? întrebă Maura. Bărbatul care stătea aici?

— N-a mai vrut să stea. S-a ridicat și a plecat.

— N-ai putut să-l oprești?

— Doamnă, nimic nu l-ar fi putut opri. A spus că trebuie să fie alături de soția lui.

— Cum o să ajungă acolo?

— Un tip cu chelie îl duce. Cred că e polițist.

„Vince Korsak”, se gândi ea.

— Se îndreaptă chiar acum spre Brigham.

•

Jane nu-și amintea cum ajunsese în acest loc cu lumini puternice, suprafețe strălucitoare și chipuri cu măști. Își aducea aminte doar anumite lucruri. Bărbați țipând, scârțâitul roților tărgilor. Lumini albastre. Apoi un tavan alb defilând deasupra ei în timp ce era dusă pe un coridor în această cameră. Întrebase întruna de Gabriel, dar nimeni nu-i putuse spune unde se afla.

Sau poate le era frică să-i spună.

— Mămico, te descurci foarte bine, îi zise un doctor.

Jane clipi la perechea de ochi albaștri care zâmbeau la ea printr-o mască chirurgicală. „Nu e totul în regulă, se gândi ea. Soțul meu ar trebui să fie aici. Am nevoie de el. Și nu-mi mai spune mămico.”

— Când o să simți următoarea contracție, vreau să împingi, da? spuse doctorul. Și să continui să împingi.

— Cineva trebuie să-l sune, spuse Jane. Vreau să știu unde e Gabriel.

— Mai întâi trebuie să nași.

— Nu, mai întâi trebuie să faceți ce v-am spus! Trebuie să… trebuie să…

Respiră adânc din cauza unei noi contracții. În timp ce durerea devenise insuportabilă, la fel deveni și furia. De ce n-o ascultau acești oameni?

— Împinge, mămico! Aproape ai reușit.

— La… naiba…

— Haide. *Împinge.*

Icni când o apucară din nou durerile. Dar furia era cea care o supuse, făcând-o să împingă cu atâta hotărâre încât vederea începu să i se întunece. Nu auzi ușa deschizându-se, și nici nu-l auzi pe bărbatul îmbrăcat în haine albastre intrând în cameră. Țipând, se lăsă pe masă, respirând adânc. Abia atunci îl văzu uitându-se în jos la ea, o siluetă în luminile puternice.

— Gabriel, șopti ea.

O luă de mână și o mângâie pe păr.

— Sunt aici. Sunt lângă tine.

— Nu-mi amintesc. Nu-mi amintesc ce s-a întâmplat.

— Acum nu e important.

— Ba da, este. Trebuie să știu.

Începu o nouă contracție. Inspiră adânc și îl strânse de mână. Îl strângea asemenea unei femei pe marginea unui abis.

— Împinge, îi spuse doctorul.

Se aplecă în față, țipând, având toți mușchii încordați în timp ce transpirația îi ajunse în ochi.

— Așa, zise doctorul. Aproape ai reușit…

„Haide, bebelușule. Nu mai fi așa de încăpățânat. Ajut-o pe mama ta!”

Era din nou pe cale să urle. Apoi, deodată, simți sânge ieșindu-i dintre picioare. Auzi țipete înfuriate, asemenea mieunatului unei pisici.

— Am prins-o! spuse doctorul.

„Ea?”

Gabriel râdea, cu vocea răgușită din cauza lacrimilor. Sărută părul lui Jane.

— O fetiță. Avem o fetiță.

— E o luptătoare, spuse doctorul. Priviți.

Jane întoarse capul și văzu pumnii mici agitându-se, o față roșie de supărare. Și păr negru – mult păr negru, bucle negre lipite de scalp. Se uită, cuprinsă de teamă, cum asistenta șterge fetița și o înfășoară într-o pătură.

— Ai vrea s-o ții în brațe, mămico?

Jane nu putu scoate un cuvânt, gâtul i se uscase. Stătea pur și simplu și se uita uimită în timp ce ghemotocul îi era pus în brațe. Se uita la o față umflată din cauza plânsului. Bebelușul

se agita, de parcă era nerăbdător să iasă din pătură. Din brațele mamei.

„Chiar ești a mea?” Își imaginase că acest moment va fi unul de recunoaștere instantanee, când se va uita în ochii nounăscutului și va simți sufletul de acolo. Dar nu era niciun fel de familiaritate aici, numai neîndemânare, în timp ce încerca să liniștească ghemotocul care se tot agita. Tot ceea ce văzuse în fața ei era o creatură furioasă cu ochii umflați și pumnii strânși. O creatură care scoase brusc un țipăt de protest.

— Aveți un copil foarte frumos, spuse asistenta. Seamănă cu dumneavoastră.

• DOUĂZECI ȘI DOI

Jane se trezi din cauza razelor de soare care pătrundeau prin fereastra spitalului. Se uită la Gabriel, care dormea lângă patul ei. În părul lui văzu fire argintii pe care nu le mai observase până acum. Purta același tricou șifonat de aseară, cu mâneca plină de sânge.

„Al cui sânge?”

De parcă simțind că ea îl privește, Gabriel deschise ochii și se uită la ea, strâmbându-se din cauza luminii puternice.

— Bună dimineața, tăticule, îi spuse ea.

El îi aruncă un zâmbet obosit.

— Cred că mami trebuie să se culce iar.

— Nu pot.

— Asta poate fi ultima noastră ocazie de a dormi mai bine. Odată ce bebelușul va veni acasă, nu prea vom mai avea parte de odihnă.

— Trebuie să știu, Gabriel. Nu mi-ai spus ce s-a întâmplat.

Zâmbetul lui dispăru. Se ridică și își frecă fața, arătând brusc mai bătrân și extrem de obosit.

— Sunt morți.

— Amândoi?

— Au fost împușcați mortal în timpul atacului. Asta mi-a spus căpitanul Hayder.

— Când ai vorbit cu el?

— A trecut pe aici aseară. Tu deja dormeai și n-am vrut să te trezesc.

Ea se lăsă pe spate și se uită în tavan.

— Încerc să-mi aduc aminte. Dumnezeule, de ce nu-mi pot aduce aminte nimic?

— Nici eu nu-mi aduc aminte, Jane. Au folosit gaz fentanyl{16}. Asta i s-a spus Maurei.

Ea se uită la el.

— Deci nu ai văzut când s-a întâmplat. Nu știi dacă Hayder ți-a spus adevărul.

— Știu că Joe și Olena sunt morți. Departamentul de Medicină Legală are cadavrele lor în custodie.

Jane tăcu o vreme, încercând să-și amintească ultimele clipe din acea cameră. Își aducea aminte că Gabriel și Joe se uitau unul la celălalt și vorbeau. „Joe voia să ne spună ceva, se gândi ea. Și n-a mai avut ocazia să termine…”

— Trebuia să se termine așa? întrebă ea. Trebuiau să fie omorâți amândoi?

Gabriel se ridică în picioare și se duse la fereastră. Uitându-se afară, spuse:

— Era singura cale sigură de a-i pune capăt.

— Eram cu toții inconștienți. Nu era necesar să-i omoare.

— Cu siguranță, echipa care a intervenit așa a considerat.

Se uită la spatele soțului ei.

— Toate aiurelile alea pe care le-a spus Joe. Nu era nimic adevărat, nu?

— Nu știu.

— Un microcip în brațul Olenei? FBI-ul urmărindu-i. Acestea sunt iluzii paranoice clasice.

El nu răspunse.

— Bine, continuă ea. Spune-mi ce crezi tu.

Se întoarse ca s-o privească.

— De ce a fost John Barsanti aici? N-am primit un răspuns la această întrebare.

— Ai verificat la FBI?

— Tot ce am putut scoate de la biroul directorului adjunct e că Barsanti lucrează la un caz special împreună cu Departamentul de Justiție. Nimeni n-a vrut să-mi mai spună altceva. Și aseară, când am vorbit cu David Silver, la casa senatorului Conway, el nu era la curent cu implicarea FBI-ului.

— Păi, Joe nu avea încredere în FBI.

— Și acum Joe e mort.

Se uită la el.

— Începi să mă sperii. Mă faci să mă întreb…

O ciocănitură bruscă la ușă o făcu să tresară. Cu inima bătându-i cu putere, se întoarse s-o vadă pe Angela Rizzoli

băgându-și capul pe ușă.

— Janie, te-ai trezit? Putem intra să te vedem?

Jane râse surprinsă.

— Bună, mamă.

— E frumoasă. E pur și simplu frumoasă! Am văzut-o prin geam.

Angela intră în cameră, ținând vechea ei oală Revere Ware, dinspre care plutea ceea ce Jane întotdeauna considerase a fi cea mai minunată aromă: mirosul din bucătăria mamei sale. Strecurându-se în spatele soției sale, Frank Rizzoli intră ținând în mână un buchet atât de mare de flori, încât părea un explorator uitându-se printr-o junglă densă.

— Ce face fetița mea? întrebă Frank.

— Mă simt bine, tată.

— Micuța zbiară întruna în incubator. Are plămâni puternici.

— O să treacă și Mikey să te vadă după ce iese din tură, spuse Angela.

— Uite, ți-am adus spaghete cu carne de miel. Știi prea bine cum e mâncarea din spital. Ce îți dau la micul dejun?

Se duse la tavă și luă capacul.

— Dumnezeule, uită-te la ouăle astea, Frank! Ca de cauciuc. Oare se străduiesc să le iasă mâncarea așa de proastă?

— Nu-i nimic în neregulă că e fetiță, nu, domnule, spuse Frank. Fetele sunt grozave, nu-i așa, Gabe? Deși trebuie să ai grijă de ele. Când face șaisprezece ani, să ai grijă să ții băieții la distanță.

— Șaisprezece? pufni Jane. Tată, până atunci calul o să iasă din hambar.

— Ce vrei să spui? Nu-mi spune că atunci când aveai șaisprezece ani…

— … ce nume vrei să-i pui, scumpo? Nu-mi vine să cred că n-ați ales încă un nume.

— Încă ne gândim.

— La ce să vă gândiți? Boteaz-o după bunica ta, Regina.

— Mai are o bunică, spuse Frank.

— Cine i-ar pune numele Ignatia unei fete.

— A fost destul de bun pentru mama mea.

Jane se uită în capătul celălalt al camerei la Gabriel și văzu că privea iar pe fereastră. „Încă se gândește la Joseph Roke. Încă își pune întrebări despre moartea lui.”

Se mai auzi încă un ciocănit la ușă și un alt chip familiar băgă capul pe ușă.

— Bună, Rizzoli! spuse Vince Korsak. Iar ești piele și os?

Păși înăuntru, ținând firele a trei baloane Mylar care pluteau deasupra.

— Ce mai faceți, doamnă Rizzoli, domnule Rizzoli? Felicitări acum că sunteți bunici.

— Vă e foame, detective Korsak? îl întrebă Angela. Am adus spaghetele preferate ale lui Jane. Și avem farfurii de plastic.

— Păi, țin un fel de dietă, doamnă.

— Sunt spaghete cu carne de miel.

— Ooh. Sunteți o femeie neastâmpărată, tentați un bărbat să renunțe la dietă.

Korsak o gâdilă cu un deget gras, iar Angela râse tare ca o domnișoară.

„Dumnezeule, se gândi Jane. Korsak flirtează cu mama. Nu cred că vreau să văd asta.”

— Frank, vrei să scoți farfuriile alea de plastic? Sunt în sacoșă.

— E abia zece dimineața. Nu e nici măcar ora prânzului.

— Detectivului Korsak îi este foame.

— Doar ce ți-a zis că ține dietă. De ce nu-l asculți?

Se mai auzi un ciocănit la ușă. De această data, intră o asistentă împingând un cărucior. Împingându-l lângă patul lui Jane, aceasta anunță:

— E timpul s-o vizitezi pe mami, și ridică nou-născutul înfășat. Îl puse în brațele lui Jane.

Angela se năpusti asupra lui ca o pasăre de pradă.

— Ooh, uită-te la ea, Frank! Dumnezeule, e atât de frumoasă! Uită-te la chipul acela mititel.

— Cum să mă uit? Ești tu toată peste ea.

— A moștenit gura mamei mele…

— Da, asta e ceva demn de laudă.

— Janie, ar trebui să încerci s-o hrănești acum. Trebuie să exersezi înainte să îți vină laptele.

Jane se uită în cameră la toți care erau înghesuiți în jurul patului.

— Mamă, nu mă simt bine cu…

Se opri, uitându-se la bebelușul care brusc scoase un urlet. „Acum ce fac?”

— Poate că are gaze, își dădu Frank cu părerea. Bebelușii au tot timpul gaze.

— Sau poate că îi este foame, sugeră Korsak. S-ar putea.

Bebelușul începu să plângă și mai tare.

— Lasă-mă pe mine s-o țin, spuse Angela.

— Cine-i mama aici? întrebă Frank. Trebuie să exerseze.

— Nu vrei ca bebelușul să plângă tot timpul.

— Poate dacă îi bagi degetul în gură, spuse Frank. Așa îți făceam ție, Janie. Uite așa…

— Stai! spuse Angela. Te-ai spălat pe mâini, Frank?

Soneria telefonului mobil al lui Gabriel aproape că nici nu se auzi în acel balamuc. Jane se uită la soțul ei care răspunse la telefon și văzu că se încruntă la ceas. Îl auzi spunând:

— Nu cred că pot să ajung chiar acum. De ce nu te duci fără mine?

— Gabriel? îl strigă Jane. Cine te-a sunat?

— Maura a început autopsia Olenei.

— Ar trebui să te duci.

— Nu vreau să plec de lângă tine.

— Nu, trebuie să fii acolo.

Bebelușul țipa și mai tare acum, zbătându-se de parcă era disperat să scape din brațele mamei.

— Unul din noi ar trebui să asiste.

— Sigur nu te superi?

— Uită-te câți oameni am în jurul meu. Du-te.

Gabriel se aplecă s-o sărute.

— Ne vedem mai târziu, murmură el. Te iubesc.

— Ia te uită, spuse Angela, clătinând din cap a

dezaprobare, după ce Gabriel ieși din cameră. Nu-mi vine să cred.

— Ce anume, mamă?

— Își lasă soția și bebelușul și dă fuga să vadă cum este tăiat un mort.

Jane se uită la fetița ei, care încă țipa roșie la față, și oftă. „Ce-aș fi vrut să mă fi dus cu el.”

•

Până când Gabriel îmbrăcă halatul, își puse protecția de plastic pentru pantofi și intră în sala de autopsie, Maura deja ridicase osul pieptului și ajunsese la cavitatea toracică. Ea și cu Yoshima nu schimbaseră niciun cuvânt de prisos în timp ce bisturiul ei tăia vase și ligamente, eliberând inima și plămânii. Lucra în tăcere și cu precizie, iar ochii ei deasupra măștii nu arătau nicio urmă de emoție. Dacă Gabriel nu ar fi știut-o dinainte, ar fi considerat eficiența ei foarte rece.

— Ai făcut-o până la urmă, spuse ea.

— Am pierdut ceva important?

— Nicio surpriză până acum. Se uită la Olena. Aceeași cameră, același cadavru. E ciudat când te gândești că asta e a doua oară când o văd pe femeia asta moartă.

„De data asta, se gândi Gabriel, așa o să rămână.”

— Cum se simte Jane?

— E bine. Puțin cam copleșită de vizitatori acum.

— Și bebelușul?

Maura puse plămânii roz într-un vas. Plămâni care nu se vor mai umple niciodată cu aer sau sânge oxigenat.

— Minunat. Trei kilograme trei sute, zece degete la mâini, zece degete la picioare. Seamănă perfect cu Jane.

Pentru prima dată un zâmbet încolți în ochii Maurei.

— Cum o cheamă?

— Pentru moment este „Fetița Rizzoli-Dean”.

— Sper să se schimbe în curând.

— Nu știu. Îmi place cum sună așa.

Li s-a părut lipsit de respect să vorbească despre lucruri atât de frumoase în timp ce o femeie moartă stătea între ei. Se gândea la fetița lui respirând pentru prima dată, privind

pentru prima dată lumea, chiar în timp ce corpul Olenei începea să se răcească.

— O să trec după-amiază pe la spital ca s-o văd, spuse Maura. Sau e deja sătulă de vizitatori?

— Crede-mă, vei fi unul dintre cei bineveniți.

— Detectivul Korsak a trecut pe acolo?

Gabriel oftă.

— Cu baloane și toate cele. Bunul unchi Vince.

— Nu-l bate. Poate se va oferi să stea cu fetița.

— Exact ceea ce are nevoie un bebeluș. Cineva s-o învețe arta de a râgâi tare.

Maura râse.

— Korsak e un om bun. Chiar e.

— Excepție făcând faptul că e îndrăgostit de soția mea.

Maura lăsă jos bisturiul și se uită la el.

— Atunci el și-ar dori ca ea să fie fericită. Și poate vedea că sunteți fericiți împreună. Întinzându-se după bisturiu, adăugă: Tu și cu Jane ne dați nouă speranță.

„Nouă, restul. Adică toți oamenii singuri din lume", se gândi el. Cu puțin timp în urmă și el era unul dintre ei.

Se uita cum Maura disecă arterele coronare. Cu cât calm ținea inima unei femei moarte în mână. Tăia cu bisturiul camerele cardiace, pregătindu-le pentru a fi studiate. Examina, măsura și cântărea. Cu toate astea, Maura Isles părea să-și țină propria inimă încuiată în siguranță.

Privirea lui se îndreptă spre chipul femeii pe care o știau doar cu numele de Olena. „Acum câteva ore vorbeam cu ea, se gândi el, iar acești ochi se uitau la mine, mă priveau." Acum erau inerți, corneele erau începețoșate și date peste cap. Sângele fusese spălat, iar gaura pe unde intrase glonțul era o scobitură roz în tâmpla stângă.

— Pare a fi o execuție, spuse el.

— Mai sunt și alte răni pe partea stângă.

Arătă spre ecranul luminat.

— Se văd două gloanțe pe radiografii, lângă coloana vertebrală.

— Dar această rană de aici?

Se uită la ea.

— Asta a fost o împușcătură mortală.

— E clar că echipa de intervenții nu a vrut să riște. Joseph Roke a fost de asemenea împușcat în cap.

— Ai făcut autopsia?

— Doctorul Bristol a terminat-o acum o oră.

— De ce să-i execute? Erau deja la pământ. Cu toții eram.

Maura își ridică privirea de la plămânii care se scurgeau pe masă.

— Probabil că s-au legat cu explozibil ca să-l detoneze.

— Nu era niciun fel de explozibil. Oamenii ăștia nu erau teroriști.

— Echipa de salvare nu avea de unde știi. Plus că s-au gândit la gazul fentanyl pe care l-au folosit. Știi că pentru a pune capăt asediului teatrului din Moscova s-a folosit un derivat al fentanyl-ului?

— Da.

— La Moscova au murit câțiva oameni. Și aici au folosit ceva similar asupra unei femei însărcinate care era ținută ostatică. Un fetus nu poate fi expus efectelor gazului prea mult timp. Intervenția trebuia să fie rapidă și curată. Așa s-au justificat.

— Așadar au afirmat că aceste împușcături mortale au fost necesare.

— Asta i s-a spus locotenentului Stillman. Departamentul de Poliție din Boston nu a avut niciun rol în planificarea sau executarea operațiunii.

Întorcându-se la panoul luminos unde atârnau radiografiile, el întrebă:

— Acestea sunt ale Olenei?

— Da.

Se apropie pentru a vedea mai bine. Văzu un punct luminos lângă craniu și fragmente împrăștiate în cavitatea craniană.

— Asta este ceea ce a ricoșat, spuse ea.

— Și obiectul ăsta opac în formă de C?

— E un fragment prins între scalp și craniu. O bucățică de plumb care s-a desprins atunci când glonțul a pătruns în os.

— Se știe cine din echipa de intervenție a tras acest foc?

— Nici măcar Hayder nu are o listă cu numele lor. În momentul în care echipa de la Criminalistică cerceta zona, echipa de intervenție era probabil deja în drum spre Washington, fără ca noi să-i mai vedem. Au curățat totul când au plecat. Arme, gloanțe, dovezi. Au luat până și rucsacul cu care intrase Joseph Roke în clădire. Ne-au lăsat doar cadavrele.

— Așa merg lucrurile acum, Maura. Pentagonul e autorizat să trimită o trupă comando în orice oraș american.

— Să-ți spun ceva. Lăsă bisturiul jos și se uită la el. Asta mă sperie de moarte.

Interfonul sună. Maura își ridică privirea în timp ce secretara îi spuse:

— Dr. Isles, agentul Barsanti e iar la telefon. Vrea să vorbească acum cu dumneavoastră.

— Ce i-ai zis?

— Nimic.

— Foarte bine. Spune-i c-o să-l sun eu. Făcu o pauză. Când și dacă voi avea timp.

— Să știți că a devenit foarte nepoliticos.

— Atunci nu trebuie să fii politicoasă cu el.

Maura se uită la Yoshima.

— Hai să terminăm înainte să fim iar întrerupți.

Băgă mâna adânc în burta deschisă și începu să taie viscerele. Scoase stomacul, ficatul, pancreasul și o mulțime de intestine mici. Secționând stomacul, Maura descoperi că nu conține niciun rest de mâncare; numai secreții verzui curgeau în bazin.

— Ficatul, splina și pancreasul sunt în limite normale, notă ea.

Gabriel văzu rămășițele urât mirositoare umplând bazinul și îl deranjă gândul că în propria burtă erau aceleași organe lucioase. Uitându-se la fața Olenei, se gândi: „După ce ai tăiat pielea chiar și cea mai frumoasă femeie arată ca oricare alta”. O masă de organe împachetate într-o cutie concavă de mușchi și oase.

— În regulă, spuse Maura cu vocea înăbușită, căutând mai adânc în cavitate. Văd pe unde au intrat celelalte gloanțe. Sunt aici lângă coloana vertebrală și sunt și niște sângerări retro-perineale.

Din abdomen fuseseră scoase aproape toate organele, și ea se uita la o carcasă aproape goală.

— Ai putea să pui radiografiile abdomenului și ale toracelui? Stai să verific poziția celorlalte două gloanțe.

Yoshima se duse la panoul luminat, dădu jos radiografiile craniului și puse un set nou de radiografii. Umbrele inimii și ale plămânilor luceau înăuntrul cuștii formate din coaste. Buzunare întunecate de gaz erau așezate ca barele mașinilor înăuntrul tunelelor intestinale. Pe fundalul organelor moi înghesuite, gloanțele ieșeau în evidență ca niște cioburi strălucitoare pe șira spinării.

Gabriel se uită o clipă la radiografii și își miji brusc ochii când își aduse aminte ceea îi spusese Joe.

— Nu se văd brațele, spuse el.

— De obicei nu facem radiografii brațelor decât dacă există traume, spuse Yoshima.

— Poate că ar trebui.

Maura își ridică privirea.

— De ce?

Gabriel se duse la masă și examină brațul stâng.

— Uită-te la cicatricea asta. Ce părere ai?

Maura se duse pe partea stângă a cadavrului și examină brațul.

— Îl văd, deasupra cotului. S-a vindecat perfect. Nu simt niciun corp străin.

Se uită la Gabriel.

— Ce-i cu el?

— E ceva ce mi-a zis Joe. Știu că sună nebunesc.

— Ce?

— El susținea că ea avea un microcip implantat în mână. Chiar aici, sub piele, ca s-o urmărească peste tot.

Pentru o clipă, Maura se uita pur și simplu la el. Brusc începu să râdă.

— Asta nu-i o obsesie prea originală.

— Știu. Știu cum sună.

— E ceva clasic. Microcipurile implantate de guvern.

Gabriel se întoarse să se mai uite încă o dată la radiografii.

— De ce crezi că Barsanti e atât de nerăbdător să transfere cadavrele astea? Ce crede că o să găsești?

Maura tăcu pentru o vreme, uitându-se la mâna Olenei.

— Pot să fac o radiografie la braț chiar acum, spuse Yoshima. Durează doar câteva minute.

Maura oftă și își scoase mănușile murdare.

— E cu siguranță o pierdere de timp, dar mai bine să lămurim acest lucru chiar acum.

În anticamera protejată de plumb, Maura și Gabriel priveau pe fereastră cum Yoshima poziționase pe mână o peliculă și potrivi colimatorul. „Maura are dreptate", se gândi Gabriel. Asta e sigur o pierdere de timp, dar trebuia să stabilească linia care separa frica de paranoia, adevărul de iluzie. O văzu pe Maura uitându-se la ceasul de pe perete și știa că era nerăbdătoare să continue autopsia. Cea mai importantă parte a autopsiei – disecția gâtului și a capului – nu fusese terminată.

Yoshima luă pelicula și dispăru în camera de procesare.

— Bun, a terminat. Hai să ne întoarcem la lucru, spuse Maura.

Își puse mănuși noi și se duse la capătul mesei. Stând la capul cadavrului cu mâinile prin părul negru încurcat, palpa craniul. Apoi, printr-o tăietură sigură, tăie scalpul. Gabriel privea cu greu mutilarea acestei femei frumoase. Un chip era puțin mai mult decât piele, mușchi și cartilagii care se lăsau ușor tăiate de cuțitul chirurgului. Maura apucă zona secționată a scalpului și trase de ea în față, părul lung căzând peste față asemenea unei draperii negre.

Yoshima ieși din camera de procesare.

— Dr. Isles?

— E gata radiografia?

— Da. Și e ceva aici.

Maura ridică privirea.

— Ce?

— Se poate vedea sub piele.

Puse radiografia pe panoul luminos.

— Chestia asta, spuse el, arătând spre ea.

Maura se duse spre radiografie și se uită în tăcere la bucățica subțire și albă din țesutul adipos. Nimic natural nu poate fi atât de drept și de uniform.

— E făcut de om, interveni Gabriel. Crezi că…

— Ăsta nu e un microcip, spuse Maura.

— E ceva aici.

— Nu e metalic. Nu e suficient de dens.

— La ce anume ne uităm?

— Hai să aflăm.

Maura se întoarse la cadavru și își luă bisturiul. Întorcând mâna dreaptă, ajunse la cicatrice. Tăietura pe care o făcu fu uimitor de iute și adâncă, o singură lovitură care tăie pielea și țesutul subcutanat, până la mușchi.

Acest pacient nu se va plânge niciodată de o incizie urâtă asupra unui nerv afectat; umilințele pe care le suferea în această cameră, pe acea masă, nu însemnau nimic pentru acea bucată de carne neînsuflețită.

Maura se întinse după o pensă și băgă vârfurile în rană. În timp ce căuta în țesutul proaspăt tăiat, Gabriel fu dezgustat de explorarea brutală, dar nu-și putu întoarce privirea. O auzi scoțând un murmur de satisfacție, iar pensa ieși brusc, având ceva ce părea a fi un băț de chibrit strălucitor în cleștii săi.

— Știu ce e asta, spuse ea, punând obiectul pe o tăviță. E un tub silastic. A înaintat mai mult decât trebuia atunci când a fost implantat. A fost incapsulat în țesutul cicatricei. De asta nu l-am simțit prin piele. Am avut nevoie de o radiografie ca să ne dăm seama că e acolo.

— Pentru ce e acest obiect?

— Norplant[17]. Acest tub conține progestagen care este eliberat încet pentru a preveni ovulația.

— Un contraceptiv.

— Da. Nu se mai găsesc multe implanturi de acest fel. În Statele Unite s-a renunțat la ele. De obicei implantau câte șase

odată, într-un model în formă de evantai. Cine le-o fi scos pe celelalte cinci l-a uitat pe ăsta.

Interfonul bâzâi iar.

— Dr. Isles? Era din nou Louise. Vă caută cineva la telefon.

— Poți să-i preiei un mesaj?

— Cred că trebuie să răspundeți. Este Joan Anstead, de la Biroul guvernatorului.

Maura ridică brusc capul. Se uită la Gabriel, și pentru prima dată el văzu neliniștea licărind în ochii ei. Puse jos bisturiul, își scoase mănușile și se duse să ridice receptorul.

— Dr. Isles la telefon, spuse ea.

Deși Gabriel nu putea auzi cealaltă parte a conversației, era evident din gestica Maurei că acesta nu era un telefon de curtoazie.

— Da, deja am început-o. Se află în jurisdicția noastră. De ce crede FBI-ul că poate… Urmă o pauză lungă. Maura se întoarse cu fața spre perete, având șira spinării rigidă. Dar nu am terminat autopsia. Sunt pe cale să deschid craniul. Dacă mă mai lăsați jumătate de oră… Urmă altă pauză. Apoi, rece: Înțeleg. Vom pregăti rămășițele pentru transfer într-o oră. Închise telefonul. Respiră adânc și se întoarse spre Yoshima. Împacheteaz-o. Vor, de asemenea, și cadavrul lui Joseph Roke.

— Ce se întâmplă? întrebă Yoshima.

— Sunt trimiși la laboratorul FBI-ului. Vor totul – toate organele și mostrele de țesut. Agentul Barsanti îi va avea în custodie.

— Așa ceva nu s-a mai întâmplat niciodată, spuse Yoshima.

Își scoase masca și își desfăcu halatul. Mototolindu-l, îl aruncă la coșul cu rufe murdare.

— Ordinul vine direct de la Biroul guvernatorului.

• DOUĂZECI ȘI TREI

Jane se trezi speriată, cu mușchii încordați. Văzu că e întuneric, auzi în surdină o mașină trecând pe stradă și chiar respirația lui Gabriel care dormea profund lângă ea. „Sunt acasă, se gândi ea. Stau întinsă în propriul pat, în apartamentul meu, și suntem cu toții teferi. Toți trei.” Respiră adânc și așteptă să nu-i mai bată inima atât de tare. Cămașa ei de noapte transpirată o făcu să-i fie frig. „Până la urmă, aceste coșmaruri vor dispărea, se gândi ea. Sunt doar ecourile trecătoare ale țipetelor.”

Se întoarse către soțul ei, căutând căldura corpului și alinarea familiară a mirosului său. Dar chiar atunci când vru să se încolăcească în jurul taliei sale, auzi bebelușul țipând în cealaltă cameră. „Of, te rog, nu încă, se gândi ea. Au trecut doar trei ore de când ți-am dat să mănânci. Mai lasă-mă douăzeci de minute. Încă zece minute. Lasă-mă să mai stau în pat încă puțin. Lasă-mă să alung coșmarurile astea.”

Dar plânsetul continuă, mai tare acum, mai insistent cu fiecare țipăt nou.

Jane se ridică și se târî prin întunericul din dormitorul ei, închizând ușa în urmă ca să nu-l trezească pe Gabriel. Aprinse lumina la camera bebelușului și se uită în jos la fața roșie a fetiței ei care țipa. „Ai doar trei zile și deja m-ai epuizat”, se gândi ea. Ridicând bebelușul din pătuț, lăsă gurița aceea lacomă să se înfrupte din sânul ei. În timp ce Jane se așeză pe balansoar, gingii roz strângeau ca o menghină sfârcul. Dar sânul oferit fu doar o satisfacție temporară; în curând bebelușul începu iar să se agite și nu conta cât de drăgăstos o îmbrățișa Jane, o legăna, fata ei nu-și găsea locul. „Cu ce greșesc, se întrebă ea, uitându-se la copilașul ei frustrat. De ce sunt atât de nepricepută la asta?” Rar se simțise Jane atât de neștiutoare, dar acest bebeluș de trei zile o făcuse să se simtă atât de neajutorată, încât la patru dimineața simți nevoia bruscă și disperată s-o sune pe mama ei și s-o roage să-i

împărtășească din înțelepciunea maternă. Acea înțelepciune care se presupunea că e instinctivă, dar care o ocolise pe Jane. „Nu mai plânge, bebelușule, te rog nu mai plânge, își zicea ea în sinea ei. Sunt atât de obosită. Vreau doar să mă întorc în pat, dar nu mă lași. Și nu știu cum să te adorm.”

Se ridică de pe scaun și se plimbă prin cameră, legănând bebelușul. Ce voia? De ce continua să plângă? Intră în bucătărie și începu să legene bebelușul în timp ce se uita, frântă de oboseală, la dezordinea de pe masă. Se gândi la viața de dinainte de a deveni mamă, înainte de Gabriel, când venea acasă de la serviciu și deschidea o cutie cu bere și își ridica picioarele pe canapea. Își iubea fetița, își iubea și soțul, dar era atât de obosită și nu știa când va putea să se strecoare în pat. Noaptea se întindea în fața ei, un chin fără sfârșit.

„Nu am să rezist așa. Am nevoie de ajutor.”

Deschise ușa de la bufet și se uită la laptele praf pentru bebeluși, mostre gratuite de la spital. Bebelușul urla și mai tare. Nu știa ce să mai facă. Demoralizată, se întinse după o cutie. Turnă laptele într-un biberon și îl puse într-o oală cu apă fierbinte, unde rămase la încălzit, un monument al înfrângerii sale. Un simbol al eșecului ei total ca mamă.

În clipa în care îi întinse biberonul, buzele roșii apucară tetina, iar bebelușul începu să sugă cu un entuziasm zgomotos. Nu se mai împotrivea și nici nu se mai agita, scotea doar sunete de mulțumire.

— Oau. Magie la cutie.

Epuizată, Jane se lăsă pe un scaun. „Mă dau bătută”, își spuse ea, în timp ce sticla se golea cu repeziciune. Biberonul câștigă. Își aruncă privirea pe cartea *Nume pentru copilul tău* de pe masă. Era încă deschisă la litera L, unde rămăsese cu răsfoitul după nume de fete. Fata lor venise de la spital fără niciun nume, iar Jane se simțea oarecum disperată, întinzându-se după carte.

„Cine ești, bebelușule? Spune-mi cum te cheamă.”

Dar fata ei nu-i spunea niciun secret; era prea ocupată să sugă din biberon.

Laura? Laurel? Laurelia? Prea pufos, prea drăgălaș.

Copilașul ăsta nu era așa. Urma să le scoată peri albi.

Biberonul deja se golise pe jumătate.

„Porcușor. Ăsta da nume potrivit.”

Jane trecu la M. Cu privirea încețoșată, se uită pe listă, luând în calcul fiecare posibilitate, uitându-se apoi la copilul ei feroce.

Mercy? Meryl? Mignon? Niciunul de mai sus. Dădu pagina, era atât de obosită încât de abia se mai concentra. De ce e așa de greu? Fata are nevoie de un nume, așa că alege unul. Privirea îi alunecă pe pagină și se opri.

Mila.

Rămase nemișcată, uitându-se la nume. Îi trecu un fior pe șira spinării. Își dădu seama că spusese numele cu voce tare.

Mila.

În cameră se făcu deodată rece, de parcă tocmai intrase o fantomă pe ușă și țopăia chiar acum prin spatele ei. Instinctiv se uită peste umăr. Tremurând, se ridică și își duse fetița adormită la loc în pătuț. Dar acea senzație de frică n-o părăsi și zăbovi în camera fetiței sale, îmbrățișându-se în timp ce se legăna în scaun, încercând să-și dea seama de ce tremură. De ce o tulburase atât de mult numele Mila? În timp ce bebelușul dormea, iar zorii se apropiau, ea se legăna și iar se legăna.

— Jane?

Speriată, se uită și-l văzu pe Gabriel stând în pragul ușii.

— De ce nu vii în pat? întrebă el.

— Nu pot să dorm. Își clătină capul. Nu știu ce se întâmplă cu mine.

— Cred că ești doar obosită.

Gabriel intră în cameră și o sărută pe cap.

— Trebuie să te întorci în pat.

— Dumnezeule, sunt atât de neîndemânatică.

— Ce tot spui acolo?

— Nu mi-a spus nimeni cât de greu va fi să fiu mamă. Nici măcar nu pot s-o alăptez. Orice pisică proastă știe să-și alăpteze pisoii, dar eu sunt fără speranță.

Se agita întruna.

— Acum pare să doarmă bine.

— Asta pentru că i-am dat de mâncare. Din *biberon.* Pufni. N-am mai putut să mă lupt. Îi era foame și urla și am găsit laptele praf. Cine naiba are nevoie de o mămică atunci când ai Similac?

— Of, Jane. De asta ești supărată?

— Nu e amuzant.

— Nu râd.

— Asta simt în vocea ta. *E o prostie să crezi așa ceva.*

— Cred că ești epuizată, atâta tot. De câte ori te-ai trezit?

— De două ori. Ba nu, de trei ori. Isuse, nici măcar nu-mi mai aduc aminte.

— Trebuia să-mi dai un ghiont. N-am știut că ești trează.

— Nu e doar din cauza bebelușului. E și din… Jane se opri, apoi spuse încet: E din cauza viselor.

Gabriel trase un scaun lângă ea și se așeză.

— Despre ce vise vorbești?

— Același vis care se repetă întruna. Despre noaptea aceea, la spital. În vis știu că s-a întâmplat ceva îngrozitor, dar nu mă pot mișca, nu pot vorbi. Simt că am sânge pe față, îi simt gustul. Și sunt atât de speriată, încât…

Respiră adânc.

— Mi-e frică de moarte că e sângele tău.

— Au trecut abia trei zile, Jane. Abia acum îți dai seama ce s-a întâmplat.

— Vreau doar să dispară.

— Ai nevoie de timp ca să treci peste coșmarurile astea.

Gabriel adăugă încet:

— Amândoi avem.

Îl privi în ochii lui obosiți, fața nebărbierită.

— Și tu ai?

El dădu aprobator din cap.

— Șoc posttraumatic.

— Nu mi-ai spus.

— Ar fi fost surprinzător dacă nu am fi avut coșmaruri.

— Ale tale despre ce sunt?

— Despre tine. Despre bebeluș… Se opri și își feri privirea. Nu e ceva despre care vreau să discut.

Tăcură câteva clipe, fără să se uite unul la celălalt. La câțiva metri depărtare, fata lor dormea profund în pătuț, singura din familie care nu avea coșmaruri. „Asta îți face dragostea, își zise Jane. Te face să-ți fie frică, nu să fii curajos. Dă lumii dinți ascuțiți care sunt pregătiți să rupă în orice moment bucăți din viața ta.”

Gabriel se întinse și luă mâinile lui Jane într-ale lui.

— Haide, iubito, îi spuse el încet. Hai să mergem la culcare.

Stinseră lumina în camera bebelușului și se înapoiară în bezna din dormitorul lor. Sub cearșafurile reci, el o ținu în brațe. Întunericul începuse să pălească, iar zorii băteau la geamul lor. Pentru o fată de la oraș, zgomotul unei mașini de gunoi, bubuitul radioului de la mașini era la fel de familiar ca un cântec de leagăn. În timp ce Bostonul se pregătea să dea piept cu o nouă zi, Jane adormi în sfârșit.

O trezi glasul cuiva care cânta. Pentru o clipă, se întrebă dacă ăsta era un alt vis, dar unul mult mai fericit, împletit din amintirile de demult ale copilăriei ei. Deschise ochii să vadă razele soarelui scânteind printre jaluzele. Era deja două după-amiaza, iar Gabriel era plecat.

Se dădu jos din pat și se târî desculță până la bucătărie. Acolo se opri, clipind la vederea neașteptată a mamei sale, Angela, care stătea la masă, cu bebelușul în brațe. Angela se uită la fata ei ametită.

— Deja două sticle. Asta mică mănâncă, nu glumă.

— Mamă. Ai venit.

— Te-am trezit? Îmi pare rău.

— Când ai ajuns aici?

— Acum câteva ore. Gabriel mi-a spus că ai nevoie să dormi mai mult.

Jane râse uluită.

— Gabriel te-a sunat?

— Pe cine ai vrea să sune? Mai ai pe undeva vreo altă mamă?

— Nu, doar că… Jane se așeză pe un scaun și se frecă la ochi. Încă nu m-am trezit. El unde e?

— A plecat puțin mai devreme. A primit un telefon de la

detectivul Moore și a întins-o.

— Despre ce era vorba?

— Nu știu. Treburi de-ale poliției. Ai acolo cafea proaspătă. Și ar trebui să te speli pe cap, arăți ca o femeie preistorică. Când ai mâncat ultima oară?

— Cred că aseară, la cină. Gabriel a adus acasă mâncare chinezească.

— Chinezească? Asta nu e sățioasă. Fă-ți micul dejun, bea niște cafea. Am totul sub control.

„Da, mamă. Întotdeauna ai avut."

Jane nu se ridică de pe scaun, mai stătu câteva clipe uitându-se cum își ținea Angela nepoata cu ochii larg deschiși. Văzu mânuțele bebelușului întinzând să exploreze chipul zâmbitor al Angelei.

— Cum reușești, mamă? o întrebă Jane.

— O hrănesc, îi cânt. Îi place să fie în centrul atenției.

— Nu, mă refeream la cum ai reușit să ne crești pe noi trei? Niciodată nu mi-am dat seama cât de greu trebuie să fi fost să ai trei copii în cinci ani. Mai ales că unul dintre noi a fost Frank, spuse ea râzând.

— Ha! Nu fratele tău a fost cel mai dificil. *Tu* ai fost.

— Eu?

— Țipai tot timpul. Te trezeai din trei în trei ore. La tine nu se aplica expresia „să dormi ca un îngeraș". Frankie încă mergea de-a bușilea în scutece, iar eu te legănam toată noaptea. Tatăl tău nu m-a ajutat deloc. Tu ești norocoasă, Gabriel încearcă să-și facă datoria. Dar tatăl tău? Angela strâmbă din nas. Spunea că mirosul scutecelor îl făcea să vomite, așa că nu te schimba. De parcă am avut de ales. El pleca în fiecare dimineață la serviciu, iar eu rămâneam cu voi doi și cu Mikey care era pe drum. Frankie își băga mâinile peste tot, iar tu urlai ca din gură de șarpe.

— De ce urlam atât de mult?

— Unii bebeluși așa se nasc. Refuză să fie ignorați.

„Ei bine, asta explică totul, își zise Jane, uitându-se la fetița ei. Am primit ce-am meritat. Mă am pe mine când eram mică."

— Și cum te-ai descurcat? o întrebă din nou Jane. Eu mă chinui atât de mult cu asta mică. Habar n-am ce trebuie să fac.

— Ar trebui să faci ceea ce am făcut și eu când am crezut că o iau razna. Când nu mai puteam sta o oră, un minut închisă în casă.

— Ce ai făcut?

— Am ridicat receptorul și am sunat-o pe mama. Angela se uită la ea. Să mă suni, Janie. De asta sunt aici. Dumnezeu a pus mamele pe pământ cu un scop anume. Nu vreau să spun că e nevoie de o armată întreagă ca să crești un copil. Femeia își coborî privirea asupra bebelușului din brațele ei. Te ajută foarte mult să ai o bunică.

Jane se uită cum Angela îi vorbea drăgăstos bebelușului și se gândi: „Of, mamă, niciodată nu mi-am dat seama cât de mult mai am nevoie de tine. Oare încetăm vreodată să mai avem nevoie de mamele noastre?”

Ștergându-și lacrimile, se ridică brusc de pe scaun, se duse la masă și își turnă o ceașcă de cafea. Stătea acolo sorbind din ea în timp ce își îndrepta spatele, relaxându-și mușchii încordați. Pentru prima dată în trei zile se simțea odihnită, aproape că își revenise. „Excepție făcând faptul că toate s-au schimbat, își zise ea. Acum sunt mămică.”

— Ești cea mai frumoasă, nu-i așa, Regina?

Jane se uită la mama ei.

— Încă nu am ales un nume.

— Trebuie să-i spui cumva. De ce nu alegi numele bunicii tale?

— Trebuie să sune bine, știi? Dacă va rămâne cu numele toată viața, vreau ca numele să i se potrivească.

— Regina e un nume minunat. Să știi că înseamnă „regesc”.

— De parcă vreau să-i dau idei micuței.

— Și cum o s-o botezi?

Jane văzu cartea cu nume pe masă. Își umplu iar ceașca de cafea și începu să soarbă în timp ce răsfoia paginile, simțindu-se oarecum disperată. „Dacă nu aleg în curând, își zise ea, va rămâne cu siguranță Regina.”

Yolanthe. Yseult. Zerlena.

Dumnezeule. Regina suna din ce în ce mai bine. Fetița-regină.

Lăsă cartea jos. Se încruntă la ea o clipă, apoi o ridică și o răsfoi până ajunse la litera M, la numele care-i atrăsese atenția aseară.

Mila.

Simți din nou cum acel fior rece îi străbătea șira spinării. „Sunt sigură că am mai auzit numele ăsta până acum. De ce mă trec fiorii? Trebuie să-mi aduc aminte. E important să-mi aduc aminte…”

Telefonul sună, iar ea tresări. Scăpă cartea, care căzu pe podea.

Angela se încruntă la ea.

— Ai de gând să răspunzi?

Jane respiră adânc și ridică receptorul. Era Gabriel.

— Sper că nu te-am trezit.

— Nu, beam cafeaua cu mama.

— Am făcut bine că am sunat-o?

Se uită la Angela care ducea bebelușul în cealaltă cameră ca să-i schimbe scutecele.

— Ești un geniu. Ți-am spus asta?

— Cred că ar trebui să o chem pe mama Rizzoli mai des.

— Am dormit neîntoarsă opt ore. Nu-mi vine să cred cât de mult contează asta. Creierul meu funcționează din nou.

— Atunci poate ești în stare să faci față.

— La ce?

— M-a sunat Moore puțin mai devreme.

— Da, am auzit.

— Acum suntem la Shroider Plaza. Jane, au găsit în IBIS{18} o potrivire. Un cartuș identic cu știfta percutorului. Era în baza de date a ATF-ului.

— Despre ce cartuș e vorba?

— Cel găsit în camera de spital a Olenei. După ce l-a împușcat pe agentul de pază, doar un cartuș a fost găsit la fața locului.

— A fost omorât cu propria armă.

— Și tocmai am aflat că acea armă a mai fost folosită

înainte.

— Unde? Când?

— Pe trei ianuarie. Un schimb de focuri în Ashburn, Virginia.

Jane ținea receptorul strâns în mână, ținându-l atât de apăsat de ureche încât își auzea propria respirație. „Ashburn. Joe voia să ne povestească despre Ashburn.”

Angela intră în bucătărie cu bebelușul în brațe, al cărui păr negru era acum înfoiat într-o coroană de bucle. Regina, fetița-regină. Numele părea brusc să i se potrivească.

— Ce știm despre acel schimb de focuri? întrebă Jane.

— Moore are dosarul în față.

Se uită la Angela.

— Mamă, trebuie să plec puțin. E în regulă?

— Du-te. Noi suntem mulțumite aici. Nu-i așa, Regina?

Angela se aplecă spre bebeluș și își frecară nasurile.

— Și peste puțin timp o să facem băiță.

Jane îi spuse lui Gabriel:

— Lasă-mă douăzeci de minute și vin acolo.

— Nu. Hai mai bine să ne întâlnim în altă parte.

— De ce?

— Nu vrem să vorbim despre asta aici.

— Gabriel, ce naiba se întâmplă?

Urmă o tăcere, iar Jane auzi vocea lui Moore vorbind în șoaptă. Apoi Gabriel reveni la telefon.

— Ne întâlnim la JP Doyle.

• DOUĂZECI ȘI PATRU

Nu mai zăbovi să facă duș, ci se îmbrăcă rapid cu primele haine pe care le-a găsit în dulap – o pereche de pantaloni largi și lăbărțați și tricoul pe care colegii ei de la poliție i-l făcuseră cadou cu cuvintele MAMA POLIȚISTĂ imprimate pe față. Mâncă în mașină două felii de pâine prăjită cu unt în timp ce conducea spre Jamaica Plain. Ultima convorbire cu Gabriel o tulburase, și se trezi uitându-se în oglinda retrovizoare în timp ce aștepta la semafor, observând mașinile din spatele ei. Oare mai văzuse acel Taurus verde cu patru străzi în urmă? Și era oare dubița aceea albă aceeași pe care o văzuse parcată vizavi de apartamentul ei?

JP Doyle era un loc de întâlnire preferat de polițiștii din Boston, și în fiecare seară barul era de obicei plin de polițiști aflați în afara programului. Dar la trei după-amiaza, doar o singură femeie stătea pe un scaun la bar, sorbind dintr-un pahar cu vin alb în timp ce televizorul de deasupra ei pâlpâia pe programul de sport. Jane se duse direct la bar și se îndreptă spre salonul alăturat, unde suvenire din patrimoniul irlandez din Boston împodobeau pereții. Tăieturi din ziare despre familia Kennedy, Tip O'Neil{19} și cei mai de seamă locuitori ai Bostonului erau acolo de atât de mult timp, încât deveniseră fragili cu trecerea timpului, iar drapelul irlandez atârnat deasupra mesei se îngălbenise de la fumul de țigară. În răgazul dintre prânz și cină, doar două mese erau ocupate. La una stătea un cuplu de vârstă mijlocie, cu siguranță turiști, judecând după harta la care se uitau. Jane trecu pe lângă cuplu și se îndreptă spre masa din colț, unde stăteau Moore și Gabriel.

Se așeză lângă soțul ei și se uită la dosarul de pe masă.

— Ce vreți să-mi arătați?

Moore nu răspunse, dar schiță un zâmbet mecanic în timp ce se apropia chelnerița.

— Bună ziua, detectiv Rizzoli. Iar ești numai piele și os, îi

spuse chelnerița.

— Nu atât de slabă cât aș vrea.

— Am auzit că aveți o fetiță.

— Ne ține treji toată noaptea. Asta poate fi singura mea șansă de a mânca în liniște.

Chelnerița râse în timp ce-și scoase carnețelul.

— Atunci, hai să vă dăm ceva de mâncare.

— De fapt, aș vrea doar o cafea și o plăcintă cu mere.

— Bună alegere. Chelnerița se uită la bărbați. Și colegii tăi?

— Doar mai multă cafea, spuse Moore. O să stăm aici și o să ne uităm la ea cum mănâncă.

Cât timp chelnerița le umplu cețile cu cafea, nimeni nu scoase o vorbă. Abia după ce îi aduse plăcinta cu mere și plecă, Moore deschise dosarul în fața lui Jane.

Înăuntru era o hârtie cu poze digitale. Ea le recunoscu imediat ca fiind micrografiile unui cartuș tras, scoțând în evidență urmele lăsate de percutor când apasă capsa, și de reculul cartușului în închizător.

— Asta e de la împușcătura din spital? întrebă ea.

Moore aprobă.

— Acel cartuș a fost tras cu arma cu care John Doe a intrat în camera Olenei. Arma cu care ea l-a omorât. Cei de la Balistică l-au căutat în baza de date IBIS și au găsit o potrivire de la ATF. Un schimb de focuri în Ashburn, Virginia.

Jane se uită la următorul set de fotografii. Era o altă serie de micrografii.

— Se potrivesc?

— Stanțe identice ale percutorului. Două cartușe diferite găsite la locul crimei în două cazuri diferite. Au fost amândouă trase cu aceeași armă.

— Și avem acum acea armă?

— Nu o avem.

Ea se uită la Moore.

— Trebuia să fie găsită lângă trupul Olenei. Ea a fost ultima care a avut-o.

— Nu era acolo în momentul intervenției.

— Dar am percheziționat camera aceea, nu?

— Nu era niciun fel de armă lăsată la locul crimei. Echipa federală a confiscat toate dovezile balistice atunci când a plecat.

— Au luat armele, rucsacul lui Joe, până și cartușele. Până când a ajuns poliția la fața locului, toate dispăruseră.

— Au curățat locul unei crime? Ce va face poliția din Boston în legătură cu asta?

— Se pare că nu putem face nimic, răspunse Moore. Federalii au spus că e o problemă de securitate națională și nu vor scurgeri de informații.

— Nu au încredere în poliția din Boston?

— Nimeni nu se încrede în nimeni. Nu suntem singurii excluși. Agentul Barsanti a vrut și acele dovezi balistice și n-a fost prea încântat când a aflat că au fost luate de echipa de intervenții speciale. Poliția din Boston e doar un șoricel care privește cum se bat doi elefanți.

Jane își îndreptă din nou privirea la micrografii.

— Ai spus că acest cartuș provine de la o crimă din Ashburn. Chiar înainte de intervenție, Joseph Roke ne spunea ceva despre ce se întâmplase în Ashburn.

— Se poate ca domnul Roke să fi vorbit despre asta.

Moore scotoci în servietă și scoase un alt dosar, pe care-l puse pe masă.

— L-am primit azi-dimineață de la Poliția din Leesburg. Ashburn e un orășel mic. Leesburg a preluat cazul.

— Nu e o priveliște prea plăcută, Jane, spuse Gabriel.

Avertismentul lui veni pe neașteptate. Asistaseră împreună la cele mai dificile autopsii care s-ar fi putut desfășura într-o sală și nu-l văzuse niciodată înfiorându-se. „Dacă acest caz îl îngrozește până și pe Gabriel, își zise ea, atunci oare chiar vreau să văd?” Nu-și acordă timp de gândire, ci deschise pur și simplu dosarul și se uită la prima fotografie de la locul crimei. „Nu e chiar așa de rău”, se gândi ea. Văzuse altele și mai groaznice. O femeie subțirică, cu părul castaniu, stătea întinsă cu fața în jos pe o treaptă, de parcă se aruncase cu capul înainte de la treapta de sus. Stătea într-o baltă de sânge, la capătul scărilor.

— Asta e Necunoscuta numărul 1, spuse Moore.

— Nu ai identificat-o?

— Nicio victimă din acea casă nu este identificată.

Trecu la următoarea poză. De data asta era o blondă, întinsă pe un pat de campanie, cu pătura până la gât, mâinile încă strângând materialul, de parcă o putea proteja. Sângele îi curgea de la rana provocată de glonțul din frunte. Un omor iute, obținut cu eficiența uluitoare a unui singur glonț.

— Asta e Necunoscuta numărul 2, spuse Moore. Văzând-o tulburată, el adăugă: Mai sunt câteva.

Jane simți nota de prudență din vocea lui. Încă o dată deveni încordată în timp ce întorcea următoarea fotografie. Uitându-se la a treia poză de la locul crimei, își spuse: „Devine din ce în ce mai greu, dar încă mă descurc”. Se vedea interiorul plin de sânge al unui dulap. Două femei tinere, amândouă mai mult dezbrăcate, stăteau căzute una peste cealaltă cu mâinile și părul încolăcite, prinse parcă într-o ultimă îmbrățișare.

— Necunoscutele cu numerele 3 și 4, spuse Moore.

— *Niciuna* dintre aceste femei n-a fost identificată?

— Amprentele lor nu apar în nicio bază de date.

— Avem patru femei atrăgătoare aici. Și nimeni nu le-a dat dispărute?

Moore clătină din cap.

— Nu seamănă cu nimeni din lista persoanelor date dispărute a NCIC{20}. Arătă spre cele două victime din dulap. Cartușul care a fost identificat în căutarea pe IBIS a fost găsit în acel dulap. Cele două femei au fost împușcate cu aceeași armă pe care agentul de pază o avea când a intrat în camera de spital a Olenei.

— Și celelalte victime din casă? Tot aceeași armă?

— Nu. S-a folosit o altă armă.

— Două arme? Doi criminali?

— Da.

Până acum, niciuna dintre imagini n-o impresionă cu adevărat. Ajunsă la ultima poză, începu să devină agitată, la Necunoscuta numărul 5. De data asta, ceea ce văzu o

cutremură. Cu toate astea, nu-și putea lua ochii de la acea imagine. Se uita pur și simplu la expresia de agonie încă întipărită pe fața victimei. Această femeie era mai în vârstă și mai plinuță, în jur de patruzeci de ani. Avea corpul legat de un scaun cu bucăți de sfoară albă.

— Asta e a cincea și ultima victimă, spuse Moore. Celelalte patru femei au fost împușcate rapid. Un glonț în cap și gata. Bărbatul se uită la dosarul deschis. Asta a fost până la urmă omorâtă printr-o împușcătură în cap. Dar nu înainte… Moore se opri. Nu înainte să o chinuie în felul acela.

— Cât timp… Jane înghiți. Cât timp a fost ținută în viață?

— După numărul de fracturi de la mâini și de la picioare, luând în considerație că toate oasele au fost făcute praf, medicul legist a considerat că au fost cel puțin patruzeci sau cincizeci de lovituri cu ciocanul. Ciocanul nu era prea mare. Fiecare lovitură zdrobea doar o mică porțiune. Dar n-a scăpat niciun os, niciun deget.

Jane închise brusc dosarul, nemaiputând urmări acele imagini. Dar răul era făcut, nu putea să și le șteargă din memorie.

— A fost nevoie de doi atacatori, zise Moore. Cineva care a imobilizat-o în timp ce era legată de scaun. Cineva care să-i țină încheietura pe masă în timp ce i se făcea *acel lucru*.

— Trebuie să fi țipat, murmură ea. Se uită la Moore. De ce n-a auzit-o nimeni țipând?

— Casa e pe un drum pustiu, la o oarecare distanță de vecini. Și adu-ți aminte, era ianuarie.

Când oamenii își țin geamurile închise. Victima și-a dat seama că nu îi va auzi nimeni țipetele, că nu va veni nimeni să o ajute. Cel mai bun lucru la care putea spera era un glonț.

— Ce au vrut de la ea? întrebă Jane.

— Nu știm.

— Trebuie să fi avut un motiv pentru care au făcut acest lucru. Ceva ce știa ea.

— Nici măcar nu știm cine era. Cinci necunoscute. Niciuna dintre aceste victime nu apare ca dispărută.

— Cum se poate să nu știm *nimic* despre ele?

Se uită la soțul ei.

Gabriel clătină din cap.

— Sunt fantome, Jane. Fără nume, fără identități.

— Dar casa?

— Era închiriată la acea dată cuiva pe numele Margarita Fisher.

— Cine-i asta?

— Nu există nimeni cu numele ăsta. E fictiv.

— Isuse. E ca și cum ai coborî într-o vizuină de iepure. Victime fără nume. Chiriași care nu există.

— Dar știm a cui e casa, spuse Gabriel. O companie numită KTE Investments.

— E important?

— Da. I-a luat poliției din Leesburg o lună ca s-o găsească. KTE este o sucursală fantomă a companiei Ballentree.

Pe Jane iar o trecură fiorii.

— Încă o dată apare numele lui Joseph Roke, murmură ea. El vorbea despre Ballentree. Despre Ashburn. Dacă nu era deloc nebun?

Tăcură cu toții în timp ce chelnerița veni cu cafetiera.

— Nu vă place plăcinta de mere, detective? întrebă ea, văzând că Jane abia se atinsese de desert.

— E delicioasă. Dar cred că nu îmi e atât de foame pe cât credeam.

— Da, se pare că nimeni nu are poftă, zise chelnerița întinzându-se să-i umple ceașca lui Gabriel. Doar o mulțime de băutori de cafea stau aici în această după-amiază.

Gabriel își ridică privirea.

— Cine mai e? întrebă el.

— A, tipul acela de…

Chelnerița se opri, încruntându-se la masa liberă de alături. Ridică din umeri.

— Se pare că nu i-a plăcut cafeaua și a plecat.

— Bine, spuse Jane încet. Începe să mă sperii, băieți.

Moore strânse repede dosarele și le băgă într-un plic mare.

— Ar trebui să plecăm, zise el.

Ieșiră de la Doyle în căldura aprigă a după-amiezii. În

parcare, se opriră lângă mașina lui Moore, cercetând strada și mașinile din apropiere. „Iată-ne, doi polițiști și un agent FBI, își zise ea, toți trei nervoși.” Urmăreau cu atenție zona.

— Ce facem acum? întrebă Jane.

— În ceea ce privește poliția din Boston, nu avem voie să intervenim, spuse Moore. Mi s-a ordonat să nu-mi bag nasul în oala lor.

— Și dosarele acelea?

Se uită la plicul pe care-l ținea Moore.

— Nici măcar nu ar trebui să am astea.

— Păi, eu încă sunt în concediu de maternitate. Mie nu mi-a dat nimeni niciun ordin.

Luă plicul de la Moore.

— Jane, spuse Gabriel.

Se întoarse către Subarul ei.

— Ne vedem acasă.

— *Jane.*

În timp ce se urca la volan, Gabriel deschise ușa de lângă ea și urcă.

— Nu știi în ce te bagi, îi spuse ea.

— Tu știi?

— Ai văzut cum i-au zdrobit mâinile acelei femei. Cu tipul ăsta de oameni ne confruntăm.

Se uită pe geam la Moore urcându-se în mașină și plecând.

— Am crezut că s-a terminat, spuse ea încet. Mi-am zis, bine, am supraviețuit, așa că hai să ne continuăm viețile. Dar *nu* s-a terminat. Se uită la el. Trebuie să aflu din ce cauză s-a întâmplat totul. Trebuie să aflu sensul.

— Lasă-mă pe mine să investighez. O să aflu tot ce pot.

— Și eu ce să fac?

— Tu abia ai ieșit din spital.

Băgă cheia în contact și porni motorul, dând drumul la un suflu puternic de aer fierbinte de la aparatul de aer condiționat.

— N-am avut o intervenție chirurgicală dificilă, zise ea. Am născut.

— Ăsta e un motiv suficient să nu te implici.

— Dar *asta* mă sâcâie, Gabriel. *De asta* nu pot să dorm! Se afundă în scaun. De asta nu dispare coșmarul.

— E nevoie de timp.

— Nu pot să nu mă gândesc. Se uită încă o dată prin parcare. Încep să-mi aduc aminte mai multe lucruri.

— Ce lucruri?

— Ciocnituri. Țipete, focuri. Și apoi sângele de pe fața mea…

— Ăsta e visul de care mi-ai zis.

— Și se tot repetă.

— Se poate să fi fost zgomote și țipete. Și aveai sânge pe tine – sângele Olenei. Nimic din ceea ce îți amintești nu e surprinzător.

— Hai să-ți spun ceva. Se uită la Gabriel. Ea mi-a zis un nume: Mila. Mi-a spus „Mila știe”.

— Ce înseamnă asta?

— Habar nu am.

Gabriel își îndreptă deodată privirea pe stradă. Se uită la o mașină care trecu ușor pe lângă ei, apoi dădu colțul și dispăru.

— De ce nu te duci acasă?

— Și tu ce faci?

— O să vin și eu în curând. Se aplecă s-o sărute. Te iubesc, îi spuse el și cobori din mașină.

Îl văzu îndreptându-se spre mașina lui, parcată puțin mai încolo. Îl văzu oprindu-se când băgă mâna în buzunar, de parcă încerca să caute cheile. Își cunoștea destul de bine soțul încât să-și dea seama că era tensionat, să observe privirea iute pe care o aruncă în jurul parcării. Rareori îl văzuse tulburat, iar acum era neliniștită știind că el era încordat. Porni motorul și așteptă ca ea să plece prima.

Abia după ce ea plecă din parcare, ieși și el. O urmări câteva străzi. „Se uită să vadă dacă mă urmărește cineva”, se gândi ea. Chiar și după ce el plecă în cele din urmă, Jane se trezi uitându-se în oglindă, deși nu-i venea în minte niciun motiv pentru care cineva ar fi vrut s-o urmărească. Ce știa cu adevărat? Nimic din ceea ce Moore sau oricine altcineva de la Criminalistică nu știa încă. Doar amintirea unei șoapte.

„Mila. Cine este Mila?”

Se uită peste umăr la plicul lui Moore, pe care-l aruncase pe bancheta din spate. Nu era deloc nerăbdătoare să examineze încă o dată acele poze de la locul crimei. „Dar trebuie să-mi înving teama, își zise ea. Trebuie să aflu ce s-a întâmplat în Ashburn.”

• DOUĂZECI ȘI CINCI

Maura Isles era murdară de sânge până la coate. Stând în anticameră, Gabriel se uita pe fereastră cum Maura ajunse la abdomen, scoase încurcătura de intestine și le aruncă într-un lighean. Nu văzu nicio urmă de repulsie pe chipul ei, în timp ce căuta prin acel morman, doar liniștita concentrare a unui savant încercând să găsească ceva ieșit din comun. Îi dădu în cele din urmă ligheanul lui Yoshima și se întinse după bisturiu, când îl văzu pe Gabriel.

— Termin în douăzeci de minute, spuse ea. Poți să intri dacă vrei.

Își înveli pantofii și luă un halat pe el ca să nu se murdărească și intră în laborator. Deși evită să se uite la cadavrul de pe masă, era imposibil de ignorat, fiind între ei doi. O femeie cu membre scheletice și pielea atârnând aidoma hârtiei creponate pe oasele proeminente ale pelvisului.

— Suferea de anorexie. A fost găsită moartă în apartamentul ei, spuse Maura, răspunzând la întrebarea lui nerostită.

— E atât de tânără.

— Douăzeci și șapte de ani. Cei de la Ambulanță au spus că singurele lucruri pe care le avea în frigider erau o legătură de salată verde și un pepsi dietetic. Foamete pe tărâmul belșugului.

Maura căută în abdomen să disece spațiul retro-peritoneal. Între timp, Yoshima se mutase la cap, să îndepărteze scalpul. Ca de obicei, nu vorbeau decât ce era strict necesar, cunoscându-și fiecare meseria foarte bine, încât cuvintele păreau de prisos.

— Voiai să-mi spui ceva? întrebă Gabriel.

Maura tăcu. Ținea în mână un rinichi, asemenea unei bucăți de gelatină neagră. Deodată, Yoshima porni fierăstrăul Stryker și, din cauza zgomotului puternic, răspunsul Maurei nu se auzi.

— Nu aici, spuse ea încet. Nu încă.

Yoshima tăiase cutia craniană.

În timp ce Maura se apleca să ia creierul, întrebă cu voioșie:

— Cum e să fii tătic?

— Mi-a întrecut toate așteptările.

— V-ați hotărât asupra numelui Regina?

— Mama Rizzoli ne-a convins.

— Mi se pare un nume drăguț.

Maura puse creierul într-un recipient cu formol.

— Un nume respectabil.

— Jane l-a prescurtat deja la Reggie.

— Nu e la fel de impunător.

Maura își scoase mănușile și se uită la Yoshima. El încuviință.

— Am nevoie de aer curat, zise ea. Hai să luăm o pauză.

Își scoaseră halatele, și ea îl conduse afară din sală, în zona de încărcare. De-abia când ieșiră din clădire și se opriră în parcare începu și ea să vorbească.

— Îmi cer scuze pentru discuția de mai devreme, rosti ea. Am avut o încălcare a securității. Nu mă simt bine vorbind înăuntru.

— Ce s-a întâmplat?

— Azi-noapte în jurul orei trei, echipa de pompieri Medfore a adus un cadavru de la un accident. De obicei, ținem ușile din zona de încărcare încuiate, și trebuie să sune la un operator de noapte pentru a obține codul de intrare. Au descoperit că ușile erau deja descuiate și, când au intrat, au văzut că în laboratorul de autopsie luminile erau aprinse. I-au spus asta operatorului, și cei de la pază au venit să cerceteze clădirea. Cine o fi intrat trebuie să fi plecat în grabă pentru că un sertar de la mine din birou era încă deschis.

— Biroul tău?

Maura încuviință.

— Și computerul doctorului Bristol era aprins. El îl stinge mereu seara când pleacă. Tăcu. Era deschis la fișierul despre autopsia lui Joseph Roke.

— Au luat ceva din birouri?

— Încă nu ne-am dat seama. Dar am intrat puțin la bănuieli și nu mai vrem să discutăm ceva foarte important în clădire sau în laborator. Și nu știm ce căutau.

Nu-i de mirare că Maura n-a vrut să discute despre asta la telefon. Până și ponderata dr. Isles era acum speriată.

— Nu cred în teoria conspirației, spuse Maura, dar uită-te la tot ce se întâmplă. Ambele cadavre ne-au fost luate din custodie. Dovezile balistice confiscate de către Washington. Cine dă ordine aici?

El se uită în parcare, unde aerul fierbinte strălucea asemenea apei pe asfalt.

— E la nivel înalt, zise el. Trebuie să fie.

— Ceea ce înseamnă că nu-i putem atinge.

O privi.

— Asta nu înseamnă că nu putem încerca.

•

Jane se trezi în întuneric, auzind ultimele ecouri ale visului în ureche. Din nou vocea Olenei șoptindu-i din lumea de dincolo. „De ce mă tot chinui? Spune-mi ce vrei, Olena. Spune-mi cine e Mila.”

Dar șoapta dispăru și auzi doar respirația lui Gabriel. Apoi, după câteva clipe, urletul indignat al fiicei lor. Se dădu jos din pat și îl lăsă pe soțul ei să mai doarmă. Se trezise oricum, iar ecourile coșmarului încă o bântuiau.

Bebelușul se dezvelise și își tot mișca pumnii, provocând-o parcă pe mama sa la o bătaie. „Regina, Regina”, oftă Jane în timp ce își ridică fiica din pătuț, dându-și brusc seama cât de natural părea numele ei acum. Fata chiar se născuse o Regina; doar că îi luă ceva timp lui Jane să-și dea seama, să nu se mai încăpățâneze la ceva ce Angela știuse de la bun început. Deși îi venea greu să recunoască, Angela avea dreptate cu privire la multe lucruri. Numele copiilor, formula salvatoare de a cere ajutor atunci când avea nevoie. Cu ultima parte avea Jane probleme: să recunoască faptul că avea nevoie de ajutor și că nu știa ce făcea. Putea să lucreze la un caz de crimă, putea să găsească un monstru, dar dacă-i cereai să liniștească acest

ghemotoc urlător din brațele ei era ca și cum i-ai fi cerut să dezamorseze o bombă nucleară. Se uită prin camera bebelușului, sperând în van că vreo zână stătea tăcută în întuneric, gata să miște o baghetă magică și s-o facă pe Regina să se oprească din plâns.

„Nu e nicio zână aici, doar eu."

Regina stătu doar cinci minute la sânul drept și încă cinci minute la cel stâng, apoi veni timpul pentru biberon. „Bun, deci mama ta a eșuat ca vacă de lapte, se gândi Jane în timp ce o ducea pe Regina la bucătărie. Scoate-mă din turmă și împușcă-mă." Regina sugea bucuroasă din biberon, iar Jane se așeză pe un scaun din bucătărie, savurând acest moment de liniște, deși scurt. Se uită în jos la părul negru al fiicei sale. „Cârlionțat, exact ca al meu", își zise ea. Angela îi spusese odată, într-un moment de exasperare: „Într-o zi, o să ai fata pe care o meriți". „Iată-mă acum cu această fetiță zgomotoasă și nesătulă."

Ceasul din bucătărie arăta ora trei.

Jane se întinse după teancul de dosare pe care detectivul Moore le lăsase seara trecută. Terminase de citit toate dosarele despre Ashburn; acum deschise un alt dosar și văzu că acesta nu era despre măcelul din Ashburn; era un dosar întocmit de Poliția din Boston despre mașina lui Joseph Roke, autovehiculul pe care el îl abandonase la câteva străzi depărtare de spital. Văzu pagini cu notițele lui Moore, fotografii cu interiorul vehiculului, un raport întocmit de AFIS cu privire la amprente și câteva declarații ale martorilor. Cât timp fusese reținută în acel spital, colegii ei de la Criminalistică nu stătuseră cu mâinile-n sân. Căutaseră orice fel de informație despre răpitori. „N-am fost nicio clipă singură, se gândi ea; prietenii mei au fost acolo, luptând pentru mine, iar asta e dovada."

Se uită la semnătura detectivului pe declarațiile martorilor și râse surprinsă. La naiba, până și vechiul ei inamic, Darren Crowe, muncise din greu ca s-o salveze, și de ce n-ar fi făcut-o? Fără ea în echipă, nu mai avea pe cine să insulte.

Răsfoi fotografiile cu interiorul mașinii. Văzu ambalaje

mototolite de Butterfinger și cutii goale de Red Bull pe jos. Mult zahăr și cafeină, exact de ceea ce are nevoie orice psihopat să se calmeze. Pe bancheta din spate era o pătură mototolită, o pernă pătată și un număr din tabloidul *Weekly Confidential.* Pe copertă era Melanie Griffith. Încercă să și-l imagineze pe Joe întins pe bancheta din spate, răsfoind tabloidul, uitându-se la ultimele știri despre celebrități și fete rele, dar nu prea reușea. Oare chiar îl interesa ce făceau nebunii de la Hollywood? Poate că viețile lor zăpăcite și confuze îl făceau să-și vadă propria viață ca fiind acceptabilă. Ziarul *Weekly Confidential* reprezenta o sursă de amuzament inofensiv pentru timpuri de restriște.

Puse la o parte dosarul întocmit de poliția din Boston și se întinse după dosarul măcelului din Ashburn. Se confruntă iar cu poze făcute la locul crimei, ale unor femei măcelărite. Se opri din nou asupra pozei cu Necunoscuta numărul 5. Brusc, nu mai suporta să se uite la sânge și la moarte. O cuprinse spaima și închise dosarul.

Regina dormea.

Duse bebelușul înapoi în pătuț, apoi se strecură în patul ei, dar nu se putea opri din tremurat, deși corpul lui Gabriel o încălzea. Avea foarte mare nevoie de somn, dar nu putea face liniște în haosul din capul ei. Prea multe imagini îi treceau prin minte. Asta era pentru prima dată când înțelegea sensul frazei „prea obosit ca să dorm”. Auzise că oamenii pot deveni psihotici din cauza lipsei de somn; poate că deja trecuse pragul, ajunsese deja pe muchie de cuțit din cauza coșmarurilor și a solicitării bebelușului. „Trebuie să fac ceva ca aceste vise să dispară.”

Gabriel o luă în brațe.

— Jane?

— Hei! murmură ea.

— Tremuri. Ți-e frig?

— Puțin.

O trase mai aproape de căldura corpului său.

— Te-a trezit Regina?

— Puțin mai devreme. I-am dat să mănânce.

— Era rândul meu.

— Eram oricum trează.

— De ce?

Nu răspunse.

— Iar ai acel coșmar, nu?

— Parcă mă bântuie. Nu vrea să mă lase-n pace. În nicio noapte nu mă lasă să dorm.

— Olena e moartă, Jane.

— Atunci e fantoma ei.

— Doar nu crezi în fantome.

— Nu, dar acum…

— Te-ai răzgândit?

Se întoarse să se uite la el și văzu strălucirea palidă a luminilor orașului în ochii lui. Frumosul ei Gabriel. Cum de fusese așa de norocoasă? Ce făcuse ca să-l merite? Îl mângâie pe față, pipăindu-i barba. Chiar și după șase luni de căsnicie, încă o mira faptul că împărțea patul cu acest bărbat.

— Vreau ca lucrurile să redevină așa cum au fost, zise ea. Înainte să se întâmple aceste lucruri.

O trase lângă el, iar ea simți mirosul de săpun și căldura trupului lui. Parfumul soțului său.

— Mai lasă să treacă timp, îi spuse el. Poate că trebuie să ai aceste vise. Încă procesezi ceea ce s-a întâmplat și încerci să depășești această traumă.

— Sau poate că trebuie să fac ceva.

— Ce să faci?

— Ceea ce vrea Olena să fac.

Gabriel oftă.

— Iar vorbești despre fantomă.

— Chiar mi-a vorbit. Nu mi-am imaginat acea parte. Nu e un vis, ci o amintire, ceva ce s-a întâmplat cu adevărat.

Se întoarse pe spate și se uită la umbre.

— Mila știe. Asta mi-a zis. Asta îmi aduc aminte.

— Ce știe Mila?

Se uită la Gabriel.

— Cred că se referea la Ashburn.

• DOUĂZECI ȘI ȘASE

Când se îmbarcară în avion spre Washington, pe aeroportul Reagan, sânii o dureau și se umflaseră, corpul ei tânjind după ușurarea pe care doar un sugar i-o putea da. Dar Regina nu era aici; fata ei își petrecea ziua în mâinile pricepute ale Angelei, iar acum probabil că i se vorbea drăgăstos și era în centrul atenției, îngrijită de cineva care știa într-adevăr ce face. Uitându-se pe fereastra avionului, Jane se gândi: „Bebelușul meu are abia două săptămâni, iar eu deja îl părăsesc. Sunt o mamă denaturată". Dar lăsând în urmă orașul Boston, ea nu simțea vină, ci o ușurare bruscă, de parcă ar fi scăpat de povara de a fi mamă, de nopțile nedormite și de orele de mers încolo și încoace. „Ce se întâmplă cu mine, se întrebă ea, de ce sunt atât de ușurată că sunt departe de propriul copil?"

Mamă denaturată.

Gabriel o strânse de mâini.

— E totul în regulă?

— Da.

— Nu te-ngrijora. Mama ta se pricepe de minune.

Ea încuviință și continuă să se uite pe fereastră. Cum să-i spună soțului ei că copilul lui avea o mamă îngrozitoare care se bucura că nu e acasă și că e pe urmele cuiva? Sau că îi era atât de dor de slujba ei, încât o durea să vadă un film cu polițiști la televizor?

Un bebeluș aflat câteva rânduri în spatele lor începu să plângă, iar sânii lui Jane tremurau, plini cu lapte. „Corpul meu mă pedepsește pentru că am lăsat-o pe Regina singură", își spuse ea.

Primul lucru pe care îl făcu când se dădu jos din avion fu să dea năvală în toaleta femeilor. Stătea pe veceu și se mulgea în bucăți de hârtie igienică, întrebându-se dacă vacile simțeau aceeași ușurare binecuvântată când li se goleau ugerele. Era o mare pierdere, dar nu știa ce altceva să facă decât să-l stoarcă

și să-l arunce.

Când ieși, îl găsi pe Gabriel așteptând-o lângă chioșcul cu ziare.

— Te simți mai bine? o întrebă el.

— Muu.

•

Detectivul Eddie Wardlaw din Leesburg nu păru încântat să-i vadă. Avea în jur de patruzeci de ani, o față acră și niște ochi care nu râdeau nici măcar atunci când buzele încercau să o facă. Jane nu-și putea da seama dacă era obosit sau doar agasat din cauza vizitei lor. Înainte să le strângă mâna, ceru să le vadă legitimațiile și pierdu o grămadă de timp examinându-le pe fiecare în parte, de parcă era sigur că erau false. De-abia apoi le strânse mâinile în silă și îi conduse în birou.

— Am vorbit cu detectivul Moore azi-dimineață, le zise el în timp ce-i ducea pe un coridor.

— I-am spus că venim să vă vedem, spuse Jane.

— A spus că voi doi sunteți de încredere. Wardlaw căută în buzunar o pereche de chei, tăcu și se uită la ei. Trebuia să știu câte ceva despre voi doi, așa că am întrebat prin jur. Asta ca să înțelegeți ce se întâmplă.

— De fapt, nu înțelegem, îi zise Jane. Încercăm să ne dăm singuri seama de toată afacerea asta.

— Da? mormăi Wardlaw. Bine ați venit în club.

Descuie o ușă și îi pofti într-o mică sală de conferințe. Pe masă era o cutie din carton, pe care era scris un număr de înregistrare, conținând un teanc de dosare. Wardlaw arătă spre dosare.

— Puteți vedea cât de multe avem. N-am putut să le copiez pe toate. I-am trimis lui Moore doar ce am considerat că îi pot împărtăși la momentul respectiv. Chestia asta a fost șubredă chiar de la început, și am vrut să mă asigur cine vede dosarele astea.

— Vrei să-mi vezi din nou actele? întrebă Jane. Poți să vorbești cu cine vrei de la secția mea. Toți mă știu.

— Nu e vorba de tine, detective. N-am probleme cu polițiștii. Dar cu cei de la Birou… Se uită la Gabriel. Mă simt

obligat să fiu mai precaut, având în vedere cele întâmplate până acum.

Gabriel îi răspunse printr-o privire rece de care era oricând capabil. Aceeași privire care o ținuse pe Jane la distanță atunci când se cunoscuseră.

— Dacă ai vreo nelămurire în privința mea, detective, hai să discutăm chiar acum, înainte de a merge mai departe.

— De ce te afli aici, agent Dean? Oamenii voștri au verificat tot ceea ce avem.

— FBI-ul a intervenit în chestiunea asta? întrebă Jane.

Wardlaw se uită la ea.

— Au cerut copii la tot ceea ce avem. Fiecare bucățică de hârtie din cutia aceea. N-au avut încredere în laboratorul nostru criminalistic, așa că au trebuit să-și aducă propriii oameni să examineze dovezile. Federalii sunt la curent cu tot. Se întoarse către Gabriel. Așa că, dacă ai vreo întrebare referitoare la caz, de ce nu-ți întrebi amicii de la Birou?

— Crede-mă, garantez eu pentru agentul Dean, spuse Jane. Sunt soția lui.

— Da, asta mi-a zis și Moore. Wardlaw râse și încuviință. Un federal și-o polițistă. Pentru mine e ca și cum s-ar mărita un câine cu o pisică. Căută ceva în cutie. Bun, asta e ceea ce căutam. Fișe de investigații, rapoarte ale unor cazuri.

Scoase dosarele unul câte unul și le trânti pe masă.

— Analizele de la laborator și de la autopsie. Poze de la fața locului, jurnale zilnice, tăieturi din ziare și din articole… Tăcu, de parcă își adusese brusc aminte de ceva. Mai am ceva care s-ar putea să vă fie de folos, zise el și se întoarse către ușă. Mă duc s-o aduc.

Se întoarse peste câteva clipe cu o casetă video.

— O țin încuiată în biroul meu. Cu toată cotrobăiala federalilor în această cutie, m-am gândit să țin această casetă într-un loc sigur.

Se duse la un dulap și scoase un televizor și un video.

— Fiind aproape de Washington, în unele cazuri apar complicații politice, spuse el în timp ce deznodă cablul. Știți voi, oficiali implicați în scandaluri. Acum câțiva ani, soția

unui senator a murit când Mercedesul ei s-a dat peste cap pe un drum neasfaltat. Problema era că cel care era la volan nu era soțul ei. A fost și mai rău pentru că tipul lucra la ambasada rusă. Să fi văzut ce repede a intervenit FBI-ul.

Băgă televizorul în priză, se îndreptă și se uită la ei.

— Am o senzație de déjà-vu în acest caz.

— Crezi că sunt implicații politice? întrebă Gabriel.

— Știi cui îi aparține cu adevărat casa? Ne-a luat două săptămâni să aflăm.

— O sucursală a companiei Ballentree.

— Și *asta* e implicația politică. Vorbim despre un Goliat în Washington. Un amic al Casei Albe. Cel mai mare contractor de apărare al țării. Habar n-aveam în ce mă bagam în acea zi. Faptul că am găsit cinci femei împușcate era destul de grav. Adaugă politica, amestecul FBI-ului și sunt gata să mă pensionez naibii înainte de vreme.

Wardlaw băgă caseta în video, luă telecomanda și apăsă pe PLAY.

Imaginea unor copaci acoperiți cu zăpadă apăru pe ecran. Era o zi însorită, iar soarele strălucea pe gheață.

— Poliția a primit apelul în jurul orei zece dimineața, spuse Wardlaw. O voce de bărbat care a refuzat să-și dezvăluie identitatea. A vrut pur și simplu să reporteze că s-a întâmplat ceva într-o casă pe Deerfield Road și că poliția ar trebui să verifice. Nu sunt prea multe case pe Deerfield Road, așa că nu i-a luat mult mașinii de patrulare să descopere despre ce casă era vorba.

— De unde a sunat?

— De la un telefon public, la vreo 45 de kilometri de Ashburn. N-am reușit să luăm amprente de pe telefon. N-am reușit niciodată să-l identificăm pe cel care a dat telefon.

Pe ecran se puteau vedea acum vreo șase mașini parcate, în ciuda vocilor bărbătești din fundal, cameramanul începu să povestească:

— Suntem pe 4 ianuarie, ora 11:35 a.m. Adresa casei este Deerfield Road, numărul 9, orașul Ashburn, Virginia. La fața locului suntem eu, detectivul Byron McMahon și detectivul Ed

Wardlaw.

— Partenerul meu a filmat, spuse Wardlaw. Aceea e aleea din fața casei. După cum vedeți, se află în mijlocul pădurii. Nu sunt vecini prin împrejurimi.

Camera de luat vederi se roti încet peste două ambulanțe. Echipajul stătea îngrămădit, ieșindu-le aburi din gură atunci când respirau. Camera continuă să filmeze încet, oprindu-se în dreptul casei. Era o casă din cărămidă, cu două etaje, dar ceea ce fusese odată o reședință impunătoare arăta acum neîngrijit. Vopseaua albă se scorojea de pe obloane și de pe pervazurile ferestrelor. Balustrada verandei era înclinată într-o parte. Bare din fier forjat acopereau ferestrele, o caracteristică arhitecturală specifică clădirilor de apartamente din oraș, nu unei case de pe un drum de țară liniștit. Camera era acum îndreptată către detectivul Wardlaw, care stătea pe treptele de la intrare, aidoma unei gazde fioroase așteptând să-și întâmpine musafirii. Imaginea se roti spre pământ în timp ce detectivul McMahon se aplecă să-și pună botoși de plastic peste pantofi. Apoi imaginea reveni la intrarea principală, urmându-l pe Wardlaw în casă.

Prima imagine care apăru fu cea a scărilor murdare de sânge. Jane știa deja la ce să se aștepte; văzuse fotografiile de la locul crimei și știa cum murise fiecare femeie. În timp ce camera filma treptele, Jane simți cum îi crește tensiunea, cuprinzând-o spaima.

Camera se opri asupra primei victime, întinsă cu fața în jos la capătul scărilor.

— Aceasta a fost împușcată de două ori, spuse Wardlaw. Medicul legist a constatat că a fost împușcată prima dată în spate, probabil în timp ce victima încerca să coboare scările, l-a perforat vena cavă și i-a străpuns abdomenul. Judecând după cantitatea de sânge pe care a pierdut-o, a mai trăit vreo cinci, zece minute, până când a fost împușcată în cap. După mine, intrusul a doborât-o din prima împușcătură, apoi și-a îndreptat atenția către celelalte femei. Când a coborât pe scări, și-a dat seama că ea încă trăia așa că a împușcat-o mortal.

Wardlaw se uită la Jane.

— Ce tip meticulos!

— Atâta sânge, murmură Jane. Trebuie să fi fost foarte multe amprente.

— Atât la etaj, cât și la parter. La etaj totul a devenit confuz. Am văzut două perechi mari de urme de pantofi și le-am identificat ca aparținând celor doi criminali. Dar, pe lângă acestea, mai erau și altele. Unele mai mici, care duceau spre bucătărie.

— Întăriri?

— Nu. Când a ajuns prima patrulă, trecuseră deja șase ore. Sângele de pe podeaua din bucătărie era aproape uscat. Urmele mai mici pe care le-am văzut au fost făcute când sângele era încă proaspăt.

— Urmele cui?

Wardlaw se uită la ea.

— Încă nu știm.

Camera se mută acum la etaj, și se auzea foșnetul foliilor care înveleau pantofii. Pe holul de la etaj, camera o luă la stânga, intrând pe o ușă. Șase paturi de campanie erau îngrămădite într-o cameră, iar pe podea erau grămezi de haine, vase murdare și o pungă mare de chipsuri. Camera video filmă interiorul dormitorului ca să arate unde murise a doua victimă.

— Se pare că aceasta n-a avut nicio șansă să fugă, spuse Wardlaw. A încasat glonțul stând în pat.

Camera se mișca din nou, îndepărtându-se de paturi către un dulap. Prin ușa deschisă, mări imaginea pe două fete stând una peste cealaltă. Se înghesuiseră în spatele dulapului, de parcă încercau disperate să se ascundă. Dar ucigașul le zărise, deschisese ușa și își îndreptase arma spre acele capete plecate.

— Câte un glonț pentru fiecare, adăugă Wardlaw. Băieții ăștia au fost rapizi, preciși și metodici. S-a căutat în fiecare cameră și în fiecare dulap. N-aveai unde să te ascunzi în acea casă. Aceste victime n-au avut nicio șansă.

Se întinse după telecomandă și derulă înainte. Imaginile se succedau pe ecran, un tur nebun al celorlalte dormitoare, o

cursă sus pe scară, printr-o ușă ascunsă și apoi în pod. Apoi o retragere nervoasă înapoi pe hol, pe scări. Wardlaw apăsă pe PLAY. Filmarea încetini, camera filmând ușor printr-o sufragerie și apoi în bucătărie.

— Aici, spuse el încet, apăsând pe butonul de pauză. Ultima victimă. A avut o noapte foarte proastă.

Femeia stătea legată de scaun cu o sfoară. Glonțul îi intrase exact deasupra sprâncenei drepte, iar din cauza impactului, capul i se dusese în spate. Murise uitându-se spre cer; cu fața palidă. Avea mâinile întinse în fața ei, pe masă.

Ciocanul plin de sânge mai era încă lângă mâinile ei făcute praf.

— Voiau cu siguranță ceva de la ea, spuse Wardlaw, iar această femeie n-a putut sau n-a vrut să le dea.

Se uită la Jane, cu ochii îngroziți de chinul pe care și-l imagina în acel moment. Loviturile de ciocan care nu încetau, zdrobind oasele și încheieturile; țipetele răsunând în acea casă plină de femei moarte.

Apăsă pe PLAY, iar camera video porni, lăsând în urmă masa însângerată și carnea schilodită. Deși cutremurați, priveau în tăcere imaginile video care îi duse într-un dormitor de la parter, apoi în sufrageria în care se aflau o canapea uzată și un covor plușat de culoare verde. Ajunseră, în sfârșit, în foaier, la capătul scărilor, de unde plecaseră.

— Asta-i tot ce am găsit, zise Wardlaw. Cinci victime de sex feminin, toate neidentificate. Au fost folosite două arme de foc diferite. Credem că au fost doi ucigași care lucrau împreună.

„Și niciun loc în acea casă unde să se ascundă prada”, își zise Jane. Se gândea la cele două victime ghemuindu-se în dulap, respirațiile devenind scâncete, ținându-se în brațe una pe cealaltă în timp ce pașii se apropiau.

— Au pătruns înăuntru și au executat cinci femei, spuse Gabriel. Cred că au petrecut vreo jumătate de oră în bucătărie cu ultima femeie, zdrobindu-i mâinile cu un ciocan. Chiar nu știți nimic despre acești criminali? Niciun fel de dovezi incriminatorii, nicio amprentă?

— A, am găsit nenumărate amprente în toată casa. Nu au

putut fi identificate amprentele din fiecare cameră. Dacă intrușii noștri au lăsat vreo amprentă, aceasta nu s-a potrivit cu niciuna din baza de date AFIS.

Wardlaw se întinse după telecomandă și apăsă pe STOP.

— Stai, spuse Gabriel, cu privirea fixată pe ecran.

— Ce?

— Derulează.

— Cât de mult?

— Vreo zece secunde.

Wardlaw se încruntă la el, confuz de ceea ce i-ar fi putut atrage atenția. Îi dădu telecomanda lui Gabriel.

— Te invit.

Gabriel apăsă pe derulare, apoi pe PLAY. Imaginile se întoarseră la sufragerie și treceau acum de canapeaua uzată și de covorul plușat. Se deplasă apoi spre foaier și se îndreptă brusc spre ușa de la intrare. Afară, soarele licărea pe crengile înghețate ale copacilor. Doi bărbați stăteau de vorbă în grădină. Unul din ei se întoarse spre casă.

Gabriel apăsă pe PAUZĂ, înghețând imaginea unde stătea bărbatul, cu fața încadrată de ușă.

— Este John Barsanti, zise el.

— Îl cunoști? întrebă Wardlaw.

— A apărut și în Boston, spuse Gabriel.

— Da, păi se pare că apare peste tot, nu-i așa? Am ajuns la casă cu aproape o oră înaintea lui Barsanti și a echipei lui. Au încercat să preia comanda și am sfârșit prin a avea o dispută chiar acolo, pe verandă, până când am primit un telefon de la Departamentul de Justiție, prin care ni se cerea să colaborăm.

— Cum de a aflat FBI-ul despre acest caz așa de repede? întrebă Jane.

— N-am primit un răspuns satisfăcător la această întrebare.

Wardlaw se duse spre video, scoase caseta și se întoarse spre ea.

— Cu asta ne confruntam. Cinci femei moarte, fără amprente la dosar. Nimeni nu le-a dat dispărute. Sunt toate necunoscute.

— Străine fără acte, constată Gabriel.

Wardlaw încuviință.

— Bănuiesc că sunt est-europene. Erau câteva ziare în limba rusă în baia de la etaj. Plus o cutie de pantofi cu fotografii din Moscova. Ținând cont de ceea ce am mai găsit prin casă, putem să ne dăm seama cu ce se ocupau. În cămară au găsit fiole cu penicilină. Pilule de a doua zi și o cutie plină cu prezervative.

Luă dosarul ce conținea rezultatele autopsiilor și i-l dădu lui Gabriel.

— Ia uită-te la analiza ADN-ului.

Gabriel răsfoi direct la rezultatele de la laborator.

— Mai mulți parteneri de sex, citi el.

Wardlaw încuviință.

— Dacă pui toate cap la cap: un grup de fete atrăgătoare, locuind sub același acoperiș, distrând un anumit număr de bărbați. Să spunem că această casă nu era tocmai o mănăstire.

• DOUĂZECI ȘI ȘAPTE

Drumul lăturalnic era străjuit de stejari, pini și nuci. Fâșiile de lumină se strecurau prin frunziș, luminând pe alocuri drumul. Prin desișul copacilor răzbăteau raze subțiri de soare, iar în umbrele verzi ale lăstărișului, pomii tineri își croiau drumul.

— Nu-i de mirare că vecinii n-au auzit nimic în acea seară, spuse Jane, uitându-se la pădurea deasă. Nici măcar nu văd vreun vecin.

— Cred că e în față, printre acei copaci.

Peste vreo treizeci de metri, drumul se lăți brusc, și ieși cu mașina în soarele puternic al după-amiezii. O casă cu două etaje se ivi în fața lor. Deși acum era în paragină, avea câteva părți bune: o fațadă din cărămidă roșie și o verandă spațioasă. Dar această casă nu părea deloc primitoare. Cu siguranță, nu erau gratiile din fier forjat de la ferestre sau semnul ACCESUL INTERZIS de pe panou. Buruienile care ajungeau până la genunchi puseseră deja stăpânire pe aleea pietruită, primul val de invadatori, pregătind pădurii calea pentru acaparare. Wardlaw le spusese că existase o tentativă de renovare, însă fusese abandonată brusc în urmă cu două luni, când echipamentul firmei de reamenajare provocase din greșeală un mic incendiu, mistuind dormitorul de la etaj. Flăcările lăsaseră urme negre pe tocul unei ferestre, iar placajul acoperea încă geamul spart. Poate că focul era un avertisment: „Această casă nu e prietenoasă”.

Gabriel și Jane coborâră din mașina închiriată. Conduseseră cu aerul condiționat pornit, iar căldura o luă prin surprindere. Se opri pe alee, inspirând aerul greu și îmbâcsit. Deși nu vedea țânțarii, îi auzea bâzâind, și, plesnindu-se peste obraz, observă sângele proaspăt de pe mână. Doar atât auzi – zumzăitul insectelor. Nu se auzeau mașini, nici păsări ciripind, până și copacii stăteau nemișcați. O ustura gâtul – dar nu din cauza soarelui, ci din dorința bruscă și instinctivă de a părăsi acel

loc. Să se urce înapoi în mașină, să încuie ușile și să plece. Nu voia să meargă înăuntru.

— Hai să vedem dacă se mai potrivește cheia lui Wardlaw, spuse Gabriel îndreptându-se spre verandă.

Îl urmă fără tragere de inimă pe treptele care scârțâiau, unde buruienile crescuseră printre spațiile dintre șipci. Pe înregistrarea lui Wardlaw, era iarnă, iar pe alee nu erau niciun fel de buruieni. Acum, vițe se încolăciseră pe gratii, iar polenul se așezase pe verandă ca o zăpadă galbenă.

În fața ușii, Gabriel se opri încruntându-se la ceea ce mai rămăsese dintr-un lacăt care ținea odată intrarea principală.

— Ăsta e de ceva timp aici, spuse el, arătând rugina.

„Gratii la ferestre. Un lacăt la ușă, dar nu pentru a ține la depărtare intrușii, se gândi ea; scopul acestui lacăt era de a ține oamenii *înăuntru*."

Gabriel băgă cheia în yală și împinse ușa. Se deschise scârțâind, făcând loc mirosului de aer stătut; consecința incendiului generat de renovator. Poți să cureți o casă, poți s-o zugrăvești, să-i schimbi draperiile, covoarele și mobila, dar mirosul de fum persistă. Gabriel păși înăuntru.

După câteva clipe, intră și ea. Fu surprinsă să găsească podele din lemn goale; pe înregistrarea video era o carpetă urâtă verde, care fusese luată în timpul curățeniei. Balustrada care ducea la etaj era frumos sculptată, iar sufrageria avea un tavan înalt cu muluri, detalii pe care nu le observase înainte când se uitase pe filmarea de la locul crimei. Pete de apă deterioraseră tavanul, aidoma unor nori întunecați.

— Cine a construit această casă avea bani, remarcă Gabriel.

Jane se duse la o fereastră și privi copacii printre gratii. Începuse să se însereze; rămăsese mai puțin de o oră până să se întunece.

— Trebuie să fi fost o casă frumoasă atunci când a fost construită, zise ea.

Dar asta fusese cu mult timp în urmă. Înainte de covoarele aspre și de gratiile din fier. Înainte de petele de sânge.

Se plimbau prin sufrageria fără mobilier. Tapetul cu desen floral arăta trecerea anilor, murdăria, era scorojit la colțuri și

avea o nuanță gălbuie datorată fumului de țigară. Merseră prin sufragerie și se opriră în bucătărie. Masa și scaunele dispăruseră; singurul lucru pe care îl văzură fu linoleumul vechi cu marginile roase și răsucite. Soarele după-amiezii răzbătea printre gratiile de la fereastră.

„Aici a murit femeia mai în vârstă, se gândi Jane. Stătea în mijlocul acestei camere, legată de un scaun, cu degetele firave expuse loviturilor de ciocan."

Deși Jane se uita la o bucătărie pustie, mintea ei suprapunea imaginea pe care o văzuse în filmare. O imaginea care părea că zăbovește în firicelele de praf din razele soarelui.

— Hai să urcăm la etaj, propuse Gabriel.

Ieșiră din bucătărie și se opriră lângă scară. Uitându-se în sus la primul etaj, își spuse: „Aici e locul unde a mai murit una, pe aceste trepte. Femeia cu părul castaniu". Jane se sprijini de balustradă, mâna ei strângând lemnul de stejar sculptat, și își simți pulsul zvâcnind cu putere în degete. Nu voia să urce la etaj, dar acea voce îi șoptea din nou.

„Mila știe."

„E ceea ce se presupune că ar trebui să văd la etaj, își zise ea. Ceva spre care mă ghidează vocea."

Gabriel urcă pe scări. Jane îl urmă încet, uitându-se jos, la trepte, ținându-se strâns de balustradă. Se opri, holbându-se la o bucată de lemn mai deschis la culoare. Aplecându-se să atingă o suprafață proaspăt curățată, simți părul ridicându-i-se pe ceafă. Dacă tragi obloanele la ferestre și dai pe scări cu luminol, acest lemn ar indica un verde spectral. Persoanele care au făcut curățenie au încercat să îndepărteze ce era mai rău, dar dovada era încă acolo, unde cursese sângele victimei. Aici era locul în care murise, întinsă pe aceste trepte, exact acest loc pe care Jane îl atingea.

Gabriel se afla deja la etaj, inspectând camerele.

Îl urmă și ea. Mirosul de fum era mai puternic aici. Pe hol era un tapet verde lipsit de strălucire, iar podeaua era din lemn de stejar închis la culoare. Ușile erau întredeschise, împrăștiind dreptunghiuri de lumină pe hol. Intră pe prima

ușă din dreapta ei și văzu o cameră goală, cu dreptunghiuri fantomatice pe pereți în locurile unde odată atârnaseră tablouri. Putea fi orice cameră goală din orice casă goală, toate urmele locatarilor fiind îndepărtate. Jane se duse la fereastră și o deschise. Barele din fier erau sudate. În caz de incendiu n-aveai pe unde ieși, observă ea. Chiar dacă puteai să ieși, erau vreo trei metri până la sol și nu existau tufișuri care să-ți amortizeze căderea.

— Jane, îl auzi pe Gabriel strigând.

Îi urmări vocea, mergând pe hol, apoi intrând într-un alt dormitor.

Gabriel se uita la un dulap deschis.

— Aici, spuse el încet.

Se duse lângă el și se aplecă să atingă podeaua lustruită. Nu se putu abține să nu suprapună mental o altă imagine de pe casetă. Cele două femei, strângându-se în brațele slabe ca doi îndrăgostiți. Cât timp se îngrămădiseră acolo? Dulapul nu era mare, iar mirosul fricii trebuie să se fi răspândit în întuneric. Se ridică brusc în picioare. În cameră atmosfera era înăbușitoare; ieși pe hol, cu picioarele amorțite din cauza poziției aplecate. „Aceasta este o casă a groazei, își zise ea. Dacă stau și ascult foarte atent, o să aud ecourile țipetelor.”

La capătul holului mai era o cameră – camera în care angajatul provocase incendiul. Stătea în prag, ezitând, dezgustată de mirosul și mai puternic de fum. Ambele ferestre sparte erau acoperite cu placaj, blocând lumina după-amiezii. Scoase lanterna Maglite din poșetă și lumină interiorul întunecat. Flăcările mistuiseră pereții și tavanul, ajungând până la structura din lemn. Lumină prin cameră, văzând un dulap fără ușă. În timp ce trecea cu lanterna, cercetând interiorul camerei, o elipsă licări pe peretele din spatele dulapului, apoi dispăru. Încruntându-se, lumină din nou.

Apăru din nou, acea elipsă strălucitoare, pâlpâind scurt pe peretele din spate.

Se duse la dulap pentru a vedea mai bine. Văzu o crăpătură suficient de mare cât să-ți bagi degetul. Perfect rotundă și netedă. Cineva dăduse o gaură între dulap și dormitor.

Grinzile scârțâiau deasupra. Speriată, se uită în sus, auzind pași deasupra tavanului. Gabriel era în pod.

Ieși din nou pe hol. Lumina zilei se stingea cu repeziciune, întunecând interiorul casei.

— Hei! strigă ea. Pe unde ai urcat în pod?

— Uită-te în al doilea dormitor.

Văzu scara și urcă treptele. Băgând capul înăuntru, văzu lanterna Maglite a lui Gabriel luminând în întuneric.

— Ai găsit ceva aici sus? întrebă ea.

— O veveriță moartă.

— Mă refeream la ceva interesant.

— Nimic.

Intră în pod și aproape că se lovi cu capul de o grindă. Gabriel fu nevoit să meargă ghemuit, ca un crab, în timp ce inspecta zona, luminând cu lanterna chiar și cele mai întunecate unghere ale podului.

— Nu te apropia de acest colț, o avertiză el. Șipca e șubredă. Nu cred că podeaua e sigură.

Se duse către capătul opus, unde pe o fereastră se revărsau ultimele raze de lumină ale zilei. Aceasta nu avea gratii; nu avea nevoie. Deschise fereastra și scoase capul afară ca să vadă o bordură îngustă și un gol până la sol. O cale de evadare pentru sinucigași. Închise fereastra și rămase pe loc, uitându-se la copaci.

În pădure, pâlpâi o lumină, asemenea unui licurici.

— Gabriel.

— Ce drăguț. Înc-o veveriță moartă.

— E cineva acolo.

— Ce?

— În pădure.

Se duse lângă ea și privi amurgul.

— Unde?

— Am văzut o lumină acum un minut.

— Poate că era o mașină în trecere.

Se întoarse de la fereastră, bombănind:

— Fir-ar să fie. Mă lasă bateria. Bătu de câteva ori în baterie, raza revenindu-și, apoi începu iar să se stingă.

Ea încă se uita pe fereastră, la pădurea care părea că se apropie de ei, închizându-i în această casă bântuită. O trecu un fior pe șina spinării. Se întoarse către soțul ei.

— Vreau să plec.

— Trebuia să schimb bateriile înainte să plec de acasă…

— Acum. Te rog.

Gabriel își dădu brusc seama de frica din vocea ei.

— Ce s-a întâmplat?

— Nu cred că era o mașină în trecere.

El se duse din nou la fereastră și stătu nemișcat, acoperind cu umerii orice urmă de lumină. Tăcerea lui o înspăimânta, o tăcere care amplificase bătăile inimii ei.

— Bine, spuse el. Hai să mergem.

Coborâră pe scară și ajunseră pe hol, și trecură de dormitorul în care se mai vedea sângele în dulap. Coborâră apoi treptele, unde parchetul lustruit încă șoptea ororile petrecute. Deja muriseră cinci femei în această casă și nimeni nu le auzise țipetele.

„Nimeni nu le-ar auzi nici pe ale noastre.”

Ieșiră pe ușa de la intrare, pe verandă, înghețând de spaimă, în timp ce lumini foarte puternice îi orbiră. Jane își ridică mâna ca să-și protejeze ochii. Auzi pași pe pietriș și, strâmbându-se, văzu trei siluete apropiindu-se.

Gabriel se așeză în fața ei, cu o mișcare atât de iute, încât fu surprinsă că umerii lui blochează brusc lumina.

— Rămâneți pe loc! porunci o voce.

— Pot să știu cu cine stau de vorbă? întrebă Gabriel.

— Identificați-vă!

— Dacă ați putea să lăsați jos lanternele.

— Actele voastre.

— Bine. O să bag mâna în buzunar, spuse Gabriel cu o voce calmă, rezonabilă. Nu sunt înarmat și nici soția mea nu e. Își scoase încet portofelul și îl întinse. Îi fusese smuls din mână. Numele meu e Gabriel Dean, iar aceasta e soția mea, Jane.

— Detectiv Jane Rizzoli, îl corectă ea. Poliția din Boston.

Clipi în momentul în care raza lanternei îi bătu în ochi.

Deși nu putea vedea cine sunt acești oameni, simțea că o

examinau îndeaproape. Simți cum se enervează în timp ce frica îi dispărea.

— Ce caută poliția din Boston aici? întrebă bărbatul.

— Ce căutați *voi* aici? ripostă ea.

Nu se aștepta să primească un răspuns, așa că nici ea nu dădu unul.

Bărbatul îi înapoie portofelul lui Gabriel, apoi lumină cu lanterna o berlină de culoare închisă, parcată în spatele mașinii lor închiriate.

— Urcați. Va trebui să mergeți cu noi.

— De ce? întrebă Gabriel.

— Trebuie să vă confirmăm identitatea.

— Trebuie să prindem avionul către Boston, interveni Jane.

— Anulați-l.

• DOUĂZECI ȘI OPT

Jane stătea singură în camera pentru interogatorii, uitându-se la propria reflexie și gândindu-se: „E rău să fii de cealaltă parte a oglinzii”. Se afla aici de o oră, ridicându-se în picioare destul de des să verifice ușa, sperând că poate s-ar descuia în mod miraculos de una singură. Bineînțeles că o separaseră de Gabriel, asta era procedura, așa cum făcea și ea când se ocupa de interogatorii. Dar totul legat de situația în care se afla era un teritoriu nou și necunoscut. Bărbații nu se identificaseră, nu prezentaseră niciun fel de insigne, nu își spuseseră numele, gradele sau numerele seriilor. Din câte știa ea, puteau fi Bărbați în Negru care protejau pământul de scursurile universului. I-au adus în clădire printr-o parcare subterană, așa că nici măcar nu știa pentru ce agenție lucrau, doar că această cameră de interogatoriu se afla undeva în orașul Reston.

— Hei! strigă Jane, ducându-se la oglindă și bătând în geam. Nici măcar nu mi-ați citit drepturile. Plus că mi-ați luat telefonul și nu-mi pot suna avocatul. Ați dat de belea.

Nu auzi niciun răspuns.

Sânii ei începeau s-o doară din nou, vaca disperată trebuia să fie mulsă, dar nu avea de gând nici în ruptul capului să-și ridice bluza în fața acelei oglinzi. Bătu iar, de data asta mai tare. Se simțea neînfricată acum, deoarece știa că acești băieți lucrau pentru guvern, petrecându-și timpul încercând s-o intimideze. Își știa drepturile; ca polițist își pierduse prea mult timp citindu-le infractorilor; acum avea de gând să le ceară și ea.

Își văzu imaginea în oglindă. Părul ei era o claie maronie slinoasă, iar maxilarul era deranjant de pătrățos. „Uitați-vă bine, băieți, își zise ea. Oricine ați fi în spatele oglinzii, aveți acum în față un polițist supărat care e pe cale să-și piardă răbdarea.”

— Hei! țipă ea, dând cu pumnul în oglindă.

Ușa se deschise brusc, și fu surprinsă să vadă o femeie intrând. Deși femeia părea tânără, până în cincizeci de ani, avea deja părul grizonant, un contrast neașteptat cu ochii ei negri. Asemenea colegilor ei, și ea purta un costum sobru, veșmintele alese de femeile care au funcția unui bărbat.

— Detectiv Rizzoli, spuse femeia. Îmi cer scuze că ați așteptat atât de mult. Am ajuns aici cât am putut de repede. Știți și dumneavoastră, traficul din oraș. Întinse mâna. Mă bucur că în sfârșit vă cunosc.

Jane ignoră mâna întinsă, uitându-se cu atenție la chipul femeii.

— Vă cunosc?

— Helen Glasser. Departamentul Apărării. Și, da, aveți tot dreptul să fiți nervoasă.

Întinse din nou mâna, a doua încercare de armistițiu.

De data asta Jane îi întinse mâna și simți o strângere puternică și fermă asemenea unui bărbat.

— Unde e soțul meu? întrebă ea.

— O să vină imediat. Am vrut mai întâi să fac pace cu dumneavoastră, înainte să discutăm lucruri importante. Ce s-a întâmplat în această seară a fost o neînțelegere.

— Ce s-a întâmplat a fost o violare a drepturilor noastre.

Glasser arătă spre ușă.

— Vă rog, haideți să mergem sus și vom discuta despre asta.

Merseră pe hol spre un lift, unde Glasser introduse un card codat și apăsă pe buton pentru ultimul etaj. Liftul le duse de la parter la ultimul etaj. Ușile liftului se deschiseră și cele două femei intrară într-o cameră cu ferestre mari și cu vedere spre orașul Reston. Camera era mobilată fără gust, tipic birourilor guvernamentale. Jane zări o canapea gri și fotolii în jurul unui covor frumos decorat, o măsuță având pe ea cafea și o tavă cu cești și farfurii. Pe un perete se afla un tablou de artă decorativă, o pictură abstractă înfățișând o minge de un portocaliu murdar. „Atârnă asta într-o secție de poliție, se gândi ea, și poți fi sigur că vreun polițist deștept va desena o țintă.”

Se întoarse auzind zgomotul liftului și îl văzu pe Gabriel ieșind.

— Te simți bine? o întrebă el.

— Nu mă dau în vânt după șocurile electrice, dar da, sunt…

Se opri, tresărind când îl recunoscu pe bărbatul care tocmai ieșise din lift, în spatele lui Gabriel. Bărbatul al cărui chip îl văzuse în acea după-amiază, pe caseta video de la locul crimei.

John Barsanti își înclină capul.

— Detectiv Rizzoli.

Jane se uită la soțul ei.

— *Știi* ce se petrece?

— Haideți să ne așezăm, spuse Glasser. E timpul să lămurim câteva lucruri.

Jane se așeză precaută pe canapea, lângă Gabriel. Nimeni nu scoase o vorbă în timp ce Glasser turnă cafeaua și le dădu fiecăruia câte o ceașcă. După tratamentul pe care-l îndurase mai devreme în acea seară, era un gest tardiv de amabilitate, iar Jane nu era pregătită să renunțe la mânia acumulată în schimbul unui zâmbet și a unei cești de cafea. Nu luă nici măcar o înghițitură, ci puse ceașca jos, refuzând în liniște încercarea acestei femei de a face pace.

— Ni se permite să punem întrebări? se interesă Jane. Sau va fi un interogatoriu condus de cineva.

— Mi-aș dori să *putem* răspunde la toate întrebările voastre. Dar avem o investigație pe rol care trebuie protejată, răspunse Glasser. Nu e din cauza voastră. V-am verificat atât pe dumneavoastră, cât și pe agentul Dean. V-ați făcut cunoscuți ca fiind niște ofițeri excepționali.

— Cu toate astea, nu aveți încredere în noi.

Glasser îi aruncă o privire usturătoare.

— Nu ne permitem să ne încredem în nimeni. Mai ales într-o problemă atât de delicată. Eu împreună cu agentul Barsanti am încercat să ținem această investigație secretă, dar fiecare mișcare făcută a fost urmărită. Computerele noastre au fost accesate, biroul meu a fost spart și nu sunt sigură dacă

telefonul meu e sigur. Cineva intervine în investigația noastră. Puse pe masă ceașca de cafea. Acum, aș vrea să știu ce făceați aici și de ce v-ați dus la acea casă.

— Probabil din același motiv pentru care ați pus-o sub urmărire.

— Știți ce s-a întâmplat acolo.

— Am văzut dosarele detectivului Wardlaw.

— Sunteți departe de casă. De ce sunteți interesați de cazul Ashburn?

— De ce nu ne răspundeți mai întâi la o întrebare, spuse Jane. De ce Departamentul Apărării e atât de interesat de moartea a cinci prostituate?

Glasser tăcu, chipul ei nu trăda nicio expresie. Calmă, luă o înghițitură de cafea, de parcă nu fusese întrebată nimic. Jane nu-și putu reține admirația față de această femeie, care nu se arătase deloc vulnerabilă. Era clar că Glasser conducea totul.

— Știți că identitățile victimelor nu au fost identificate, zise Glasser.

— Da.

— Credem că erau niște străine fără acte. Încercăm să aflăm cum au ajuns aici. Cine le-a adus și pe unde au luat-o pentru a intra ilegal în țară.

— Vreți să spuneți că asta e o problemă ce vizează securitatea națională?

Jane nu-și putu stăpâni nota de scepticism din glas.

— Asta e doar o mică parte. Încă de la atentatele din 11 septembrie, americanii cred că am înăsprit controalele la granițe, că am stârpit imigrația ilegală. Nici pe departe. Traficul ilicit dintre Mexic și Statele Unite este la fel de intens ca o autostradă importantă. Avem kilometri întregi de coastă care nu sunt păziți. O graniță cu Canada care abia e patrulată. Iar traficanții de persoane știu toate drumurile, toate șmecheriile. Să trimiți fete e un lucru ușor. Și odată ce le-au adus aici, nu e greu să le pună la muncă.

Glasser puse ceașca pe măsuță. Se aplecă în față, cu ochii asemenea abanosului lustruit.

— Știți câte persoane sunt implicate fără voia lor în

industria sexului în această țară? În așa-zisa țară civilizată a noastră? Cel puțin cincizeci de mii. Și nu mă refer la prostituate. Acestea sunt sclave, care muncesc fără voia lor. Sute de fete aduse în Statele Unite, unde pur și simplu au dispărut. Au devenit femei invizibile. Cu toate astea, sunt pretutindeni în jurul nostru, în orașele mari, în orășele, ascunse în bordeie, încuiate în apartamente. Și puțini oameni știu că ele există.

Jane își aduse aminte de gratiile de la ferestre și cât de izolată era casa. Nu-i de mirare că o dusese cu gândul la o închisoare; *exact asta era.*

— Aceste fete sunt îngrozite să coopereze cu autoritățile. Dacă sunt prinse de peștii lor, consecințele sunt oribile. Chiar dacă evadează și se întorc în țara lor natală, tot pot fi urmărite până acolo. Mai bine mor.

Tăcu.

— Ați văzut raportul autopsiei victimei numărul 5. Cea mai în vârstă.

Jane înghiți.

— Da.

— Ceea ce i s-a întâmplat ei a fost un mesaj cât se poate de clar: „Dacă vă puneți cu noi, așa veți ajunge". Nu știm ce a făcut de i-a enervat așa de tare, ce limită a încălcat. Poate că a furat bani care nu îi reveneau. Poate că făcea și ea puțină bișniță pe ascuns. Era cu siguranță matroana acelei case, într-o poziție de autoritate, dar asta nu a salvat-o. A plătit pentru greșeala pe care o făcuse. Și odată cu ea au plătit și fetele.

— Deci investigația voastră nu se rezumă la terorism, zise Gabriel.

— Ce legătură ar avea terorismul cu asta? întrebă Barsanti.

— Străine fără acte, venite din Europa de Est. Posibilitatea unei legături cu cecenii.

— Aceste femei au fost aduse în țară pentru prostituție, nu pentru altceva.

Glasser se încruntă la Gabriel.

— Cine v-a zis de terorism?

— Senatorul Conway. La fel și directorul adjunct al

Serviciului Național de Informații.

— David Silver?

— Venise direct la Boston din cauza crizei ostaticilor. În acel moment, cu asta credeau că se confruntă. O amenințare teroristă cecenă.

Glasser șuieră.

— David Silver are o fixație cu terorismul, agent Dean. Îl vede sub orice pod, la tot pasul.

— Ne-a spus că îngrijorarea a ajuns la cel mai înalt nivel, de aceea l-a trimis directorul Wynne.

— DNI e plătit ca să gândească astfel. În acest fel își justifică existența. Pentru acești oameni *este întotdeauna terorism.*

— Și senatorul Conway părea îngrijorat din această cauză.

— Ai încredere în senator?

— N-ar trebui?

— Ai mai avut de-a face cu Conway până acum, nu? întrebă Barsanti.

— Senatorul Conway face parte din Consiliul de Informații. Ne-am întâlnit de câteva ori, în legătură cu munca mea din Bosnia. Investigarea crimelor de război.

— Dar cât de bine îl *cunoști,* agent Dean?

— Insinuați că nu-l cunosc?

— E la al treilea mandat de senator, spuse Glasser. Ca să reziști atât de mult trebuie să faci multe aranjamente și compromisuri. Fii atent în cine ai încredere. Noi doar asta spunem. Ne-am învățat lecția acum ceva timp.

— Deci nu sunteți interesați de terorism, afirmă Jane.

— Îngrijorarea mea sunt cele cincizeci de mii de femei dispărute. E vorba de sclavie în țara noastră. E vorba de ființe umane abuzate și exploatate de clienți care sunt interesați doar de o partidă de sex.

Se opri și inspiră adânc.

— Despre asta e vorba, spuse ea încet.

— Pare a fi o cruciadă personală pentru dumneavoastră.

Glasser încuviință.

— Este de aproape patru ani.

— Atunci de ce nu ați salvat acele femei în Ashburn? Trebuie să fi fost la curent cu ceea ce se întâmpla în acea casă.

Glasser nu spuse nimic; nici măcar nu era nevoie. Privirea ei îndurerată îi confirmă lui Jane ceea ce deja bănuia.

Jane se uită la Barsanti.

— De aceea ați apărut atât de repede la locul crimei. Practic în același timp cu poliția. Deja știați ce se întâmplă acolo. Trebuie să fi știut.

— Primisem pontul cu câteva zile în urmă, recunoscu Barsanti.

— Și nu ați intervenit imediat? Nu le-ați salvat pe acele femei?

— Încă nu aveam microfoane montate acolo. Nu aveam cum să monitorizăm exact ceea se petrecea cu adevărat înăuntru.

— Cu toate astea, știați că e un bordel și că practic erau ostatice înăuntru.

— Sunt mai multe la mijloc decât credeți, zise Glasser. Mult mai mult decât acele cinci femei. Trebuia să protejăm o investigație mult mai importantă, iar dacă interveneam prea devreme, distrugeam orice acoperire.

— Și acum cinci femei sunt moarte.

— Crezi că nu *știu* asta?

Răspunsul său îndurerat îi uimi pe toți.

Ea se ridică brusc în picioare și se duse la fereastră, uitându-se la luminile orașului.

— Știți care e cea mai mare greșeală de export făcută de țara noastră către Rusia? Singurul lucrul pe care l-am dat și la care mă rog la Dumnezeu să nu fi fost făcut? Acel film, *Frumușica*{21}. Filmul cu Julia Roberts. Prostituata drept Cenușăreasa. În Rusia, le-a plăcut la nebunie acel film. Fetele l-au văzut și s-au gândit: „Dacă mă duc în America, o să-l întâlnesc pe Richard Gere. O să se căsătorească cu mine, o să fiu bogată și o să trăiesc fericită până la adânci bătrâneți”. Chiar dacă fata e puțin suspicioasă, chiar dacă nu e sigură că în State o așteaptă o slujbă legală, crede că va face câteva șmecherii și apoi va apărea Richard Gere s-o salveze. Așa că

fetei i se cumpără un bilet de avion, spre Mexic, de exemplu. De acolo, merge cu vaporul până la San Diego. Sau traficanții o bagă printr-o vamă aglomerată, iar dacă e blondă și vorbește englezește, e lăsată să treacă. Sau câteodată o trec pur și simplu. Ea crede că vine să trăiască viața fetei din *Frumușica*. În schimb, e cumpărată și vândută ca o bucată de carne.

Glasser se întoarse și se uită la Jane.

— Știi ce venit îi poate aduce o fată frumoasă unui pește? Treizeci de mii de dolari pe săptămână. *Pe săptămână*.

Privirea lui Glasser se întoarse către fereastră.

— Nu sunt vile în care Richard Gere așteaptă să se însoare cu ele. Sfârșesc încuiate într-o casă sau într-un apartament, urmărite de adevărații monștri din această afacere. Oamenii care te antrenează, îți impun disciplină, îți zdrobesc spiritul. Alte femei.

— Necunoscuta cu numărul 5, interveni Gabriel.

Glasser încuviință.

— Mama casei, ca să zic așa.

— A fost omorâtă de aceiași oameni pentru care lucra? întrebă Jane.

— Când înoți cu rechini, riști să fii mâncat de aceștia.

„Sau, în acest caz, să ți se zdrobească mâinile și să ți se fărâmițeze oasele”, se gândi Jane. Pedeapsă pentru încălcarea teritoriului sau trădare.

— Cinci femei au murit în acea casă, continuă Glasser. Dar mai sunt alte cincizeci de mii de suflete închise pe pământul celor liberi. Abuzate de bărbați care vor doar sex și nu dau doi bani dacă târfa plânge. Bărbați care nici măcar nu se gândesc la ființa umană pe care au folosit-o. Poate că bărbatul se duce acasă la soție și la copii și joacă rolul soțului bun. Dar câteva zile sau săptămâni mai târziu se întoarce la bordel, să i-o tragă unei fete care ar putea fi de aceeași vârstă cu fiica lui. Și nu se gândește niciodată că, în fiecare dimineață când se trezește și se uită în oglindă, vede un monstru.

Vocea lui Glasser se transformă într-o șoaptă. Respiră adânc și se frecă pe ceafă, de parcă își masa furia.

— Cine era Olena? întrebă Jane.

— Numele ei întreg? Probabil că n-o să-l aflăm niciodată.

Jane se uită la Barsanti.

— Ai urmărit-o până la Boston și nici măcar nu i-ai aflat numele?

— Dar știm altceva despre ea, spuse Barsanti. Știm că a fost martoră la ceva. A fost în acea casă din Ashburn.

„Asta e”, își zise Jane. Legătura dintre Ashburn și Boston.

— De unde știi?

— Amprente. Echipa de poliție de la locul crimei a strâns zeci de amprente neidentificate în acea casă. Amprente care nu se potriveau cu ale nici uneia dintre victime. E posibil ca unele dintre ele să fi fost lăsate de clienți. Dar un set s-a potrivit cu cele ale Olenei.

— Stai o clipă, interveni Gabriel. Poliția din Boston a cerut imediat o căutare a amprentelor Olenei în baza de date AFIS. N-au găsit nicio potrivire. Cu toate astea, spuneți că amprentele ei au fost găsite la locul unei crime în ianuarie? De ce nu ne-a dat AFIS această informație?

Privirea lui Glasser și cea a lui Barsanti se încrucișară. O privire neliniștită care răspunse foarte clar la întrebarea lui Gabriel.

— Nu i-ați băgat amprentele în baza de date AFIS, zise Gabriel. Această informație putea fi folosită de Poliția din Boston.

— Putea fi folosită și de alții, spuse Barsanti.

— Cine naiba sunt acești *alții* despre care tot vorbești? întrebă tăios Jane. Eu am fost cea prinsă în spital cu acea femeie. Eu am fost cea care a avut o armă la cap. V-a păsat vreodată de ostatici?

— Bineînțeles că ne-a păsat, răspunse Glasser. Dar am vrut ca *toți* să iasă de acolo în viață, inclusiv Olena.

— Mai ales Olena, zise Jane. Din moment ce ea era martora voastră.

Glasser încuviință.

— A văzut ce s-a întâmplat în Ashburn. De aceea și-au făcut apariția acei bărbați în camera ei de spital.

— Cine i-a trimis?

— Nu știm.

— Aveți amprentele bărbatului pe care l-a împușcat. Cine era?

— Nici asta nu știm. Dacă a fost militar, Pentagonul nu ne va spune.

— Sunteți de la Apărare și nici măcar *voi* nu aveți acces la această informație?

Glasser se îndreptă spre Jane și se așeză pe un scaun, uitându-se la ea.

— Acum înțelegeți obstacolele cu care ne confruntăm? Eu și agentul Barsanti a trebuit să ne ocupăm de acest lucru într-un mod liniștit și discret. Am stat ascunși, deoarece și *ei* o căutau. Speram să o găsim noi primii. Și am fost atât de aproape. De la Baltimore la Connecticut, la Boston, agentul Barsanti a fost cu un pas în spatele ei.

— Cum ați găsit-o? întrebă Gabriel.

— Pentru o vreme a fost ușor. Am urmărit cărțile de credit ale lui Joseph Roke. Când scotea bani de la bancomat.

— Am tot încercat să mă apropii de el, spuse Barsanti. I-am lăsat mesaje vocale pe telefonul mobil, inclusiv un mesaj la o bătrână mătușă din Pennsylvania. Într-un final, Roke m-a contactat și am încercat să-l conving să stăm de vorbă, dar n-a avut încredere în mine. Apoi l-a împușcat pe polițistul din New Haven și le-am pierdut urma. Atunci cred că s-au despărțit.

— De unde știi că mergeau împreună?

— În noaptea măcelului din Ashburn, începu Glasser, Joseph Roke a cumpărat benzină de la o stație din apropiere. A plătit cu cartea de credit, apoi l-a întrebat pe casier dacă benzinăria avea o mașină de remorcat, deoarece a luat două femei de pe drum care aveau probleme cu mașina.

Se făcu liniște. Gabriel și Jane se uitau unul la celălalt.

— *Două* femei? întrebă Jane.

Glasser încuviință.

— Mașina lui Roke a fost filmată de camera de luat vederi a benzinăriei în timp ce alimenta. Prin parbriz se vede o femeie stând pe scaunul din dreapta șoferului. E Olena. În acea

noapte li s-au intersectat drumurile, noaptea în care s-a implicat și Joseph Roke. În secunda în care a invitat cele două femei la el în mașină, a devenit o țintă. La cinci ore după ce a oprit la benzinărie, casa lui a fost mistuită de flăcări. Atunci cred că și-a dat seama în ce belea a intrat.

— Și a doua femeie? Ați spus că a luat două femei de pe drum.

— Nu știm nimic despre ea, doar că a călătorit cu ei până la New Haven. Asta s-a întâmplat acum două luni.

— Vă referiți la filmarea făcută de mașina de patrulare, împușcarea acelui ofițer de poliție.

— Pe film se vede un cap ridicându-se de pe bancheta din spate. Doar ceafa – nu i-am văzut niciodată chipul, ceea ce ne oferă aproape niciun fel de informație despre ea. Doar câteva fire de păr roșcat lăsat pe bancheta din spate. În ceea ce ne privește, poate fi chiar moartă.

— Dar dacă trăiește, spuse Barsanti, atunci ea e ultima noastră martoră. Singura care a văzut ceea ce s-a întâmplat în Ashburn.

— Vă pot spune numele ei, spuse Jane încet.

Glasser se încruntă la ea.

— Poftim?

— Ăsta e visul.

Jane se uită la Gabriel.

— Asta îmi spune Olena.

— A tot avut un coșmar, zise Gabriel, despre intervenție.

— Și ce se întâmplă în vis? întrebă Glasser cu privirea ațintită asupra lui Jane.

Jane înghiți în sec.

— Aud bărbați sfărâmând ușa, dând buzna în cameră. Și se apleacă spre mine să-mi spună ceva.

— Olena?

— Da. Îmi spune: „Mila știe”. Doar atât îmi spune: „Mila știe”.

Glasser se uită la ea.

— Mila *știe*? Timpul *prezent*?

Se uită la Barsanti.

— Martora noastră e încă în viață.

• DOUĂZECI ȘI NOUĂ

— Sunt surprins să vă văd aici, dr. Isles, spuse Peter Lukas, din moment ce nu am putut să dau de dumneavoastră la telefon.

Îi strânse mâna scurt, un salut rece, asemănător celor oficiale; Maura nu-i răspunsese la niciunul dintre telefoane. O conduse pe holul ziarului *Boston Tribune* până la recepție, unde gardianul îi dădu Maurei un ecuson portocaliu pentru vizitatori.

— Doamnă, trebuie să returnați ecusonul când plecați, îi zise gardianul.

— Ai face bine s-o lași, adăugă Lukas, altfel te va urmări ca un câine.

— Am înțeles, spuse Maura, prinzându-și ecusonul de bluză. Securitatea de aici e mai drastică decât la Pentagon.

— Ai idee câți oameni sunt enervați de ziar în fiecare zi? Apăsă pe un buton pentru a chema liftul și se uită la chipul serios al Maurei. Hopa. Cred că ești una dintre ei. De asta nu mi-ai răspuns la telefoane?

— Mulți au fost nemulțumiți de articolul pe care l-ai scris despre mine.

— Nemulțumiți de mine sau de tine?

— De mine.

— Te-am citat greșit? Te-am descris greșit?

Maura ezită.

— Nu, admise ea.

— Atunci de ce ești supărată pe mine? Pentru că se vede că ești.

Se uită la el.

— Am fost prea sinceră cu tine și nu ar fi trebuit.

— Îmi place să intervievez o femeie care vorbește sincer, zise el. A fost o experiență nouă și plăcută.

— Știi câte telefoane am primit în legătură cu teoria mea despre învierea lui Isus?

— A, asta.

— Chiar și din Florida. Oameni supărați din cauza blasfemiei mele.

— Ai spus ce ai gândit.

— Când ai o meserie care implică publicul larg, așa cum am eu, uneori e un lucru foarte periculos să faci așa ceva.

— E din cauza domeniului în care lucrăm, dr. Isles. Și tu ești o persoană publică și, dacă spui ceva interesant, se publică. Cel puțin, tu ai *avut* ceva important de spus, spre deosebire de majoritatea oamenilor pe care-i intervievez.

Ușa liftului se deschise, iar ei intrară. Rămași singuri, Maura își dădea seama că el o privește și că era stânjenitor de aproape.

— De ce m-ai tot sunat? întrebă ea. Vrei să mă bagi și mai tare în bucluc?

— Voiam să aflu rezultatele autopsiilor lui Joe și Olena. N-ai dat niciodată un raport.

— Nu am terminat autopsia. Cadavrele au fost transferate la laboratoarele FBI.

— Dar tu ai avut custodia temporară. Nu pot să cred că ai lăsat cadavrele să stea pur și simplu în camera frigorifică, fără să le examinezi. Nu-ți stă în fire.

— Care este, mai precis, firea mea?

Se uită la el.

— Curioasă, exigentă. El zâmbi. Tenace.

— Ca și tine?

— Tenacitatea nu mă duce nicăieri în cazul tău. Și eu care credeam că putem fi prieteni. Nu că m-aș fi așteptat la vreun favor special.

— Ce aștepți de la mine?

— O cină? Un dans? Sau, cel puțin, un cocktail?

— Vorbești serios?

Îi răspunse la întrebare ridicând sfios din umeri.

— Încercarea moarte n-are.

Ușile liftului se deschiseră și ei coborâră.

— Ea a murit din cauza rănilor provocate de împușcăturile la coaste și în cap, zise Maura. Cred că asta voiai să știi.

— Câte răni? Câți trăgători?

— Vrei toate detaliile crude?

— Vreau să fiu precis. Asta înseamnă să merg direct la sursă, chiar dacă trebuie să fiu cicălitor.

Intrară în sala de știri, trecând pe lângă reporteri care scriau la calculatoare, către un birou unde fiecare centimetru era acoperit cu dosare și post-it-uri. Nici măcar poza unui pușți, sau a unei femei, sau măcar a unui câine nu erau la vedere. Acest spațiu era numai pentru muncă, deși Maura se întrebă cât de mult poate să lucreze cineva într-o asemenea zăpăceală.

El luă un scaun de la biroul vecinului său și îl aduse pentru ca Maura să se așeze.

— Așadar, nu ai vrut să-mi răspunzi la telefoane, spuse el, așezându-se. Dar *vii* să mă vezi la serviciu. Acest lucru este un mesaj confuz?

— Acest caz s-a complicat.

— Și acum ai nevoie de ceva de la mine.

— Cu toții încercăm să ne dăm seama ce s-a întâmplat în acea noapte și de ce s-a întâmplat.

— Dacă voiai să mă întrebi ceva, trebuia pur și simplu să ridici receptorul. O fixă cu privirea. Ți-aș fi răspuns la telefoane, dr. Isles.

Tăcură. La celelalte birouri sunau telefoanele, tastaturile zdrăngăneau, dar Maura și Lukas se uitau unul la celălalt, în atmosfera tensionată, încărcată și de altceva, ceva ce ea nu voia să admită. Un curent puternic de atracție reciprocă. „Sau doar mi se pare mie?”

— Îmi cer scuze, spuse el într-un final. Sunt un ticălos. Adică, *ești* aici. Chiar dacă doar pentru că ai un interes personal.

— Trebuie să mă înțelegi, zise ea. Fiind o persoană publică, primesc multe telefoane de la reporteri. Unii dintre ei – majoritatea – nu dau doi bani pe intimitatea victimelor, sau pe supărarea familiei, sau dacă periclitează investigația. Am învățat să fiu precaută și să fiu atentă la ceea ce spun, pentru că m-am fript de prea multe ori cu reporteri care au jurat că

declarațiile mele nu vor fi publicate.

— Deci asta te-a împiedicat să mă suni? Discreția profesională?

— Da.

— Nu există niciun alt motiv pentru care nu m-ai sunat înapoi?

— Ce alt motiv ar putea fi?

— Nu știu. Am crezut că nu mă agreezi.

O privea atât de insistent, încât Maura nu reușea să se uite la el. O făcea să se simtă stânjenită.

— Nu-mi ești antipatic, domnule Lukas.

— Au. Acum îmi dau seama cu adevărat ce înseamnă să fii condamnat printr-o laudă neconvingătoare.

— Credeam că reporterii sunt căliți.

— Cu toții vrem să fim plăcuți, mai ales de oamenii pe care îi admirăm. Se aplecă mai aproape. Și apropo, nu-mi mai spune domnule Lukas, ci Peter.

Se lăsă iar tăcerea pentru că Maura nu știa dacă flirta sau o manipula. Pentru acest bărbat, poate că era același lucru.

— Asta a fost ca nuca-n perete, zise el.

— E frumos să te simți flatată, dar aș dori să fii sincer.

— Credeam că *sunt* sincer.

— Ai nevoie de informații de la mine. Și eu vreau același lucru de la tine. Doar că n-am vrut să discutăm asta la telefon.

El dădu aprobator din cap.

— Bine. Asta e o simplă tranzacție.

— Vreau să știu…

— Trecem direct la afaceri? Pot să-ți ofer mai întâi o ceașcă de cafea?

Se ridică de pe scaun și se duse spre cafetieră.

Uitându-se la cafetieră, văzu doar urme de zaț negru și spuse iute:

— Mulțumesc, dar eu nu vreau.

Își turnă o ceașcă de cafea și se așeză pe scaun.

— De ce nu ai vrut să discutăm la telefon?

— S-au întâmplat… tot felul de lucruri.

— Lucruri? Vrei să spui că nu mai ai încredere în propriul

telefon?

— După cum ți-am spus, cazul e complicat.

— Au intervenit federalii. Dovezile balistice au fost confiscate. FBI-ul se războiește cu Pentagonul. Un răpitor care a rămas încă neidentificat. Peter râse. Da, aș spune că s-au complicat rău de tot.

— Știi toate astea.

— De aceea suntem reporteri.

— Cu cine ai vorbit?

— Chiar crezi că o să-ți răspund la această întrebare? Să spunem că am prieteni în domeniul justiției. Și am câteva teorii.

— În legătură cu ce?

— Cu Joseph Roke și Olena. Și despre adevărata semnificație a acestei răpiri.

— Nimeni nu știe cu adevărat care este răspunsul.

— Dar eu știu părerea justiției. Știu ce teorii au. Lăsă jos ceașca de cafea. Am stat de vorbă cu John Barsanti aproape trei ore. Știai asta? Încercând să ne dăm seama de ce eram eu singurul reporter cu care voia Joseph Roke să stea de vorbă. Interogatoriile astea sunt un lucru amuzant. Persoana interogată poate să adune o mulțime de informații din întrebările care îi sunt puse. Am aflat că, acum două luni, Olena și Joe erau împreună în New Haven, unde el a omorât un polițist. Poate că erau iubiți, poate că erau amândoi paranoici, dar după un asemenea incident, au vrut să se despartă. Sau cel puțin ar fi făcut-o, dacă erau deștepți, iar eu nu cred că erau proști. Dar cred că au găsit o cale de a ține legătura. O modalitate de a se regrupa dacă erau nevoiți s-o facă. Așa că au ales Bostonul ca loc de întâlnire.

— De ce Boston?

O privea atât de direct, încât Maura nu-i putu evita privirea.

— Cauți un motiv.

— Tu?

— Eu nu sunt egoist. Eu îți spun pur și simplu ceea ce Barsanti pare să gândească, și anume că Joe și Olena m-au

ales pe mine drept eroul lor. Au venit la Boston ca să mă vadă pe mine.

— Și astfel am ajuns la întrebarea pentru care am venit la tine. Se aplecă spre el. De ce tu? Doar nu ți-au tras numele dintr-o pălărie. O fi fost Joe labil mintal, dar era inteligent. Un cititor înfocat al ziarelor și al revistelor. Ceva ce ai scris tu trebuie să-i fi atras atenția.

— Știu răspunsul la această întrebare. Barsanti s-a dat singur de gol când m-a întrebat despre un articol pe care l-am scris la începutul lui iunie despre compania Ballentree.

Tăcură amândoi când o reporteră trecu pe lângă ei, spre cafetieră. Cât timp așteptară ca ea să-și umple ceașca cu cafea, rămaseră cu privirile fixate unul asupra celuilalt. Abia după ce femeia nu-i mai putea auzi, Maura spuse:

— Arată-mi articolul.

— Trebuie să fie în LexisNexis. Stai să-l accesez.

Se învârti la calculator și accesă motorul de căutare LexisNexis. Scrise numele său și apăsă pe căutare. Ecranul se umplu cu link-uri.

— Doar să găsesc data corectă, zise el căutând pe pagină.

— Asta e tot ce ai scris?

— Da, probabil de la zilele mele la Bigfoot.

— Pardon?

— Când am terminat Facultatea de Jurnalism, aveam o grămadă de împrumuturi studențești pe care trebuia să le achit. Am acceptat să scriu despre orice, inclusiv să scriu un articol despre o Convenție Bigfoot din California. Se uită la ea. Recunosc, era o știre de doi lei, dar trebuia să-mi plătesc datoriile.

— Și acum ai un statut convenabil?

— N-aș merge până acolo…

Se opri, apăsând pe un link.

— Bun, uite articolul, zise Peter ridicându-se în picioare, lăsând-o pe Maura să stea jos. Asta am scris în iunie despre Ballentree.

Ea se așeză pe scaunul liber și se concentră asupra textului care pâlpâia pe ecran.

Războiul înseamnă Profit: *înflorirea afacerilor pentru Ballentree.*

În timp ce economia Statelor Unite se prăbușește, există un domeniu încă profitabil. Compania Ballentree, marele contractor al apărării, atrage afaceri noi, ca și cum ar pescui în propria păstrăvărie.

— E de prisos să-ți spun că Ballentree n-a fost prea încântat de acest articol, zise Lukas. Dar nu sunt singurul care scrie despre aceste lucruri. Compania a fost criticată și de alți reporteri.

— Cu toate astea, Joe te-a ales pe tine.

— Poate că așa a fost să fie. Poate că s-a întâmplat să cumpere un ziar *Tribune* în acea zi, și acolo era articolul meu despre marea și periculoasa companie Ballentree.

— Pot să văd ce ai mai scris?

— Chiar te rog.

Se întoarse la lista cu articole de pe pagina LexisNexis.

— O activitate prolifică.

— Scriu de mai bine de douăzeci de ani, acoperind totul, de la răfuieli între bande până la căsătoriile între homosexuali.

— Și Bigfoot.

— Nu-mi mai aduce aminte.

Se uită pe primele două pagini, apoi trecu pe a treia. După care se opri.

— Aceste articole erau de la Washington.

— Cred că ți-am zis. Am fost corespondentul ziarului *Tribune* la Washington. Am rezistat doar doi ani acolo.

— De ce?

— Urăsc Washingtonul. Și trebuie să recunosc că m-am născut yankeu. Poți să spui că sunt masochist, dar îmi lipseau iernile de aici, așa că m-am mutat la Boston în februarie.

— Despre ce scriai în D.C.?

— Despre orice. Trăsături, politică, rata criminalității. Tăcu. Un cinic ar spune că nu e nicio diferență între ultimele două. Mai bine aș scrie despre o crimă palpitantă decât să

alerg toată ziua după vreun senator prăpădit.

Se uită peste umăr la el.

— Ai avut vreodată de-a face cu senatorul Conway?

— Bineînțeles. E unul dintre senatorii noștri. Tăcu. De ce mă întrebi despre Conway?

Când ea nu îi răspunse, el se aplecă mai aproape, apucând cu mâinile speteaza scaunului.

— Dr. Isles, spuse el încet, șoptindu-i în păr. Vrei să-mi spui la ce te gândești?

Ea era atentă la ecran.

— Încerc să fac câteva conexiuni.

— Simți furnicături?

— Ce?

— Așa spun eu atunci când îmi dau brusc seama că sunt pe cale de a descoperi ceva interesant. Mai e cunoscut ca PES{22} sau simțul Spidey. Spune-mi de ce senatorul Conway te face să fii în alertă și cu luare-aminte.

— Face parte din Comitetul de Informații.

— I-am luat un interviu în noiembrie sau decembrie. Articolul trebuie să fie pe acolo.

Maura își aruncă privirea peste titluri: audieri ale Congresului, alerte de terorism și un congresmen din Massachusetts arestat deoarece se urcase beat la volan, și găsi articolul despre senatorul Conway. Apoi își îndreptă privirea către un alt titlu, de pe 15 ianuarie:

„Bărbat din Reston găsit mort la bordul unui iaht. Lipsește de pe 2 ianuarie.”

Se uită atentă la dată – 2 ianuarie. Apăsă cu mouse-ul pe link și apăru tot articolul. Cu câteva clipe mai devreme, Lukas îi spusese *despre furnicături.* Acum asta simțea și ea.

Se întoarse la el.

— Povestește-mi despre Charles Desmond.

— Ce vrei să știi despre el?

— Totul.

• TREIZECI

„Cine ești, Mila? Unde ești?”

Undeva trebuia să existe o urmă a ei. Jane își turnă o ceașcă de cafea proaspătă, apoi se așeză la masa din bucătărie și se uită peste toate dosarele pe care le strânsese de când venise acasă de la spital. Avea rezultatele autopsiilor și cele de la laboratorul de criminalistică al Poliției din Boston, dosarele Poliției din Leesburg despre masacrul din Ashburn, și dosarele lui Moore despre Joseph Roke și Olena. Citise deja aceste dosare de câteva ori, căutând o pistă spre Mila, femeia al cărei chip nu-l știa nimeni. Singura dovadă fizică a existenței Milei provenea din interiorul mașinii lui Joseph Roke: câteva fire de păr găsite pe bancheta din spate, care nu se potriveau cu cele ale lui Roke sau ale Olenei.

Jane luă o înghițitură de cafea și se întinse iar după dosarul mașinii abandonate a lui Joseph Roke. Învățase să lucreze în timpul orelor de somn ale Reginei, și acum, că fiica ei adormise în sfârșit, nu pierdu timpul, concentrându-se pe căutarea Milei. Se uită peste lista obiectelor găsite în mașină, analizând încă o dată colecția patetică a lucrurilor ei pământești. Un sac de marinar plin cu haine murdare și prosoape furate de la motelul Six. Mai erau o pungă cu pâine mucegăită, un borcan cu unt de arahide Skippy și câteva conserve cu cârnați vienezi. Dieta unui bărbat care nu avea timp să gătească. Un fugar.

Se întoarse la rapoartele cu lucrurile găsite la fața locului și își îndreptă atenția asupra părului și fibrelor găsite. Era o mașină extraordinar de murdară, atât scaunele din față, cât și bancheta din spate erau pline de fibre, atât naturale, cât și sintetice, și multe fire de păr. Cel mai mult o interesau firele de păr de pe bancheta din spate, și zăbovi asupra raportului.

„Uman. A02/B00/C02 (7 cm)/D42

Părul capilar. Puțin ondulat, lung de șapte centimetri, de pigment roșu mediu.”

„Până acum doar asta știm despre tine, își zise Jane. Ai părul scurt și roșcat.”

Se întoarse la pozele mașinii. Le mai văzuse o dată, dar studie iar cutiile goale de Red Bull, ambalajele mototolite de acadele, pătura vătuită și perna murdară. Îi căzu privirea pe ziarul tabloid de pe bancheta din spate.

Ziarul *Weekly Confidential.*

Se miră din nou de cât de nepotrivit era acel ziar în mașina unui bărbat. Oare chiar îi păsa lui Joe ce o deranja pe Melanie Griffith sau cărui bărbat plecat din oraș îi plăceau dansurile în poală? Ziarul *Confidential* era un tabloid destinat femeilor; femeile erau interesate de suferințele actrițelor.

Ieși din bucătărie și trase cu ochiul în camera fetiței. Regina încă dormea – unul dintre acele momente rare care în curând se va sfârși. Închise ușor ușa, apoi ieși încet din apartament și se duse pe hol spre vecina ei.

Îi luă câteva clipe doamnei O’Brien să deschidă ușa, dar era cu siguranță încântată să aibă un vizitator. Orice vizitator.

— Îmi cer scuze că vă deranjez, spuse Jane.

— Intră, intră!

— Nu pot să stau. Am lăsat-o pe Regina în pătuț și…

— Ce mai face? Am auzit-o plângând aseară.

— Îmi pare rău pentru asta. Nu-i prea place să doarmă.

Doamna O’Brien se aplecă mai aproape și șopti:

— Brandy.

— Poftim?

— Pe suzetă. Eu așa am procedat cu băieții mei, și dormeau ca îngerașii.

Jane îi cunoștea pe băieții femeii, iar cuvântul „îngeri” nu le mai era caracteristic.

— Doamnă O’Brien, zise Jane, înainte de a fi nevoită să mai asculte alte sfaturi proaste de mamă, dumneavoastră aveți abonament la *Weekly Confidential,* nu-i așa?

— Tocmai am primit numărul de săptămâna asta. „Câini de la Hollywood răsfățați!” Știai că unele hoteluri au camere speciale pentru câini?

— Mai aveți vreun număr de luna trecută? Mă interesează

acela cu Melanie Griffith pe copertă.

— Știu la care te referi.

Doamna O'Brien o invită în apartament. Jane o urmă în sufragerie și se uită uimită la teancurile șubrede de reviste puse pe fiecare suprafață orizontală. Trebuie să fi fost edițiile de câțiva ani ale revistelor *People, Entertainment Weekly* și *US*.

Doamna O'Brien se duse direct la teancul potrivit, căută prin cel de *Confidential* și scoase ediția cu Melanie Griffith.

— Da, îmi aduc aminte, asta a fost una bună, zise femeia. „Dezastre ale chirurgiei plastice!" Dacă te gândești vreodată să-ți faci vreo operație estetică, ai face bine să citești acest articol. O să te facă să te răzgândești.

— Vă supărați dacă o împrumut?

— Dar o să o aduci înapoi?

— Da, desigur. O iau doar pentru o zi sau două.

— Să știi că o vreau înapoi. Îmi place să le recitesc.

Probabil că își aducea aminte toate detaliile.

Întorcându-se la masa din bucătărie, Jane se uită la data când fusese publicată revista: 20 iulie. Fusese pusă în vânzare cu o săptămână înainte ca Olena să fie scoasă din Hingham Bay. Deschise revista și începu să citească. Își dădu seama că-i place, chiar dacă se gândea: „Dumnezeule, astea sunt gunoaie, dar sunt gunoaie *amuzante*. Habar n-aveam că el era homosexual sau că ea nu mai făcuse sex de patru ani. Și ce naiba e cu nebunia asta a clismelor? „Se opri să se holbeze la dezastrele chirurgiei plastice și trecu mai departe, peste noutățile modei și „Am văzut îngeri" și „Pisică îndrăzneață salvează o familie". Zăbovise Joseph Roke asupra acelorași bârfe, a acelorași toane ale celebrităților? Studiase oare fețele desfigurate de chirurgi plasticieni și se gândise: „Nu-i pentru mine. O să îmbătrânesc frumos"?

Nu, bineînțeles că nu. Joseph Roke nu era genul de bărbat care să citească așa ceva.

„Atunci cum de a ajuns acest ziar la el în mașină?"

Se întoarse la anunțurile clasice de pe ultimele două pagini. Aici erau coloane cu reclame pentru servicii oferite de medii, vindecători și oportunități de afaceri la domiciliu. Răspundea

cineva la aceste lucruri? Credea cineva că poate obține „până la 250 de dolari pe zi, lipind plicuri”? La jumătatea paginii găsi anunțurile personale, iar privirea îi îngheță brusc când văzu un anunț de două rânduri, cu patru cuvinte familiare.

„Zarurile au fost aruncate.”

Dedesubt era o oră, o dată și un număr de telefon cu un cod începând cu 617. Boston.

Propoziția putea să fie pur și simplu o coincidență, se gândi ea. Puteau fi doi iubiți care aranjau o întâlnire pe ascuns. Sau o livrare de droguri. Probabil nu avea absolut nicio legătură cu Olena, Joe și Mila.

Cu inima bătându-i, ridică receptorul telefonului din bucătărie și formă numărul din anunț. Suna. De trei ori, de patru ori, de cinci ori. Nu intră robotul și nici nu se auzi vreun semnal sonor. Continuă să sune până pierdu numărul. „Poate că e numărul de telefon al unei femei moarte.”

— Alo? răspunse un bărbat.

Jane încremeni, pregătindu-se să pună receptorul în furcă. Ridică receptorul la ureche.

— E cineva acolo? zise bărbatul, impacientat.

— Alo? spuse Jane. Cine e la telefon?

— Cine e? Dumneavoastră ați sunat.

— Îmi cer scuze. Mi s-a dat numărul de telefon, dar nu am primit și un nume.

— Nu e niciun nume pe linia asta, spuse bărbatul. E un telefon public.

— Unde sunteți?

— Faneuil Hall. Treceam pe aici când am auzit telefonul sunând. Așa că, dacă dumneavoastră căutați pe cineva anume, nu vă pot ajuta. La revedere.

Închise.

Se uită din nou la anunț. La acele patru cuvinte.

„Zarurile au fost aruncate.”

Se întinse iar după receptor și formă.

— *Weekly Confidential,* răspunse o femeie. *Anunțuri.*

— Bună ziua, zise Jane. Aș dori să dau un anunț.

•

— Trebuia să vorbești mai întâi cu mine, zise Gabriel. Nu-mi vine să cred că ai făcut asta de una singură.

— N-am avut timp să îți dau telefon, îi spuse Jane. Termenul limită pentru anunțuri era azi la ora 17:00. Trebuia să iau o decizie pe loc.

— Nu știi cine va răspunde, iar acum numărul telefonului tău mobil va fi tipărit.

— Cel mai rău lucru care se poate întâmpla e să primesc câteva telefoane de la nebuni, atâta tot.

— Sau vei fi atrasă în ceva mult mai periculos decât credem.

Gabriel azvârli tabloidul pe masa din bucătărie.

— Trebuie să aranjăm asta cu Moore. Poliția din Boston poate lista și verifica apelurile. Mai întâi trebuie să ne gândim cum procedăm. Se uită la ea. Anulează-l, Jane.

— Nu pot. Ți-am spus, e prea târziu.

— Isuse. Dau o fugă la birou pentru două ore și vin acasă și-mi găsesc soția jucând „sunând după pericol" în bucătăria noastră.

— Gabriel, e doar un anunț de două rânduri. Ori mă sună cineva, ori nu mușcă nimeni momeala.

— Și ce faci dacă totuși sună cineva?

— Atunci îl voi lăsa pe Moore să se ocupe.

— O să-l *lași* pe el? Gabriel începu să râdă. Asta e meseria lui, nu a ta. Tu ești în concediu de maternitate, mai ții minte?

Pentru a sublinia acest aspect, un urlet puternic izbucni brusc în camera copilului. Jane se duse să-și liniștească fetița și descoperi că Regina iar se dezvelise și acum își ridicase pumnii, supărată că dorințele ei nu erau îndeplinite. „Nimeni nu e mulțumit de mine azi", se gândi Jane în timp ce o ridică pe Regina din pătuț. Duse gura înfometată a bebelușului la sân și tresări din cauza durerii în timp ce fetița începu să sugă. „Încerc să fiu o mamă bună, își zise ea, chiar sunt, dar m-am săturat să miros a lapte acru și a pudră de talc. M-am săturat să fiu obosită. Obișnuiam să urmăresc băieți răi."

O duse pe fetiță în bucătărie și începu s-o legene când pe un braț, când pe celălalt, încercând s-o mulțumească, deși ea

mai avea puțin și lua foc.

— Chiar dacă aș putea, nu aș anula anunțul, zise ea sfidător.

Se uită cum se duce Gabriel spre telefon.

— Pe cine suni?

— Pe Moore. O să preia el de aici.

— E telefonul meu mobil. E ideea mea.

— Nu e investigația ta.

— Nu spun că trebuie să comand eu operațiunea. Am specificat ora și locul. Ce-ar fi să stăm împreună în acea noapte și să așteptăm să vedem cine sună? Eu, tu și Moore. Vreau să *fiu* acolo când sună.

— Trebuie să încetezi cu asta, Jane.

— Deja m-am implicat.

— O ai pe Regina. Ești mamă.

— Dar nu sunt moartă. Mă asculți? Nu. Sunt. *Moartă.*

Cuvintele ei părură să rămână în aer, furia răsunând ca un țambal dezacordat. Regina se opri brusc din supt și își deschise ochii, uitându-se cu uimire la mama sa. Frigiderul scoase un zăngănit și se opri.

— N-am spus niciodată că ești, spuse Gabriel încet.

— Dar aș putea fi, după cum vorbești. „O ai pe Regina. Ai o slujbă mult mai importantă acum. Trebuie să stai acasă, să alăptezi și să-ți lași creierul să putrezească.” Sunt polițistă, și trebuie să mă întorc la muncă. Îmi *lipsește.* M-am săturat să am pagerul închis.

Respiră adânc și se așeză la masa din bucătărie, plângând de frustrare.

— Sunt polițistă, șopti ea.

Gabriel se așeză în fața ei.

— Știu că ești.

— Nu cred că știi. Își puse mâna pe față. Nu știi deloc cine sunt. Crezi că te-ai căsătorit cu altcineva. Mama Perfectă.

— Știu exact cu cine m-am căsătorit.

— Realitatea e nenorocită, nu-i așa? Așa sunt și eu.

— Păi cam așa ești, încuviință el. Uneori.

— Te-am avertizat.

Se ridică în picioare. Regina era ciudat de liniștită, uitându-se încă la Jane de parcă mami devenise deodată interesantă de privit.

— Știi cine sunt, și întotdeauna ai avut de ales.

Jane ieși din bucătărie.

— Jane.

— Trebuie să-i schimb scutecul Reginei.

— Fir-ar să fie, fugi de ceartă.

Se întoarse spre el.

— Nu fug de nicio ceartă.

— Atunci așază-te lângă mine, pentru că eu nu fug de tine și nici nu am de gând s-o fac.

Pentru o clipă se uită pur și simplu la el. „E atât de greu și înspăimântător să fii căsătorit, și are dreptate când spune că vreau să fug. Singurul lucru pe care vreau cu adevărat să-l fac este să mă retrag într-un loc în care nimeni nu mă poate atinge.” Își trase un scaun și se așeză.

— Știi, lucrurile chiar s-au schimbat, îi spuse el. Nu mai e ca înainte, când nu o aveam pe Regina.

Ea nu spuse nimic, fiind supărată că el fusese de acord cu faptul că ea era o nenorocită. Chiar dacă era adevărat.

— Am vrut să fiu mamă, nu să mă duc la închisoare.

— Vrei să spui că îți pare rău că avem un copil?

Jane se uită la Regina. Fetița ei se uita în sus, cu ochii larg deschiși, de parcă înțelegea fiecare cuvânt.

— Nu, bineînțeles că nu. Doar că… Clătină din cap. Sunt mai mult decât mama ei. Sunt și *eu*. Dar mă pierd, Gabriel. Cu fiecare zi care trece simt că dispar câte puțin. Asemenea pisicii Cheshire din *Alice în Țara Minunilor*. În fiecare zi îmi aduc din ce în ce mai greu aminte cine eram. Apoi vii acasă și te superi pe mine pentru că am dat acel anunț, ceea ce, trebuie să recunoști, a fost o idee *strălucită*. Apoi mă gândesc: Bun, acum chiar m-am pierdut. Până și soțul meu a uitat cine sunt.

Gabriel se aplecă, străfulgerând-o cu privirea.

— Știi cum m-am simțit atunci când ai fost ținută ostatică în spital? Ai idee? Crezi că ești așa puternică. Iei o pușcă la spinare și brusc ești Femeia Fantastică. Dar dacă ești rănită,

nu ești singura care sângerează. Și eu sângerez. Te-ai gândit *vreodată* la mine?

Jane nu spuse nimic.

El râse, era râsul unui om rănit.

— Da, sunt o pacoste, care încearcă să te protejeze tot timpul de tine însăți. Cineva trebuie s-o facă, pentru că ești cel mai mare dușman al tău. Nu încetezi niciodată să arăți ce poți. Încă ești surioara detestată a lui Frankie Rizzoli. O *fată*. Nu ești suficient de bună să te joci cu băieții, și n-o să fii niciodată.

Ea se uita pur și simplu la el, urând faptul că o cunoștea atât de bine. Ura precizia săgeților lui, care loviseră cu atâta cruzime ținta.

— Jane.

El se întinse deasupra mesei. Înainte ca ea să se tragă înapoi, o luase de mâini, ținând-o bine, fără nicio intenție de a-i da drumul.

— Nu trebuie să-mi demonstrezi nimic mie, sau lui Frankie, sau altcuiva. Știu că îți e greu acum, dar o să te întorci la serviciu înainte să-ți dai seama. Așa că lasă puțin la o parte adrenalina. Lasă-mă pe mine să stau liniștit. Lasă-mă să mă bucur puțin că am soția și fetița în siguranță acasă.

Încă o ținea de mână peste masă. Jane se uită în jos la mâinile lor și se gândi: „Omul ăsta nu ezită niciodată. Oricât de tare l-aș enerva, e mereu alături de mine. Chiar dacă îl merit sau nu.” Încet, degetele lor se uniră într-un armistițiu silențios. Telefonul sună.

Regina începu să urle.

— Momentul de liniște n-a durat mult, oftă Gabriel. Scuturându-și capul, se ridică să răspundă la telefon. Jane ieșea cu Regina din bucătărie când îl auzi spunând:

— Ai dreptate. Hai să nu vorbim despre asta la telefon. Deveni imediat alertă, întorcându-se să-i vadă fața și să afle motivul pentru care își schimbase vocea. Dar el se uita la perete, iar ea observă cum i se încordaseră mușchii gâtului.

— Te așteptăm, spuse el și puse receptorul în furcă.

— Cine era?

— Maura. Vine încoace.

• TREIZECI ȘI UNU

Maura nu veni singură la ei. Lângă ea în hol stătea un bărbat atrăgător cu părul negru și o barbă îngrijită.

— El e Peter Lukas, zise ea.

Jane îi aruncă Maurei o privire neîncrezătoare.

— Ai adus un reporter?

— Jane, avem nevoie de el.

— De când avem nevoie de reporteri?

Lukas salută voios.

— Încântat de cunoștință, detective Rizzoli, agent Dean. Pot să intru?

— Nu, haideți să nu stăm de vorbă aici, zise Gabriel, în timp ce el și Jane, cu Regina în brațe, ieșiră pe hol.

— Unde mergem? întrebă Lukas.

— Urmați-mă.

Gabriel îi conduse pe scări, două etaje mai sus, și ieșiseră pe acoperiș. Aici, locatarii blocului creaseră o grădină exuberantă cu flori în ghiveci, dar arșița verii din oraș și suprafața încinsă a asfaltului începuseră să vestejească această oază. Roșiile se ofileau în ghivece, iar vița-de-vie cu frunzele arse de soare se prindea asemenea degetelor stafidite pe un cadru de metal. Jane o așeză pe Regina pe scaunul pentru copii aflat la umbra unei mese cu umbrelă, iar bebelușul, îmbujorat, adormi imediat. Din această poziție favorabilă, puteau vedea alte grădini pe acoperișuri, alte petice de verdeață în peisajul sterp.

Lukas puse un dosar lângă bebeluș.

— Dr. Isles mi-a spus că v-ar interesa asta.

Gabriel deschise dosarul. Conținea o tăietură din ziar, cu chipul unui bărbat zâmbind și titlul: „Bărbat din Reston găsit mort la bordul unui iaht. Lipsește de pe 2 ianuarie”.

— Cine era Charles Desmond? întrebă Gabriel.

— Un bărbat foarte puțin cunoscut, răspunse Lukas. Lucru care mă intriga cel mai mult la el. De aceea mi-am îndreptat

atenția către această știre, deși medicul legist a determinat în mod convenabil că s-a sinucis.

— Pui la îndoială acest aspect?

— Nu am cum să dovedesc că n-a fost vorba de o sinucidere. Desmond a fost găsit în toaleta iahtului său, pe care îl ținea acostat într-un port pe râul Potomac. A murit în cadă, cu venele de la mâini tăiate, lăsând în urmă un bilet în care explica de ce s-a sinucis. Când l-au găsit, era mort de zece zile. Departamentul de Medicină Legală n-a făcut publică nicio poză, dar, după cum vă imaginați, trebuie să fi fost o autopsie destul de plăcută.

Jane se strâmbă.

— Aș prefera să nu-mi imaginez.

— Biletul pe care l-a lăsat în urmă nu era prea revelator. „Sunt deprimat, viața e de rahat, nu mai suport să mai trăiesc nicio zi.” Desmond era cunoscut ca fiind în plus un băutor înrăit și era divorțat de cinci ani, așa că era plauzibil să fie deprimat. Sună a fi un caz clar de sinucidere, nu?

— De ce nu pari convins?

— Am simțit furnicături. Al șaselea simț al reporterului care spune că ceva nu e în regulă, ceva ce ar duce la o poveste mai importantă. Tipul ăsta este bogat, are un iaht, lipsește de zece zile și abia apoi se gândește cineva să-l caute. Singurul mod în care au putut să stabilească de cât timp dispăruse a fost datorită tichetului de intrare în parcarea portului, datat 2 februarie și găsit în mașina sa. Vecinii lui au spus că obișnuia să călătorească atât de des în străinătate, încât nu i-a alarmat faptul că nu-l mai văzuseră de o săptămână.

— Călătorea în străinătate? întrebă Jane. De ce?

— Nimeni n-a putut să-mi spună.

— Sau n-au vrut să-ți spună.

Lukas zâmbi.

— Ești foarte suspicioasă, detective. Așa sunt și eu. Am devenit și mai curios în legătură cu Desmond și am început să mă întreb dacă mai e ceva în plus. Știi, așa a început și povestea Watergate. Un caz banal de furt se transformă în ceva mult, mult mai important.

— Ce era atât de important în povestea asta?

— Cine era tipul. Charles Desmond.

Jane se uită la fotografia cu chipul lui Desmond. Avea un zâmbet plăcut și un nod la cravată bine făcut. Era genul de poză care apare în rapoartele unei corporații. Directorul companiei, emanând competență.

— Cu cât puneam mai multe întrebări despre el, cu atât ieșeau la iveală lucruri interesante. Charles Desmond n-a făcut facultate. A lucrat douăzeci de ani în armată, majoritatea timpului pentru serviciile secrete militare. La cinci ani după ce se retrage din armată, își ia un iaht și o vilă în Reston. Acum te întrebi următorul lucru: ce a făcut de a strâns atâția bani?

— În articolul tău scrie că a lucrat pentru o companie numită Pyramid Services, remarcă Jane. Ce-i asta?

— Asta m-am întrebat și eu. Mi-a luat ceva timp până am aflat, dar câteva zile mai târziu am aflat că Pyramid Services este o sucursală a ghici cărei companii?

— Nu-mi spune, zise Jane. Ballentree.

— Exact, detective.

Jane se uită la Gabriel.

— Numele ăsta tot apare.

— Uită-te la data când a dispărut, spuse Maura. Asta mi-a atras atenția. 2 ianuarie.

— Cu o zi înainte de masacrul din Ashburn.

— Interesantă coincidență, nu vi se pare?

— Povestește-ne mai multe despre Pyramid.

Lukas încuviință.

— Este ramura din Ballentree care se ocupă cu transportul și cu securitatea, parte din gama variată de servicii pe care ei le oferă în zonele de război. Orice lucru de care are nevoie apărarea noastră – gărzi de corp, escorte pentru transporturi, echipe private de intervenție – Ballentree poate pune la dispoziție. Se duc la muncă în zone ale lumii unde nu există guverne funcționale.

— Profitori după războaie, spuse Jane.

— De ce nu? Ies o grămadă de bani de pe urma războaielor. În timpul conflictului din Kosovo, soldații privați ai lui

Ballentree au protejat echipele de constructori. Au acum forțe de poliție private în Kabul, Bagdad și în mai toate orașele din jurul Mării Caspice. Toate plătite de contribuabilul american. Așa și-a cumpărat Charles Desmond iahtul.

— Lucrez pentru forța de poliție greșită, remarcă Jane. Poate că ar trebui să mă înscriu pentru Kabul, și așa mi-aș cumpăra și eu un iaht.

— N-ai vrea să lucrezi pentru oamenii ăștia, Jane, zise Maura. Nu când auzi ce presupune asta.

— Te referi la faptul că lucrează în zone de conflict?

— Nu, interveni Lukas. Faptul că au legături cu niște indivizi dubioși. De câte ori faci afaceri într-o zonă de conflict, faci în același timp afaceri cu mafia locală. E aproape firesc să formezi parteneriate –, așa ajung ucigașii locali să lucreze cu companii precum Ballentree. Există o piață neagră pentru orice fel de marfă – droguri, armament, băutură, femei. Fiecare război reprezintă o oportunitate, o piață nouă și toată lumea vrea o parte din pradă. De aceea e așa de mare bătaie pe contractele de apărare, nu doar pentru contracte în sine, ci pentru șansa afacerilor pe piața neagră care vin odată cu ele. Ballentree a câștigat mai multe afaceri anul trecut decât oricare alt contractor de apărare. Tăcu. În mare parte datorită faptului că Charles Desmond era al naibii de bun în meseria lui.

— Ce meserie?

— El le aranja afacerile. Un om care avea prieteni la Pentagon și probabil în alte locuri.

— Și tare l-a mai ajutat asta, spuse Jane uitându-se în jos la poza lui Desmond. Un om al cărui cadavru nu a fost descoperit timp de zece zile. Un om considerat misterios de vecinii lui, astfel încât nu s-a gândit nimeni să raporteze dispariția sa.

— Întrebarea e, zise Lukas, de ce a trebuit să moară? Oare i-au întors spatele prietenii de la Pentagon. Sau altcineva?

Pentru câteva clipe nimeni nu scoase o vorbă. Din cauza căldurii, acoperișul lucea ca apa, iar de pe străzi se ridica mirosul de gaze de eșapament și huruitul traficului. Jane își

dădu seama că Regina era trează și se uita atentă la ea. „E ciudat câtă inteligență văd în ochii fiicei mele.” Din locul în care stătea, Jane putu vedea o femeie stând la soare pe un alt acoperiș, având sutienul de la costumul de baie desfăcut iar spatele gol lucind de ulei. Văzu un bărbat pe un balcon, vorbind la telefonul mobil, și o fată care stătea lângă fereastră, exersând la vioară. Deasupra capului, o urmă albă anunța trecerea unui avion. „Câți oameni ne pot vedea? se întreba ea. Câte camere și câți sateliți sunt orientați spre acoperișul nostru? Bostonul a devenit un oraș supravegheat.”

— Sunt sigură că asta le-a trecut tuturor prin minte, spuse Maura. Charles Desmond a lucrat pentru serviciile secrete militare. Bărbatul pe care Olena l-a împușcat în camera din spital lucrase mai mult ca sigur în armată. Cu toate astea, amprentele sale au fost șterse din dosare. Biroul meu a fost spart. Ne gândim oare la fantome? Poate chiar la CIA?

— Ballentree și CIA au mers întotdeauna mână-n mână, zise Lukas. Asta nu ar trebui să surprindă pe nimeni. Lucrează în aceleași țări, angajează același tip de oameni. Comerț cu aceeași informație.

Se uită la Gabriel.

— Iar astăzi apar aici, acasă. Declară o amenințare teroristă, iar guvernul american poate justifica orice acțiune, orice cheltuială. Fonduri de care nu știe nimeni sunt direcționate către programe neoficiale. Așa ajung oameni ca Desmond să dețină iahturi.

— Sau să sfârșească morți, adăugă Jane.

Soarele s-a schimbat, strălucește acum sub umbrelă, pe umerii lui Jane. Sudoarea îi curge pe sân. „E prea cald aici pentru tine, bebelușule”, se gândi ea, uitându-se la fața îmbujorată a Reginei.

„E prea cald pentru noi toți.”

• TREIZECI ȘI DOI

Detectivul Moore se uită la ceas, ora opt seara apropiindu-se. Ultima oară când Jane stătuse în sala de conferințe a Secției de Criminalistică, era însărcinată în luna a noua, epuizată, irascibilă și mai mult decât pregătită pentru concediul de maternitate. Acum se afla în aceeași cameră, cu aceiași colegi, dar totul era diferit. Atmosfera din cameră era tensionată, crescând cu fiecare minut. Ea și Gabriel stăteau cu fața spre Moore; detectivii Frost și Crowe stăteau aproape de capul mesei. În mijloc era obiectul la care se uitau cu toții: telefonul lui Jane, conectat la un difuzor.

— Ne apropiem, spuse Moore.

— Te simți în stare să faci asta? Îl putem pune pe Frost să preia apelurile.

— Nu, trebuie s-o fac, replică Jane. Dacă răspunde un bărbat, s-ar putea s-o sperie.

Crowe ridică din umeri.

— Asta dacă această fată misterioasă va suna.

— Din moment ce ți se pare o pierdere de timp, izbucni Jane, nu trebuie să fii prezent.

— Stau să văd ce se întâmplă.

— N-am vrea să te plictisim.

— Trei minute, băieți, interveni Frost, încercând, ca de obicei, să-i împace pe Jane și pe Crowe.

— Revista se află la chioșcurile de ziare de cinci zile, spuse Moore. A avut ocazia să-l vadă. Dacă nu sună, înseamnă că nu vrea.

„Sau e moartă”, se gândi Jane. Cu siguranță asta le-a trecut tuturor prin minte deși n-o rostise nimeni.

Telefonul mobil al lui Jane sună, iar toate privirile se îndreptară către ea. Pe ecran apăru un număr din Fort Lauderdale. Era doar un telefon, dar inima lui Jane bătea cu putere, ca și când îi era frică.

Respiră adânc și se uită la Moore, care încuviință.

— Alo? răspunse ea.

Se auzi vocea unui bărbat vorbind tărăgănat.

— Despre ce e vorba?

În fundal se auziră râsete, oameni bucurându-se de o glumă bună.

— Cine sunteți? întrebă Jane.

— Ne întrebam cu toții ceva. Ce înseamnă „Zarurile au fost aruncate”?

— M-ați sunat ca să mă-ntrebați ceva?

— Da. Acesta e un joc și noi trebuie să ghicim?

— Nu am timp să vorbesc acum cu dumneavoastră. Aștept un alt telefon.

— Cucoană! Sunăm interurban, fir-ar să fie.

Jane închise receptorul și se uită la Moore.

— Ce nesimțit.

— Dacă ăsta e cititorul tipic de *Confidential,* zise Crowe, asta o să fie o noapte al naibii de distractivă.

— Probabil că vom mai primi câteva telefoane de acest fel, îi avertiză Moore.

Telefonul sună. De data asta apelul era din Providence.

Un fior de adrenalină o făcu pe Jane să tresară.

— Alo?

— Bună, zise o femeie. Am văzut anunțul dumneavoastră în *Confidential,* și scriu o lucrare de cercetare pe anunțurile personale. Voiam să știu dacă scopul acestui anunț este unul romantic sau o reclamă pentru o fabrică.

— Niciuna din variante, izbucni Jane și trânti receptorul. Dumnezeule, ce se întâmplă cu oamenii ăștia?

La 8:05, telefonul sună din nou. Era cineva din Newark, care întreba:

— Ăsta e vreun fel de concurs? Primesc vreun premiu pentru că am sunat la acest număr?

La 8:15.

— Ești vreun spion, ceva?

Pe la 8:30 telefoanele au încetat, în sfârșit. Timp de douăzeci de minute s-au uitat la telefon.

— Cred că asta a fost, zise Crowe, ridicându-se în picioare

și întinzându-se. A fost o seară petrecută în mod *valoros.*

— Așteptați, spuse Frost. Ne apropiem de ora centrală.

— Ce?

— Anunțul dat de Rizzoli nu specifica fusul orar. E aproape opt seara în Kansas.

— Are dreptate, zise Moore. Hai să mai așteptăm puțin.

— Toate fusurile orare? O să stăm aici până la miezul nopții, se plânse Crowe.

— Chiar și mai mult, își dădu cu părerea Frost. Dacă luăm în calcul și Hawaii.

Crowe pufni.

— Poate că ar trebui să comandăm niște pizza.

În cele din urmă așa făcură. În liniștea dintre zece și unsprezece seara, Frost ieși și se întoarse cu două pizza mari cu peperroni de la Domino. Deschiseră câteva cutii cu suc și împărțiră șervețele, uitându-se la telefonul tăcut. Deși Jane se afla în concediu de mai bine de-o lună, în seara asta era ca și când nu plecase deloc. Stătea la aceeași masă, cu aceiași polițiști obosiți și, ca de obicei, Darren Crowe o enerva la culme. Nimic nu se schimbase, cu excepția lui Gabriel, care se alăturase echipei. „Mi-au lipsit, se gândi ea. Crowe și toți ceilalți. Mi-a lipsit participarea la căutare."

Telefonul sună și o prinse când se pregătea să muște dintr-o felie de pizza. Luă un șervețel să se șteargă pe mâini și se uită la ceas. Fix unsprezece noaptea. Pe ecran apăru un număr de Boston. Acest apel întârziase cu trei ore.

— Alo? răspunse ea.

Nu se auzi nimic.

— Alo? spuse Jane din nou.

— Cine ești?

Era vocea unei femei, aproape că șoptea.

Emoționată, Jane se uită la Gabriel și văzu că și el își dăduse seama de același lucru. *Femeia avea un accent aparte.*

— Sunt o prietenă, spuse Jane.

— Nu știu cine ești.

— Olena mi-a povestit despre tine.

— Olena e moartă.

Ea e. Jane se uită în jurul mesei și văzu fețe uluite. Până și Crowe se aplecă în față, încordat.

— Mila, spuse Jane. Spune-mi unde ne putem întâlni. Te rog, trebuie să vorbim. Îți promit că vei fi în siguranță. Oriunde vrei tu.

Auzi păcănitul receptorului închizându-se.

— La naiba.

Jane se uită la Moore.

— Trebuie să o localizăm.

Frost închise telefonul din sala de conferințe.

— West End. E un telefon public.

— Să mergem, zise Crowe, care deja se ridicase de pe scaun și se îndrepta spre ușă.

— Până când ajungi acolo, va fi plecată de mult, spuse Gabriel.

— O patrulă ar putea ajunge acolo în cinci minute, sugeră Moore.

Jane clătină din cap.

— Fără uniforme. Dacă vede vreuna își va da seama că e o înscenare și voi pierde orice șansă de a lua legătura din nou cu ea.

— Și ce propui să facem? spuse Crowe, oprindu-se în pragul ușii.

— S-o lăsăm să reflecteze puțin. Are numărul meu. Știe cum să dea de mine.

— Dar nu știe cine ești, zise Moore.

— Și asta trebuie s-o sperie. Este doar precaută.

— S-ar putea să nu mai sune deloc. Asta ar putea fi unica noastră șansă s-o aducem aici. Haideți să trecem la fapte, propuse Crowe.

— Are dreptate, recunoscu Moore, uitându-se la Jane. Ar putea fi singura noastră șansă.

După un moment, Jane încuviință.

— Bine. Duceți-vă.

Frost și Crowe părăsiră sala. În timp ce minutele se scurgeau, Jane se uita la telefonul mut, gândindu-se: „Poate că ar fi trebui să mă duc cu ei. Eu ar trebuie să fiu cea care o

caută”. Și-i imagină pe Frost și pe Crowe cercetând labirintul de străzi din West End, căutând o femeie al cărei chip nu-l știau.

Telefonul lui Moore sună, iar el îl deschise cu repeziciune. După felul în care vorbea, Jane își dădu seama că veștile nu erau tocmai bune. Închise și dădu din cap.

— Nu era acolo? întrebă Jane.

— Au chemat echipa de investigație pentru a lua amprente de pe telefon. Văzu marea dezamăgire de pe chipul ei. Cel puțin acum știm că există cu adevărat. Trăiește.

— Pentru moment, zise Jane.

•

Până și polițiștii trebuie să cumpere lapte și scutece.

Jane era în magazin, la raionul de alimente cercetând cu atenție cutiile cu lapte praf pentru bebeluși, de pe rafturi, studiind conținutul nutritiv al fiecărui produs, iar Regina stătea comod pe pieptul ei, într-un ham pentru bebeluși. Toate ofereau surplusul zilnic de la A la Zinc, necesar bebelușului. „Oricare dintre aceste produse ar fi bun, se gândi ea, așa că oare de ce mă simt vinovată? Reginei îi *place* laptele. Și trebuie să-mi deschid pagerul și să mă întorc la serviciu. Trebuie să mă dau jos din pat și să nu mă mai uit la acele reluări din *Cops*.”

Trebuie să ies din magazinul ăsta.

Luă două baxuri cu câte șase cutii de Similac, se duse la un alt raion pentru Pampers, apoi se îndreptă spre casă.

Afară era atât de cald, încât transpiră doar punând cumpărăturile în portbagaj. Pe scaune puteai să prăjești carne; înainte s-o fixeze pe Regina în scaunul pentru bebeluși, Jane lăsă ușile deschise pentru a aerisi mașina. Cărucioarele pentru cumpărături zăngăneau, împinse de cumpărători transpirați. Se auzi un claxon, iar un bărbat țipă: „Vezi pe unde mergi, bezmeticule!” Niciunul dintre acești oameni nu voia să se afle în oraș în momentul de față. Toți voiau să fie pe plajă cu câte o înghețată la cornet în mână, nu să fie cot la cot cu alți bostonezi nervoși.

Regina începu să plângă, cu cârlionții negri lipiți de frunte

din cauza transpirației. Un alt bostonez nervos. Tot urla în timp ce Jane se aplecă pe bancheta din spate și îi puse centura. În timp ce Jane se afla în trafic, la câteva străzi depărtare, cu aerul condiționat la putere maximă, Regina tot urla. Mai prinse un semafor și se gândi: „Doamne, ajută-mă să trec de după-amiaza asta”.

Îi sună telefonul mobil.

Putea să-l lase să sune, dar sfârși prin a-l căuta prin poșetă și văzu pe ecran că era un număr local pe care nu-l recunoscu.

— Alo? răspunse ea.

Printre țipetele nervoase al Reginei, abia auzi întrebarea:

— Cine ești?

Vocea era blândă și familiară.

Toți mușchii i se încordară.

— Mila? Nu închide! Te rog, nu închide. Stai de vorbă cu mine!

— Ești de la poliție.

Semaforul se făcu verde, iar în spatele ei claxona o mașină.

— Da, recunoscu ea. Sunt polițistă. Încerc doar să te ajut.

— De unde-mi știi numele?

— Eram cu Olena când…

— Când a omorât-o poliția?

Mașina din spatele lui Jane claxonă din nou, un îndemn nervos să se miște naibii de acolo. „Tâmpitule.” Călcă accelerația și trecu prin intersecție, cu telefonul încă la ureche.

— Mila, Olena mi-a spus să te caut. A fost ultimul lucru pe care l-a spus – că trebuie să te caut.

— Aseară ai trimis polițiști să mă prindă.

— N-am trimis…

— Doi bărbați. I-am văzut.

— Sunt prietenii mei, Mila. Cu toții încercăm să te protejăm. E periculos să fii de una singură.

— Nici nu ai idee cât de periculos.

— Ba da, știu!

Tăcu.

— Știu de ce fugi și de ce ești speriată. Erai în acea casă

când prietenele tale au fost omorâte, nu-i așa, Mila? Ai văzut cum s-a întâmplat.

— Sunt singura care a mai rămas.

— Ai putea să depui mărturie la proces.

— Mai întâi o să mă omoare.

— Cine?

Se făcu liniște. „Te rog nu închide iar, se gândi ea. Rămâi pe fir.” Văzu un loc liber lângă bordură și trase brusc pe dreapta. Stătea cu telefonul la ureche, așteptând ca femeia să spună ceva. Pe bancheta din spate Regina urla întruna, din ce în ce mai furioasă că mama ei îndrăznea s-o ignore.

— Mila?

— Ce bebeluș plânge?

— E bebelușul meu. E în mașină cu mine.

— Dar ai spus că ești de la poliție.

— Da, sunt. Ți-am *spus* că sunt. Mă cheamă Jane Rizzoli. Sunt detectiv. Poți verifica asta, Mila. Sună la Departamentul de Poliție din Boston și întreabă-i despre mine. Eram cu Olena când a murit. Am fost prizonieră în acea clădire cu ea. Tăcu. N-am putut s-o salvez.

Se făcu iar liniște. Aerul condiționat funcționa la capacitate maximă, iar Regina tot plângea, hotărâtă să-i scoată peri albi mamei sale.

— În parc, spuse Mila.

— Poftim?

— În seara asta la ora nouă. Așteaptă-mă lângă helește.u.

— Vei fi acolo? Alo?

Nu mai era nimeni pe fir.

• TREIZECI ȘI TREI

Arma se simțea grea și ciudat de nefamiliar la brâul lui Jane. Cândva un vechi prieten, stătuse închisă și ignorată într-un dulap în ultimele săptămâni. O încărcase în silă și o băgase în toc. Deși întotdeauna își tratase arma cu un respect sănătos pe care-l merita orice obiect ce putea face o gaură în pieptul unui om, nu mai ezitase niciodată să-l ia. „Asta trebuie să fie din cauza instinctului matern, se gândi ea. Mă uit acum la un pistol, și singurul lucru la care mă gândesc e Regina. Cum o apăsare greșită, un glonț la voia întâmplării ar putea-o răpi de lângă mine."

— Nu trebuie să fii tu, insistă Gabriel.

Stăteau în Volvo-ul lui Gabriel, parcat pe Newbury Street, unde magazinele de firmă se pregăteau să închidă. Clienții obișnuiți ai restaurantelor de sâmbătă seara zăboveau prin cartier, cupluri la patru ace se plimbau, mulțumiți de cină și de vin. Spre deosebire de Jane, care era prea agitată să mănânce mai mult de câteva guri din friptura înăbușită pe care i-o adusese mama ei acasă.

— Pot să trimită o altă polițistă, zisese Gabriel. Poți să stai deoparte de data asta.

— Mila îmi cunoaște vocea. Știe cum mă cheamă. Trebuie s-o fac.

— Ai fost pe tușă o lună.

— Și e timpul să revin înapoi.

Se uită la ceas.

— Patru minute, spuse ea la microfon. E toată lumea pregătită?

Îl auzi pe Moore în ureche spunând:

— Suntem pe poziții. Frost e la Beacon și Fluntington. Eu sunt în față la Four Seasons.

— Iar eu voi fi în spatele tău, zise Gabriel.

— Bine.

Coborî din mașină și își lăsă în jos sacoul ușor pe care îl

purta pentru a-i acoperi arma. Mergând pe strada Newbury Street, îndreptându-se spre vest, trecu pe lângă turiști ieșiți la plimbare sâmbătă seara. Oameni care nu aveau nevoie de arme la centură. Pe Arlington Street se opri să aștepte traficul. Peste stradă era parcul, iar în stânga ei se afla Beacon Street, unde stătea Frost, dar nu se uită în direcția lui. Nici nu se hazardă la o privire peste umăr, ca să vadă dacă Gabriel era în spatele ei. Știa că e.

Traversă Arlington Street și intră în parc.

Newbury Street era aglomerată, dar aici erau doar câțiva turiști. Un cuplu se așeză pe o bancă lângă helești, stând îmbrățișați, neatenți la cei care nu făceau parte din universul lor pasional. Un bărbat era aplecat deasupra unui coș de gunoi, strângând cutii din aluminiu și băgându-le în sac. Întinși pe peluză, la umbra copacilor prin care nu răzbăteau luminile stradale, mai mulți puști zdrăngăneau fiecare, pe rând, la chitară. Jane se opri la marginea helești și se uită în întuneric. „O fi aici? Oare deja mă urmărește?”

Nimeni nu se apropie de ea.

Se plimbă încet în jurul helești. În timpul zilei erau bărci în formă de lebădă, care lunecau pe apă, familii care mâncau înghețată și muzicieni care cântau la tobe bongo. Dar în această seară apa era limpede, o gaură neagră în care nu se reflectau nici măcar luminile orașului. Merse până în capătul helești și se opri, ascultând traficul de pe Beacon Street. Printre boschețiă văzu silueta unui bărbat așteptând sub un copac. Barry Frost. Se întoarse și își continuă drumul în jurul lacului, oprindu-se într-un final sub un stâlp de iluminat.

„Iată-mă, Mila. Uită-te bine la mine. Se poate vedea că sunt singură.”

După câteva clipe se așeză pe o bancă simțindu-se vedeta unei piese cu o singură eroină, lumina lămpii bătând deasupra capului ei. Se simțea privită, violându-i-se intimitatea.

Ceva foșni în spatele ei și se întoarse, cu mâna pipăind pistolul. Palma îi înghețăă pe toc atunci când văzu că era doar vagabondul acela cu sacul plin de cutii de aluminiu. Cu inima bătându-i cu putere, se așeză din nou pe bancă. Un vânt ușor

sufla prin parc, provocând valuri mici pe suprafața apei din helești și acoperind-o cu luminițe. Vagabondul își trase sacul spre un loc de colectare a gunoiului de lângă banca ei și începu să scormonească prin gunoi. Nu se grăbea cu căutarea, și de fiecare dată când găsea câte ceva se auzea un zăngănit de aluminiu. Nu mai pleca bărbatul? Frustrată, se ridică în picioare să scape de el.

Îi sună telefonul.

Băgă mâna în poșetă și scoase telefonul.

— Alo? *Alo*?

Liniște.

— Sunt aici, spuse ea. Stau lângă helești, unde mi-ai spus să aștept. Mila?

Își auzi doar pulsul inimii. Pierduse legătura.

Se plimbă împrejur și cercetă parcul, văzându-i doar pe acei oameni pe care îi văzuse înainte. Perechea îmbrățișată de pe bancă, copiii cu chitara și bărbatul cu sacul plin de cutii. Stătea nemișcat, aplecat deasupra coșului de gunoi, de parcă se uita după vreo bijuterie minusculă în mormanul de ziare și ambalaje.

„M-a ascultat."

— Ascultă, zise Jane.

Bărbatul se îndreptă imediat. Începu să se îndepărteze, sacul plin de cutii zdrăngănind în spatele său.

Ea se ținu după el.

— Vreau să vorbesc cu tine!

Bărbatul nu se uită în spate, ci continuă să meargă din ce în ce mai repede, știind că era urmărit. Se luă după el și îl ajunse chiar când era pe trecere. Apucându-l de hanorac, îl trase spre ea. La lumina stâlpului de iluminat public, se uitau unul la celălalt. Avea ochii duși în fundul capului, iar barba neîngrijită și căruntă. Duhnea a alcool și îi mirosea gura.

Îi trase mâna la o parte.

— Ce faci? Ce naiba, cucoană?

— Rizzoli, se auzi vocea lui Moore în cască. Ai nevoie de întăriri?

— Nu. Nu, mă descurc.

— Cu cine tot vorbești? întrebă vagabondul.

Supărată, îi făcu vânt să plece.

— Pleacă. Hai, cară-te.

— Cine te crezi, de-mi dai mie ordine?

— Cară-te.

— Da, da.

Gâfâi și plecă, târând sacul cu cutii după el.

— În ziua de azi, parcurile sunt pline de nebuni…

Se întoarse și își dădu brusc seama că era încercuită. Gabriel, Moore și Frost își abandonaseră posturile și se strânseseră în jurul ei.

— Dumnezeule, oftă ea. Am cerut cumva ajutor?

— Nu știam ce se întâmplă, spuse Gabriel.

— Acum am dat-o în bară.

Se uită prin parc și i se părea mai gol ca niciodată. Perechea de pe bancă pleca; rămăseseră doar puștii cu chitara, râzând în întuneric.

— Dacă Mila a stat la pândă, și-a dat seama că a fost o capcană. Acum nu se va mai apropia de mine nici în ruptul capului.

— E zece fără un sfert, zise Frost. Ce zici?

Moore dădu din cap.

— Hai să strângem tot. Nu se mai întâmplă nimic în seara asta.

•

— Mă descurcam, spuse Jane. Nu aveam nevoie de întăriri.

Gabriel viră în parcarea de lângă blocul lor și opri motorul.

— Nu știam ce se petrece. Te-am văzut alergând după acel bărbat și apoi ni s-a părut că te amenința.

— Voia să plece.

— N-am știut. Singurul lucru la care m-am gândit a fost… Se opri și se uită la ea. Am reacționat, atâta tot.

— Cred că am pierdut-o, să știi.

— Atunci am pierdut-o.

— Parcă nici nu-ți pasă.

— Știi de ce-mi pasă? Să nu te rănești. Asta e mai important decât orice pe lume.

Gabriel coborî din mașină, iar Jane îl urmă.

— Îți amintești cumva cu ce mă ocup? întrebă ea.

— Încerc să nu.

— Brusc slujba mea nu mai e bună.

Închise portiera și se uită la ea pe deasupra mașinii.

— Recunosc. Mă chinui din greu să fac față.

— Îmi ceri să renunț?

— Credeam că va fi simplu.

— Și ce ar trebui să fac în loc?

— Am o idee mai bună. Ai putea sta acasă cu Regina.

— De când ai devenit așa de demodat? Nu-mi vine să cred ce spui.

Gabriel oftă și clătină din cap.

— Nici mie nu-mi vine să cred c-o spun.

— Știai cum sunt când te-ai căsătorit cu mine, Gabriel.

Se întoarse și intră în clădire, ajungând deja la al doilea etaj când îl auzi spunând, de la capătul scărilor:

— Poate că nu știam cine sunt *eu*.

Se uită la el.

— Ce vrei să spui?

— Tu și cu Regina sunteți tot ceea ce am.

Urcă ușor pe scări până când ajunseră față-n față.

— Până acum nu a trebuit să-mi fac griji pentru nimeni, pentru ceea ce aș putea să pierd. N-am știut că mă va speria atât. Acum am descoperit acest călcâi al lui Ahile, și mă gândesc doar la cum să-l protejez.

— Nu-l poți proteja, zise ea. E ceva cu care trebuie să trăiești. Asta se întâmplă când ai o familie.

— Am prea mult de pierdut.

Ușa de la apartamentul lor se deschise brusc, iar Angela băgă capul pe hol.

— Am zis eu că voi sunteți.

Jane se întoarse.

— Bună, mamă.

— Abia am culcat-o, așa că faceți liniște.

— Cum s-a comportat?

— Ca tine la vârsta ei.

— Chiar așa de rău?

Intrând în apartament, Jane fu surprinsă de cât de aranjat era totul. Vasele fuseseră spălate și puse la locul lor, masa curățată. Un mileu împodobea masa. De când avea ea un mileu?

— V-ați certat, nu? întrebă Angela. Îmi dau seama doar uitându-mă la tine.

— Am avut o noapte dezastruoasă, atâta tot.

Jane își dădu jos jacheta și o puse în dulap. Când se întoarse spre mama ei, văzu că privirea Angelei era ațintită asupra pistolului ei.

— O să-ți scoți și chestia aia, nu?

— Întotdeauna îl scot.

— Pentru că bebelușii și pistoalele…

— Bine, bine.

Jane își luă pistolul și îl puse într-un sertar.

— Știi, nu are nici măcar o lună.

— E precoce, exact ca tine.

Angela se uită la Gabriel.

— Ți-am povestit vreodată ce a făcut Jane când avea trei ani?

— Mamă, nu vrea să asculte povestea asta.

— Ba da, vreau, zise Gabriel.

Jane oftă.

— Implică o brichetă și draperiile din sufragerie. Și pompierii din Revere.

— A, asta, spuse Angela. Am uitat povestea *asta.*

— Doamnă Rizzoli, ce-ar fi să-mi povestiți asta pe drum? întrebă Gabriel, întinzându-se în dulap după jacheta Angelei.

În cealaltă cameră, Regina scoase un urlet să-i anunțe că, de fapt, nu dormea. Jane intră în camera bebelușului și o ridică din pătuț. Când intră în sufragerie, Gabriel și cu mama ei plecaseră deja. Legănând-o pe Regina în brațe, stătea lângă chiuveta din bucătărie, turnând apă caldă într-o cratiță ca să încălzească biberonul. Sună cineva la interfon.

— Janie? pârâi vocea Angelei la interfon. Poți să-mi dai drumul? Mi-am uitat ochelarii.

— Urcă, mamă.

Jane apăsă pe buton ca să-i dea drumul și aștepta la ușă să-i dea mamei sale ochelarii, când aceasta urca.

— Nu pot să citesc fără ei, spuse Angela. Se opri să-i dea nepoțelei ei năbădăioase un ultim sărut. Gabe a pornit deja mașina.

— Pa, mamă.

Jane se întoarse în bucătărie, unde apa din cratiță fierbea. Băgă biberonul în apă fierbinte și, în timp ce încălzea laptele, se plimbă prin cameră cu fetița care urla.

Sună din nou cineva la interfon.

— Of, mamă, ce-ai mai uitat de data asta? se întrebă ea și apăsă butonul să-i dea drumul.

Acum biberonul era deja cald. Îi dădu biberonul Reginei, dar fetița ei îl dădu la o parte, aproape în scârbă. „Ce vrei, copile? se gândi ea frustrată în timp ce-o duse în sufragerie. De-ai putea să-mi spui ce vrei!”

Deschise ușa ca s-o întâmpine pe mama ei.

Nu era Angela cea care stătea în prag.

• TREIZECI ȘI PATRU

Fără să scoată un cuvânt, fata intră pe lângă Jane în apartament și încuie ușa. Se duse repede la fereastră, trase obloanele, unul după altul, în timp ce Jane o privea mirată.

— Ce crezi că faci?

Intrusa se întoarse cu fața la ea și îi puse degetul pe buze. Era scundă, mai mult o copilă decât o femeie, corpul slăbuț aproape că nici nu se vedea în bluza largă. Mâinile care-i ieșeau din mâneci aveau oasele delicate ca ale unei păsări, iar sacoșa mare pe care o ținea părea că-i rupe umărul fragil. Părul ei roșcat era tuns inegal, de parcă ea folosise foarfecile, tăind la întâmplare. Avea ochii palizi, o nuanță nefirească de gri, transparenți asemenea sticlei. Era un chip înfometat, sălbatic, cu obrajii proeminenți și o privire care scruta camera în căutarea capcanelor.

— Mila? întrebă Jane.

Își acoperi din nou gura cu degetele. Felul în care se uita la Jane nu avea nevoie de interpretare.

Taci. Fii speriată.

Chiar și Regina părea să înțeleagă. Bebelușul se potoli brusc, făcând ochii mari și alerți în timp ce stătea liniștită în brațele lui Jane.

— Ești în siguranță aici, spuse Jane.

— Nicăieri nu e sigur.

— Stai să-mi sun prietenii. O să îți oferim protecție chiar acum.

Mila clătină din cap.

— Îi cunosc pe oamenii ăștia. Lucrez cu ei.

Jane se întinse după telefon.

Fata se aplecă în față și îi trânti mâna pe receptor.

— Fără poliție.

Jane se uită în ochii fetei, cuprinși de panică.

— Bine, murmură ea, îndepărtându-se de la telefon. Și eu sunt tot de la poliție. De ce ai încredere în mine?

Mila se uită la Regina. „De asta a riscat să vină aici. Știe că sunt mamă. Cumva, asta contează”, se gândi Jane.

— Știu de ce fugi, îi spuse Jane. Știu despre Ashburn.

Mila se duse la canapea și se afundă în perne. Brusc, părul și mai mică, veștejindu-se din ce în ce mai mult, sub privirea lui Jane. Își aduse umerii în față. Își lăsă capul în mâini, de parcă era mult prea epuizată ca să și-l țină drept.

— Sunt atât de obosită, șopti ea.

Jane se apropie mai mult, stând chiar lângă ea, uitându-se la părul tăiat neîngrijit.

— Ai văzut criminalii. Ajută-ne să-i identificăm.

Mila se uită la ea cu niște ochi goi, bântuiți.

— Nu o să mai trăiesc mult.

Jane se lăsă în jos până când cele două femei ajunseră față-n față. Și Regina se holba la Mila, fascinată de această nouă creatură exotică.

— De ce ai venit aici, Mila? Ce vrei să fac?

Mila băgă mâna în sacoșa murdară cu care venise, scormoni printre haine, dulciuri și materiale mototolite. Scoase o casetă video și i-o înmână lui Jane.

— Ce-i asta?

— Mi-e frică s-o mai țin. Ți-o dau ție și spune-le că nu mai sunt altele. Asta e singura copie rămasă.

— De unde o ai?

— Ia-o!

l-o înmână, de parcă era otrăvită, și voia s-o țină cât mai departe de ea. Răsuflă ușurată când Jane o luă, în sfârșit.

Jane o puse pe Regina în scăunel, apoi se duse la televizor. Băgă caseta în video și apăsă butonul PLAY pe telecomandă.

Pe ecran apăru o imagine. Văzu un pat din alamă, un scaun și niște jaluzele acoperind o fereastră. Pe fundal se auzeau pași apropiindu-se și o femeie chicotind. Se închise o ușă și apărură o femeie și un bărbat. Femeia avea un păr blond lucios, iar bluza scurtă îi scotea în evidență formele frumoase. Bărbatul era îmbrăcat într-un tricou polo și pantaloni kaki.

— Așa, se bucura bărbatul în timp ce femeia își dădea bluza jos.

Își răsuci fusta și își dădu jos chiloții. Îl împinse în joacă pe bărbat pe pat, iar el căzu pe spate, pasiv, în timp ce se descheia la pantaloni și îi lăsă în vine. Aplecându-se deasupra lui, îi luă penisul în erecție și-l băgă în gură.

„E doar o casetă porno, se gândi Jane. De ce mă uit eu la asta?"

— Nu asta, zise Mila, luând telecomanda din mâna lui Jane.

Apăsă pe derulare înainte.

Capul blondei se balansa acum în jos și în sus, făcându-i sex oral cu o eficiență nebunească. Ecranul se întunecă. Acum un alt cuplu apăru în prim-plan. Văzând părul lung și negru al femeii, Jane împietri. Era Olena.

Îmbrăcămintea dispăru ca prin magie. Trupuri dezbrăcate se tăvăleau cu rapiditate prin pat. „Am mai văzut dormitorul ăsta o dată", își dădu Jane brusc seama, amintindu-și de dulapul cu o gaură în perete. Așa a fost făcută filmarea – cu o cameră ascunsă în dulap. Își dădu seama cine era femeia blondă din primul film. Era Necunoscuta numărul doi din filmarea de la locul crimei a detectivului Wardlaw. Femeia care murise în patul ei, ghemuindu-se sub o pătură.

„Toate femeile din filmarea asta sunt acum moarte."

— Aici, spuse Mila încet. Apăsă pe STOP, apoi pe PLAY.

Era același pat, aceeași cameră, dar de data asta erau alte așternuturi: un imprimeu floral cu fețe de pernă neasortate. Un bărbat mai în vârstă, cu chelie și ochelari cu rame de sârmă, apăru pe ecran, îmbrăcat cu o cămașă albă cu nasturi și o cravată roșie. Își scoase cravata și o aruncă pe scaun, apoi își descheie cămașa și i se văzu burta palidă, lăsată din cauza bătrâneții. Deși stătea cu fața la cameră, nu părea să fie conștient de prezența acesteia și își dădu jos cămașa fără niciun fel de sfială, dând la iveală un trup cocârjat. Se îndreptă brusc, uitându-se la ceva ce camera nu putu să filmeze. Era o fată. Țipa din toate puterile, protestând frenetic în ceea ce părea a fi rusă. Nu voia să intre în cameră. Plânsetul îi fu curmat de o palmă puternică și de porunca fermă a unei femei. Apoi fata apăru în cadru ca și când ar fi

fost împinsă și căzu pe podea, la picioarele bărbatului. Ușa se închise și se auzi zgomotul pașilor îndepărtându-se.

Bărbatul se uită în jos spre fată. În pantalonii săi gri deja se vedeau semnele unei erecții.

— Ridică-te, spuse el.

Fata nu se mișcă.

— Ridică-te, îi zise el iar.

O împinse cu piciorul.

În cele din urmă fata își ridică ușor capul. Încet, de parcă se simțea epuizată doar de atracția gravitației, se chinui să se ridice în picioare, cu părul blond ciufulit.

Împotriva voinței ei, Jane se simți atrasă de imaginea de la televizor. Era prea șocată ca să nu se uite în continuare, deși se înfuria tot mai tare. Fata nici măcar nu era adolescentă. Purta o bluză scurtă, roz și o fustă scurtă care îi scotea în evidență picioarele îngrozitor de slabe. Pe față mai era încă vizibilă urma palmei primite de la acea femeie. Vânătăile de pe brațele ei goale erau semnele altor lovituri, ale altor cruzimi. Deși bărbatul se așeză deasupra ei, această copilă fragilă îl sfida cu privirea.

— Dă-ți jos bluza.

Fata se uită pur și simplu la el.

— Ce ai, ești proastă? Nu înțelegi engleză?

Fata se ridică brusc, încordându-și maxilarul.

„Ba da, înțelege, și îți spune să te duci dracului, boule."

Bărbatul se duse spre ea, o apucă de bluză cu ambele mâini și i-o rupse, smulgându-i nasturii. Fata tresări speriată și îl plesni, aruncându-i ochelarii de la ochi. Aceștia căzură pe podea. Timp de câteva secunde bărbatul se uită la ea, surprins. Apoi furia se întipări pe chipul bărbatului, iar Jane își întoarse privirea de la televizor, știind ce urma să se întâmple.

Îi trase una peste față, iar lovitura fu atât de puternică, încât fata se clătină și căzu pe podea. El o luă de talie, o târî spre pat și o trânti pe saltea. Cu câteva smucituri îi trase fusta și apoi se descheie la pantaloni.

Deși lovitura o ameți temporar, fata nu se lăsă învinsă.

Deodată păru să-și revină, țipând, bătându-l cu pumnii. Bărbatul o apucă de încheieturi și se urcă peste ea, țintuind-o de saltea. Grăbindu-se să-și facă loc între coapsele ei, îi dădu drumul la mâna dreaptă. Ea îl apucă de față și îl zgârie cu unghiile. El se dădu înapoi și își atinse obrazul unde îl zgâriase. Se uita, nevenindu-i să creadă, la degetele sale. Îi dăduse sângele.

— Pizdă. *Pizdă* mică ce ești.

O lovi cu pumnul în tâmplă. Lovitura o făcu pe Jane să se înfioare. O cuprinse greața.

— Am plătit pentru tine, fir-ar să fie!

Fata îl împinse, dar era slăbită acum. Ochiul ei stâng se umflase, iar sângele îi curgea de la buză, dar cu toate astea continua să lupte. Eforturile ei păreau să-l excite. Prea plăpândă să se mai împotrivească, nu putu opri inevitabilul. În timp ce o pătrunse, ea scoase un țipăt.

— Taci din gură.

Continuă să țipe.

— Taci din gură!

O lovi iar și iar. Până la urmă, îi puse mâna la gură ca să-i înăbușe țipetele în timp ce o pătrundea. Nu păru să bage de seamă că nu mai țipa sau că nu se mai mișca. Singurul zgomot care se mai auzea era scârțâitul patului, și grohăiturile animalice pe care le scotea el. Scoase un ultim geamăt și își dădu drumul. Apoi, oftând, se prăbuși peste fată.

Pentru un moment stătu răsuflând din greu, extenuat. Încet, păru să-și dea seama că ceva nu era în regulă. Se uită în jos la ea.

Fata stătea nemișcată.

O împinse. O bătu peste obraz, iar o notă de îngrijorare îi apăru în glas.

— Trezește-te. Trezește-te, fir-ar să fie.

Fata nu se mișcă.

Se dădu jos din pat și se uită câteva clipe la ea. Îi puse degetul la gât pentru a-i verifica pulsul. Se părea că avea toți mușchii încordați. Îndepărtându-se de pat, se panică.

— Isuse, șopti el.

Se uită împrejur, de parcă soluția la dilema lui se găsea undeva în cameră. Înnebunit, își luă hainele și începu să se îmbrace, iar mâinile îi tremurau în timp ce se încheia la nasturi. Se lăsă în genunchi să-și ia ochelarii, care căzuseră sub pat, și și-i puse la ochi. Se uită pentru ultima dată la fată și-și confirmă cele mai negre gânduri.

Clătinând din cap, se dădu înapoi, în afara unghiului camerei. O ușă se deschise, se trânti și se auziră pași care se îndepărtau cu repeziciune. Trecu o eternitate, camera filmând încă patul cu trupul neînsuflețit al fetei.

Se auziră pași apropiindu-se și un ciocănit la ușă, o voce strigând în rusă. Jane o recunoscu pe femeia care intră în cameră. Era matroana casei, care murise legată de un scaun de bucătărie.

„Știu ce o să pățești. Ce îți vor face la mâini. Știu că vei muri în chinuri."

Femeia se duse lângă pat și trase de fată. Lătră un ordin. Fata nu răspunse. Femeia se dădu înapoi, ținându-se cu mâinile de gură. Apoi, se întoarse brusc și se uită direct la cameră, iar filmarea se opri.

Mila închise aparatul video.

Jane era înmărmurită. Se așeză pe canapea și rămase nemișcată. Regina stătea și ea liniștită, de parcă știa că nu era momentul să facă nazuri. Că în acest moment mama ei era prea zdruncinată ca să aibă grijă de ea. „Gabriel, se gândi ea. Am nevoie de tine." Se uită la telefon și își dădu seama că își lăsase telefonul mobil pe masă și nu avea cum să dea de el în mașină.

— E un bărbat important, spuse Mila.

Jane își întoarse privirea către ea.

— Poftim?

— Joe spunea că trebuie să fie un înalt oficial în guvern.

Mila arătă către televizor.

— Joe a văzut caseta asta?

Mila încuviință.

— Mi-a dat o copie când am plecat, astfel încât să avem cu toții câte o copie în caz că… Se opri. În caz că nu ne mai

vedem niciodată, spuse ea încet.

— De unde provine? De unde aveți filmarea asta?

— „Mama” o ținea în camera ei. Nu știam de ea. Noi voiam doar banii.

„Ăsta e motivul masacrului, se gândi Jane; de asta au fost omorâte toate femeile din acea casă. Știau ce se întâmplase în acea cameră, iar această casetă este dovada.”

— Cine e el? întrebă Mila.

Jane se uita la televizorul stins.

— Nu știu, dar cunosc pe cineva care s-ar putea să știe.

Se duse să ia telefonul.

Mila se uită la ea alarmată.

— Fără poliție!

— Nu sun la poliție. Vreau să rog un prieten să vină până aici. Un reporter. Cunoaște oameni la Washington. A locuit acolo și va ști cine e acel bărbat.

Căută în cartea de telefon până ce găsi numele Peter Lukas. Avea domiciliul în Milton, la sud de Boston. În timp ce forma numărul, simțea cum Mila o urmărește, neavând încredere în ea. „Dacă fac ceva greșit, se gândi Jane, această fată o să fugă. Trebuie să am grijă să n-o sperii.”

— Alo? spuse Peter Lukas.

— Poți să vii acum până la mine?

— Detectiv Rizzoli? Ce se petrece?

— Nu pot vorbi la telefon.

— Sună a fi ceva serios.

— Ar putea să-ți aducă Premiul Pulitzer, Lukas.

Se opri.

Cineva suna la interfon.

Mila se uită cuprinsă de panică la Jane. Luându-și sacoșa, se grăbi spre fereastră.

— Așteaptă. Mila, nu…

— Rizzoli? întrebă Lukas. Ce se întâmplă acolo?

— Așteaptă puțin. Te sun imediat, zise Jane și închise telefonul. Mila se uita la fiecare fereastră căutând disperată scara de incendiu.

— E în regulă! îi zise Jane. Calmează-te.

— Știu că sunt aici!

— Nici măcar nu știm cine e la ușă. Hai să vedem.

Apăsă pe buton.

— Da?

— Detective Rizzoli, sunt John Barsanti. Pot să urc?

Mila reacționă imediat. Se duse glonț în dormitoare, căutând un loc pe unde să fugă.

— Așteaptă! o strigă Jane, urmând-o. Poți să ai încredere în acest bărbat!

Fata ridica deja geamul de la dormitor.

— Nu poți pleca.

Auziră din nou interfonul. Mila ieși pe geam, și apoi pe scara de incendiu. „Dacă pleacă, nu o s-o mai văd niciodată, se gândi Jane. Fata asta a supraviețuit atât de mult timp din instinct. Poate că ar trebui s-o ascult.”

O apucă pe Mila de încheietură.

— Vin cu tine, bine? Plecăm amândouă. Te rog să nu pleci fără mine!

— Grăbește-te, șopti Mila.

Jane se întoarse.

— Bebelușul.

Mila o urmă înapoi în sufragerie și se uită agitată la ușă în timp ce Jane scoase caseta din video și o aruncă în sacoșa cu scutece. Apoi deschise dulapul unde avea pistolul, luă arma și o puse tot în sacoșa cu scutece. *În caz de nevoie.*

Interfonul sună iar.

Jane o luă pe Regina în brațe.

— Hai să mergem.

Mila coborî pe scara de incendiu, iute ca o maimuță. Jane fusese și ea odată la fel de agilă, la fel de nesăbuită. Dar acum trebuia să fie atentă la fiecare pas, pentru că o ținea în brațe pe Regina. „Bietul bebeluș, nu am de ales acum, se gândi ea. Trebuie să te târăsc după mine în această aventură.” Ajunseră în sfârșit pe alee și se duseră spre locul unde își parcase ea Subaru. În timp ce descuia ușa de la mașină, încă auzea, prin fereastra deschisă a apartamentului, sunetul insistent al soneriei apăsate de Barsanti.

Luând-o spre vest, pe Tremont Street, se uita încontinuu în oglinda retrovizoare, dar nu văzu niciun semn că era urmărită, nu erau faruri care le urmăreau. Se gândea acum la un loc sigur în care să nu-i fie frică Milei. Unde să nu vadă uniforme de poliție. Și mai ales un loc în care Regina să fie în siguranță.

— Unde mergem? întrebă Mila.

— Mă gândesc, mă gândesc.

Se uită în jos la telefonul mobil, dar nu îndrăznea s-o sune pe mama ei. Nu îndrăznea să sune pe nimeni.

O luă brusc spre sud, pe Columbus Avenue.

— Știu un loc sigur, spuse ea.

• TREIZECI ȘI CINCI

Peter Lukas se uita în liniște la violul brutal ce rula pe ecranul televizorului. Când în sfârșit se termină caseta, nu se clinti din loc. Chiar și după ce Jane opri înregistrarea, Lukas rămase înmărmurit, cu privirea ațintită asupra televizorului, de parcă încă vedea corpul neînsuflețit al fetei, cearșafurile pline de sânge. În cameră se așternuse liniștea. Regina dormea pe canapea; Mila stătea lângă fereastră, uitându-se la șosea.

— Mila n-a aflat niciodată numele fetei, spuse Jane. Există multe șanse ca fata să fie îngropată undeva în pădure, în spatele casei. E o zonă izolată, cu multe locuri în care poți să scapi de un cadavru. Dumnezeu știe câte fete or mai fi îngropate acolo.

Lukas își lasă capul în jos.

— Îmi vine să vomit.

— Și mie la fel.

— De ce ar înregistra cineva așa ceva?

— Bărbatul ăsta cu siguranță nu și-a dat seama că a fost filmat. Camera era montată într-un dulap, unde clienții nu o puteau vedea. Poate că era o altă sursă de câștig. Vinzi fetele pentru sex, înregistrezi actul, apoi dai casetele pe piața pornografică. Pe fiecare parte pe care ai întoarce-o, ies bani. Acest bordel era o altă sucursală, până la urmă. Se opri, apoi adăugă pe un ton sec: Se pare că Ballentree crede în diversitate.

— Dar acesta este un film nimicitor! Ballentree nu ar putea să scape niciodată vânzând așa ceva.

— Nu, asta era ceva exploziv. Matroana casei știa cu siguranță că e. A ascuns-o în cutie. Mila spune că au cărat cutia luni de zile fără să știe ce era pe casetă. Apoi Joe s-a uitat la ea la un video dintr-o cameră de hotel.

Jane se uită la televizor.

— Acum știm de ce au fost ucise acele femei din Ashburn și de ce a fost ucis și Charles Desmond. Pentru că îi cunoșteau pe

clienți și îi puteau identifica. A trebuit să moară cu toții.

— Deci toate astea au fost făcute pentru a acoperi un viol și o crimă.

Ea încuviință.

— Joe și-a dat brusc seama că ceea ce are în mână e devastator. Ce să facă el cu dovada? Nu știa în cine să aibă încredere. Și cine va avea încredere într-un tip care deja a fost etichetat ca fiind un nebun paranoic? Probabil că asta ți-a trimis. O copie a acestei casete.

— Doar că n-am primit-o niciodată.

— Și de atunci s-au despărțit ca să nu fie prinși. Dar fiecare dintre ei a luat câte o copie. Olena a fost prinsă înainte s-o aducă pe a ei la *Tribune*. A lui Joe a fost probabil luată după intervenția de la spital.

Arătă spre televizor.

— Asta e ultima copie rămasă.

Lukas se întoarse către Mila, care stătea într-un colț îndepărtat al camerei, asemenea unui animal speriat, temându-se să vină mai aproape.

— L-ai văzut pe acest bărbat de pe casetă cu ochii tăi, Mila? Venea la casă?

— Iahtul, spuse ea și începu să tremure de frică. L-am văzut la o petrecere, pe un iaht.

Lukas se uita la Jane.

— Crezi că se referă la iahtul lui Charles Desmond?

— Cred că așa a făcut afaceri Ballentree, zise Jane. Lumea lui Desmond era clubul unor băieți. Contractori ai apărării, membri ai Pentagonului. Când vezi băieți mari jucându-se cu bani, întotdeauna poți paria că apare și sexul. Un mod de a pecetlui afacerea. Scoase caseta din aparatul video și se întoarse cu fața la Lukas. Știi cine e bărbatul de pe casetă?

Lukas înghiți cu greu.

— Îmi pare rău. Îmi vine greu să cred că această casetă e reală.

— Bărbatul trebuie să fie un personaj foarte important. Uită-te la tot ce a reușit să facă, la ce resurse a apelat pentru a găsi această casetă.

Ea stătea în fața lui Lukas.

— Cine e?

— Nu-l recunoști?

— Ar trebui?

— Nu, dacă nu ai urmărit numirile în funcții, ce au avut loc săptămâna trecută. Este Carleton Wynne, noul director al Serviciului Național de Informații.

Jane răsuflă adânc și se așează pe un scaun cu fața la el.

— Isuse. Te referi la tipul care are în subordine toate agențiile de informații din țară.

Lukas încuviință.

— FBI, CIA, Serviciul de Informații Militare. În total cincisprezece agenții, incluzând filiale ale Securității Interne și ale Departamentului de Justiție. Acest om poate trage sfori din interior. Motivul pentru care nu-l recunoști pe Wayne este că el nu e o persoană publică. E una dintre acele persoane în costume gri. A plecat din CIA acum doi ani, pentru a conduce Departamentul de Suport Strategic al Pentagonului. După ce ultimul director al serviciilor secrete a fost forțat să demisioneze, Casa Albă l-a nominalizat pe Wayne ca înlocuitor. Abia a fost confirmat în funcție.

— Vă rog, interveni Mila, am nevoie la toaletă.

— E la capătul holului, murmură Lukas, nefiind atent când Mila ieși din sufragerie. Se uita la Jane. Nu e un om ușor de doborât, zise el.

— Cu filmul acesta ai putea să-l dărâmi și pe King Kong.

— Directorul Wayne are o serie întreagă de contacte la Pentagon și la companie. Omul ăsta a fost ales de președinte.

— Acum e al meu și o să-l dobor.

Se auzi soneria. Jane se ridică, speriată.

— Stai liniștită, spuse Lukas, săltându-se în picioare. Cred că e vecinul meu. I-am promis că o să-i hrănesc pisica în week-end.

În ciuda acelei asigurări, Jane stătea pe marginea scaunului trăgând cu urechea, în timp ce Lukas deschise ușa. Salutul lui fu obișnuit.

— Te rog, intră.

— Totul e sub control? întrebă celălalt bărbat.

— Da, tocmai ne uitam la o casetă.

În acel moment Jane trebuia să fi înțeles că ceva nu era în regulă, dar tonul relaxat al lui Lukas o dezarmă, o făcu să se simtă în siguranță în această casă, în această companie. Vizitatorul intră în cameră. Avea părul blond și brațele musculoase. Chiar și atunci când Jane văzu arma pe care o avea, tot nu acceptă ceea ce tocmai se întâmpla. Se ridică încet în picioare, inima bătându-i cu putere. Se întoarse către Lukas, iar privirea ei sfâșiată de trădarea lui îl făcu să ridice pur și simplu din umeri. O privire „îmi pare rău, dar așa stau lucrurile”.

Bărbatul blond aruncă o privire în cameră și se uită cu atenție la Regina, care dormea profund între pernele canapelei. Își ridică dintr-odată pistolul asupra bebelușului, iar Jane fu cuprinsă de panică de parcă i-ar fi băgat cineva un cuțit în inimă.

— Să nu scoți niciun sunet, îi spuse el lui Jane.

Știa exact cum s-o controleze, cum să găsească punctul slab al unei mame.

— Unde-i târfa? îl întrebă pe Lukas.

— În baie. Mă duc s-o aduc.

„E prea târziu s-o avertizez pe Mila, se gândi Jane. Chiar dacă țip n-ar avea șanse să fugă.”

— Așadar, tu ești polițista despre care am auzit, zise bărbatul blond.

Polițista. Târfa. Oare știa măcar numele celor două femei pe care urma să le omoare?

— Numele meu este Jane Rizzoli, îi spuse ea.

— Locul nepotrivit, la momentul nepotrivit, detective.

„Știa cum mă cheamă.” Bineînțeles, un profesionist trebuia să știe. Știa să stea la o anumită distanță de ea, destul de departe pentru a reacționa la vreo mișcare de-a ei. Chiar și fără pistol, nu era un bărbat pe care îl putea învinge prea ușor. Postura sa, modul eficient și liniștit în care preluase controlul o convinse că, neînarmată, nu avea nicio șansă asupra acestui bărbat.

Dar înarmată…

Se uită la podea. Unde naiba lăsase sacoșa cu scutece? Era oare în spatele canapelei? Nu o vedea.

— Mila? o strigă Lukas de lângă ușa de la baie. Ești bine înăuntru?

Regina scoase brusc un țipăt, de parcă știa că se întâmplă ceva nepotrivit, că mama ei era în pericol.

— Lasă-mă s-o iau în brațe, spuse Jane.

— Îi e bine acolo unde e.

— Dacă nu mă lași s-o iau în brațe, o să înceapă să urle. Și crede-mă că știe să urle.

— Mila? Lukas bătea acum la ușa de la baie. Descuie ușa, Mila!

După cum prezisese Jane, Regina începu să țipe. Jane se uită la bărbat, iar acesta fu în sfârșit de acord. Luă bebelușul în brațe, dar se pare că pe Regina n-o mulțumea asta. „Îmi aude inima bătând. Simte că mi-e frică."

Pe hol se auzeau ciocănituri, apoi o bubuitură, în timp ce Lukas sparse ușa. După câteva secunde dădu buzna în sufragerie, roșu la față.

— A fugit.

— Ce?

— Geamul de la baie e deschis. Trebuie să fi ieșit pe acolo.

Bărbatul ridică doar din umeri.

— Atunci o s-o găsim altă dată. Ceea ce vrea neapărat el e caseta video.

— O avem.

— Ești sigur că e ultima copie?

— E ultima.

Jane se uită la Lukas.

— Știai deja despre casetă.

— Ai idee câte gunoaie nesolicitate primește un reporter prin poștă? întrebă Lukas. Câți teoreticieni ai conspirațiilor și nebuni paranoici există? Și cât de disperați sunt să-i creadă publicul? Am scris acel articol despre Ballentree și am devenit brusc cel mai bun prieten al tuturor Joseph Roke-ilor din această țară. Toți ciudații. Cred că dacă îmi povestesc micile

lor iluzii, o să preiau povestea de acolo. Voi fi Wood Ward și Bernsteinul lor[23].

— Așa ar *trebui* să funcționeze. Asta trebuie să facă jurnaliștii.

— Cunoști vreun reporter bogat? Odată ce ai trecut de vedetele mai puțin cunoscute, câte nume îți mai aduci aminte? Realitatea e că publicul nu dă doi bani pe adevăr. Sau poate că s-ar arăta interesați timp de câteva săptămâni. Câteva articole pe prima pagină, cu titlul: „Directorul Serviciului Național de Informații este acuzat de crimă". Casa Albă se va arăta extrem de indignată, Carleton Wynne va pleda vinovat, apoi se va întâmpla cum s-a întâmplat cu toate scandalurile de la Washington. În câteva luni, publicul va uita complet, iar eu mă voi întoarce să scriu articole, să-mi plătesc ipoteca și să conduc aceeași Toyota obosită.

Clătină din cap.

— De îndată ce am văzut caseta pe care mi-a lăsat-o Olena, mi-am dat seama că valora mai mult decât un Pulitzer. Știam cine va plăti pentru ea.

— Caseta pe care ți-a trimis-o Joe. Deci ai primit-o.

— Aproape că am aruncat-o. Apoi m-am gândit, ce naiba, hai să vedem ce e pe ea. L-am recunoscut imediat pe Carleton Wynne. Până când nu am ridicat receptorul și l-am sunat, nici măcar nu știa de existența casetei. Credea că urmărește pur și simplu două târfe. Deodată, chestiunea a devenit mult, mult mai serioasă. Și mult mai costisitoare.

— A fost dispus să încheie un târg cu tine?

— Tu n-ai fi, știind cum te poate compromite caseta asta? Știind că mai sunt câteva casete pe undeva?

— Chiar crezi că Wynne te va lăsa să trăiești, acum că i-ai găsit pentru el pe Joe și pe Olena? Nu mai are nevoie de nimic de la tine.

Bărbatul blond interveni:

— Am nevoie de o lopată.

Dar Lukas încă se uita la Jane.

— Nu sunt prost, zise el. Iar Wayne știe asta.

— Lopata? repetă bărbatul blond.

— E una în garaj, îi răspunse Lukas.

— Du-te și adu-o.

În timp ce Lukas se îndreptă spre garaj, Jane strigă:

— Ești dobitoc dacă crezi că vei trăi suficient de mult încât să te bucuri de răsplată.

Regina se liniști în brațele sale, calmată de furia mamei sale.

— Ai văzut cum joacă acești oameni. Știi cum a murit Charles Desmond. O să te găsească și pe tine în baie cu venele tăiate. Sau o să te drogheze cu barbiturice și o să te arunce în apă, așa cum au făcut cu Olena. Sau poate că tipul ăsta o să-ți tragă un glonț în cap, simplu și ușor.

Lukas intră în casă, cărând o lopată, l-o dădu bărbatului.

— Oare cât de întinse sunt pădurile alea din spatele casei? întrebă bărbatul.

— Fac parte din Rezervația Blue Hills. Au cel puțin doi kilometri.

— O s-o ducem suficient de departe.

— Nu vreau să am de-a face cu asta. Pentru asta te plătește pe tine.

— Atunci va trebui să ai grijă de mașina ei.

— Așteaptă.

Lukas se aplecă peste canapea și ridică sacoșa cu scutece.

I-o dădu celuilalt bărbat.

— Nu vreau nicio urmă de-a ei în casa mea.

„Dă-mi-o mie, se gândi Jane. Dă-mi naibii sacoșa.”

În schimb, bărbatul și-o puse peste umăr și spuse:

— Hai să mergem la o plimbare prin pădure, detective.

Jane se întoarse să-l avertizeze pe Lukas.

— O să primești ceea ce meriți. Ești un om mort.

Afară, o lună la jumătate de pătrar strălucea pe un cer înstelat. Cu Regina în brațe, Jane se împiedica de tufișuri și puieți, drumul pe unde mergea fiind luminat de lanterna bărbatului. Era atent să o urmeze la distanță, astfel încât ea nu avea nicio șansă să-l lovească. Nu putea oricum, nu cu Regina în brațe. Regina, care se bucurase de doar câteva săptămâni de viață.

— Bebelușul meu nu-ți poate face rău, spuse Jane. Nu are nici măcar o lună.

Bărbatul tăcea. Singurul lucru care se auzea erau pașii lor. Trosnetul ramurilor copacilor și foșnetul frunzelor. Atât de mult zgomot, dar nu era nimeni prin preajmă ca să asculte. *Când o femeie cade în pădure, dar nimeni n-o aude…*

— Ai putea s-o iei, spuse Jane, și s-o lași într-un loc unde o va găsi cineva.

— Nu e problema mea.

— E doar un *bebeluș*!

Vocea lui Jane se înmuie brusc. Tăcea, printre copaci, strângându-și fetița la piept în timp ce lacrimile îi curgeau pe obraji. Regina gânguri încet, de parcă încerca s-o aline, iar Jane se aplecă deasupra bebelușului, îi atinse părul, i-l mirosi și simți căldura obrăjorilor ei catifelați. „Cum am putut să te bag în asta? se gândi ea. O mamă nu poate comite o greșeală mai gravă. O să mori odată cu mine.”

— Continuă să mergi, zise el.

„Am luptat înainte și am supraviețuit, își zise ea. Pot s-o fac din nou. *Trebuie* s-o fac iar, *pentru tine*.”

— Sau vrei să-i pun capăt aici? o întrebă el.

Jane respiră adânc, inhalând aroma copacilor și a frunzelor umede. Se gândi la rămășițele umane pe care le examinase în Rezervația Stony Brook vara trecută. Cum intraseră viețele prin orbite, îmbrățișând craniul cu lăcomie. Cum dispăruseră mâinile și picioarele, căci fuseseră smulse și duse de animalele de pradă. Își simți pulsul bătându-i în degete și se gândi cât de fragile erau oasele mâinii. Cât de ușor sunt împrăștiate pe pământul din pădure.

Începu din nou să meargă, pătrunzând tot mai adânc în pădure. „Fii atentă, se gândi ea. Dacă intri în panică, vei pierde orice ocazie de a-l surprinde și de a o salva pe Regina.” I se ascuțiră simțurile. Simțea cum îi circulă sângele, simțea aproape fiecare moleculă de aer care îi atingea fața. „Te trezești la viață, se gândi ea, atunci când ești pe cale să mori.”

— Cred că e destul de departe, spuse bărbatul.

Stăteau acum într-o mică poiană. Erau înconjurați de

copaci, un cerc întunecat de martori muți. Stelele erau niște luminițe înghețate. „Nimic nu se va schimba când eu nu voi mai fi, își zise ea. Stelelor nu le pasă. Copacilor nu le pasă.”

Îi aruncă lopata la picioare.

— Începe să sapi.

— Și fetița mea?

— Pune-o jos și începe să sapi.

— Solul e atât de tare.

— Mai contează asta acum?

Îi aruncă punga cu scutece la picioare.

— Așaz-o pe asta.

Jane îngenunche, inima îi bătea atât de tare, încât crezu că o să-i sară din piept. „Am o singură ocazie, se gândi ea. Bag mâna în pungă și scot pistolul. Mă întorc și apăs pe trăgaci înainte să-și dea seama ce se întâmplă. Fără milă, îi zbor pur și simplu creierii.”

— Săracul bebeluș, murmură ea, în timp ce se ghemui lângă sacoșă și băgă mâna încet înăuntru. „Pistolul. Unde naiba e pistolul meu?”

— Pune bebelușul pe ea.

„Nu e aici. Răsuflă, scoțând un suspin. Bineînțeles că l-a luat. Nu e prost. Sunt polițistă, știa că am unul.”

— Sapă.

Se aplecă s-o sărute pe Regina și s-o mângâie, apoi o puse pe pământ, sacoșa servindu-i drept saltea. Luă lopata și se ridică încet în picioare. Avea picioarele slăbite și își pierduse orice speranță. Stătea prea departe de ea ca să-l lovească cu lopata. Chiar dacă arunca în el cu ea, îl amețea pentru câteva secunde. Nu avea timp s-o ia pe Regina și să fugă. Se uită în jos la sol. La lumina lunii, văzu frunze împrăștiate pe mușchi. Patul ei pentru eternitate.

„Gabriel n-o să ne găsească niciodată aici. Nu va ști niciodată.”

Băgă lopata în pământ și simți primele lacrimi curgându-i pe obraz în timp ce începu să sape.

• TREIZECI ȘI ȘASE

Ușa de la apartament era întredeschisă.

Gabriel se opri pe hol, alarmat. Auzi voci discutând înăuntru și pași. Împinse ușa și păși înăuntru.

— Ce cauți aici?

John Barsanti se întoarse de la fereastră și se uită la el.

Prima lui întrebare îl luă pe Gabriel prin surprindere.

— Agent Dean, știi unde e soția ta?

— Nu e aici?

Își îndreptă privirea către al doilea vizitator, care tocmai ieșea din camera bebelușului. Era Helen Glasser de la Departamentul de Justiție. Avea părul strâns în coadă, scoțându-i în evidență trăsăturile care-i trădau îngrijorarea.

— Geamul de la dormitor e larg deschis, zise ea.

— Cum ați intrat aici?

— Portarul clădirii ne-a dat drumul, răspunse Glasser. Nu mai puteam aștepta.

— Unde-i Jane?

— Asta am vrea și noi să știm.

— Ar trebui să fie aici.

— Cât timp ați fost plecat? Când v-ați văzut ultima dată soția?

Se uita la Glasser, descurajat de nerăbdarea din vocea ei.

— Am fost plecat aproape o oră. Am dus-o acasă pe mama ei.

— Te-a sunat Jane de când ai plecat?

— Nu.

Se îndreptă spre telefon.

— Nu răspunde la mobil, agent Dean, îi zise Glasser. Am încercat deja s-o contactăm. *Trebuie* să dăm de ea.

Se întoarse să se uite la ei.

— Ce naiba se întâmplă?

— Acum e cu Mila? întrebă Glasser încet.

— Fata n-a apărut la…

Tăcu.

— Știați deja asta. Și voi supravegheați parcul.

— Fata e ultimul nostru martor, spuse Glasser. Dacă e cu soția ta, atunci trebuie să ne spui.

— Jane și bebelușul erau singuri aici când am plecat eu.

— Atunci unde sunt acum?

— Nu știu.

— Înțelegi, agent Dean, că dacă Mila e cu ea, Jane se află în pericol.

— Soția mea știe să-și poarte de grijă. Nu s-ar băga în nimic fără să se asigure că e pregătită.

Se duse la dulapul unde își ținea Jane de obicei pistolul și îl găsi descuiat. Îl deschise și se uită la tocul gol.

Își luase pistolul.

— Agent Dean?

Gabriel închise dulapul și se duse în dormitor. Așa cum îi spusese Glasser, fereastra era larg deschisă. Acum îl cuprinse frica. Se duse iar în sufragerie și simți privirea lui Glasser citindu-i frica pe chip.

— Unde s-ar putea duce? întrebă Glasser.

— M-ar suna, asta ar face.

— Nu și dacă credea că îi este ascultat telefonul.

— Atunci s-ar duce la poliție. S-ar duce imediat în Schroeder Plaza.

— Am sunat deja la poliție. Nu e acolo.

— Trebuie s-o găsim pe fata aceea, spuse Barsanti. Avem nevoie de ea în viață.

— Lăsați-mă să mai încerc o dată s-o sun pe telefonul mobil. Poate că nu e nimic serios. Poate că s-a dus la magazin să cumpere lapte.

Sigur. Și și-a luat pistolul cu ea. Ridică receptorul și era gata să apese pe prima tastă când se încruntă brusc, uitându-se la numere. „Merită să încerc, se gândi el. Poate că…”

Apăsă pe redial.

După ce telefonul sună de trei ori, răspunse un bărbat.

— Alo?

Gabriel tăcu încercând să-și dea seama cine e, știind că mai

auzise vocea asta. Apoi își aduse aminte.

— Ești… Peter Lukas?

— Da.

— Gabriel Dean la telefon. E cumva Jane pe acolo?

Urmă o tăcere lungă. O pauză ciudată.

— Nu. De ce?

— Numărul tău e pe redial. Trebuie să te fi sunat.

— A, da.

Lukas începu să râdă.

— Voia toate notițele mele despre povestea Ballentree. I-am spus că o să le caut.

— Când a fost asta?

— Stai să mă gândesc. Acum o oră.

— Și asta a fost tot? N-a mai spus nimic altceva?

— Nu. De ce?

— Atunci o să încerc s-o mai sun. Mulțumesc.

Puse receptorul în furcă și rămase uitându-se la telefon. Se gândea la tăcerea care apăruse când îl întrebase pe Lukas despre Jane. *Ceva nu era în regulă.*

— Agent Dean? întrebă Glasser.

Se întoarse și se uită la ea.

— Ce știi despre Peter Lukas?

•

Groapa îi ajungea acum până la genunchi.

Jane scoase încă o lopată de pământ și o aruncă peste grămada formată. Transpirația luase locul lacrimilor. Muncea în liniște. Singurele zgomote erau cele produse de lopată și de zdrăngănitul pietricelelor. Regina stătea și ea liniștită, de parcă înțelesese că nu mai avea rost să facă scandal. Că soarta ei, ca și cea a mamei sale, fusese decisă.

„Nu a fost decisă. La naiba, nimic n-a fost decis.”

Jane săpa în solul pietros și, deși stătea aplecată și mâinile îi tremurau, simți cum o cuprinde furia precum cel mai puternic combustibil. „Nu o să te atingi de copilul meu, se gândi ea. Mai întâi o să-ți rup capul.” Aruncă pământul peste grămadă, uită de durere și de oboseală, încercând să se concentreze la ce urma să facă. Ucigașul era doar o siluetă

care stătea la marginea copacilor. Deși nu-i vedea chipul, știa c-o urmărește. Săpa de aproape o oră, fiind epuizată din cauza solului pietros, iar el nu mai era atât de vigilent. Până la urmă, ce rezistență putea să opună o femeie epuizată în fața unui bărbat înarmat. Nu avea nimic în avantajul ei.

Doar elementul surpriză și furia unei mame.

„Se va grăbi la prima împușcătură. Va ținti mai întâi corpul, nu capul. Orice ar fi, continuă să te miști, se gândi ea, continuă să te repezi la el. Dacă te împușcă, nu mori imediat și, chiar dacă ești la pământ, mai ai câteva clipe."

Se aplecă să sape, având lopata în umbra gropii, ascunsă de lumina lanternei bărbatului. El nu-i putea vedea mușchii încordați sau piciorul proptit în marginea gropii. Nu o putea auzi respirând în timp ce avea mâinile încleștate pe coada lopeții. Se ghemui, cu membrele încordate.

„Asta e pentru tine, scumpa mea fetiță. Totul e pentru tine."

Ridicând lopata în aer, aruncă pământul în fața bărbatului. El se poticni în spate, mormăind surprins, în timp ce ea sări din groapă. Se repezi și îl lovi direct în abdomen. Căzură amândoi la pământ, crengile trosnind sub greutatea lor. Se repezi la pistolul lui, îi prinse încheietura mâinii și își dădu brusc seama că nu îl mai avea, că îl scăpase atunci când căzuseră.

„Pistolul. Găsește pistolul!"

Se întoarse și începu să caute arma prin iarbă.

Lovitura o nimeri într-o parte. Căzu pe spate, și nu mai putea să respire din cauza impactului. La început nu simți niciun fel de durere, doar șocul că bătălia se terminase atât de repede. Fața începu să o usture, apoi începu cu adevărat s-o doară capul. Văzu că el stătea deasupra ei, capul lui acoperind stelele. O auzi pe Regina țipând, ultimele țipete ale vieții ei scurte. „Săracul bebeluș. Nu o să știi niciodată cât de mult te-am iubit."

— Treci în groapă! îi ordonă el. Acum e destul de adâncă.

— Nu și copilul meu, șopti ea. E atât de mic…

— Treci înăuntru, nenorocito!

O lovi cu piciorul în coaste și ea se rostogoli pe-o parte, incapabilă să țipe pentru că o durea foarte tare și doar când respira.

— Mișcă-te! îi ordonă el.

Se ridică încet în genunchi și se târî până la Regina. Simți ceva cald și umed curgându-i din nas. Strângând-o pe Regina în brațe, atinse șuvițele moi de păr cu buzele, o legănă, cu sângele curgându-i pe capul bebelușul. „Mami e cu tine. Mami nu o să-ți dea niciodată drumul.”

— E timpul, zise el.

• TREIZECI ȘI ȘAPTE

Gabriel se uita la Subarul parcat al lui Jane, iar inima i se strânse. Avea telefonul mobil pe bord, iar scaunul pentru bebeluș era montat în spate. Se întoarse și lumină cu lanterna chipul lui Peter Lukas.

— Unde e?

Lukas se uită la Barsanti și la Glasser, care stăteau la câțiva pași depărtare, privind în liniște confruntarea.

— Asta e mașina ei, zise Gabriel. Unde e?

Lukas își ridică mâna să se apere de lumina lanternei.

— Probabil că a bătut la ușă în timp ce eram la duș. Nici măcar nu mi-am dat seama că avea mașina parcată aici.

— Mai întâi te sună, apoi vine la tine acasă. De ce?

— Nu știu…

— De ce? repetă Gabriel.

— E soția ta. Nu știi?

Gabriel îl apucă atât de iute de gât, încât Lukas nu avu timp să reacționeze. Se împiedică în spate de mașina lui Barsanti, lovindu-se cu capul de capotă. Nemaiputând să respire, îl apucă pe Gabriel de mâini, dar nu reuși să se elibereze – se zbătea neajutorat, cu spatele lipit de mașină.

— Dean, strigă Barsanti. Dean!

Gabriel îi dădu drumul lui Lukas, respirând greu, încercând să nu se lase pradă panicii. Dar era deja acolo, strângându-l de gât așa cum îl strânsese și el pe Lukas, care era acum în genunchi, tușind și înecându-se. Gabriel se întoarse spre casă. Urcă repede treptele și intră. Necunoscând casa, fugi din cameră în cameră, deschizând uși, verificând dulapuri. Abia când se întoarse în sufragerie zări ceea ce nu văzuse prima dată: cheile de la mașină ale lui Jane, aruncate pe covorul din spatele canapelei. Se uită în jos la ele, panica transformându-se în spaimă. „Ai fost în casa asta, se gândi el. Tu și Regina…”

Focurile de armă din depărtare îl făcu să tresară.

Ieși din casă, pe verandă.

— S-au auzit din pădure, zise Barsanti.

Înghețaseră cu toții la auzul celui de-al treilea foc.

Deodată, Gabriel începu să fugă, neatent la ramurile copacilor și la arbuști în timp ce intra în pădure. Lumina lanternei sale dansa în mod haotic pe solul pădurii acoperit de frunze moarte și nuiele căzute. Pe unde, pe unde? Pornise oare în direcția bună?

Se împiedică de niște vițe și căzu în față, în genunchi. Se ridică în picioare, pieptul bătându-i cu putere, în timp ce-și trăgea sufletul.

— Jane? țipă el. Vocea îl lăsă, numele ei devenind o șoaptă. Jane…

„Ajută-mă să te găsesc. Îndrumă-mă."

Stătea ascultând, copacii înălțându-se de jur împrejurul lui aidoma gratiilor unei închisori. Dincolo de lumina lanternei sale era un întuneric atât de gros încât părea solid, de nepătruns.

În depărtare se auzi trosnetul unei crenguțe.

Se întoarse împrejur, dar nu vedea nimic dincolo de raza lanternei. Stinse lumina și se uită, inima bătându-i cu putere, încercând să deslușească ceva în întuneric. Abia atunci văzu luminița, atât de palidă încât puteau fi doar licurici zburând printre copaci. Se auzi o altă crenguță trosnind. Lumina venea în direcția lui.

Își scoase pistolul. Îl ținea îndreptat spre pământ în timp ce vedea cum lumina devenea mai intensă. Nu putea vedea cine folosea cealaltă lanternă, dar auzea pașii apropiindu-se, foșnetul frunzelor, la câțiva metri depărtare.

Ridică pistolul și aprinse lanterna.

Prinsă în lumina lanternei lui Gabriel, silueta se ghemui asemenea unui animal înspăimântat, strâmbându-se din cauza luminii. Se uita la fața palidă și la părul roșcat vâlvoi. Doar o fată, își zise el. Doar o fată slabă și speriată.

— Mila? întrebă el.

Apoi văzu și cealaltă siluetă ieșind din umbră chiar în spatele fetei. Chiar înainte să-i vadă chipul, recunoscu mersul, conturul buclelor în dezordine.

Scăpă lanterna și fugi spre soția și fiica sa, cu brațele deschise și nerăbdătoare să le îmbrățișeze. O îmbrățișare cuprinsă în altă îmbrățișare, toată familia lor se afla în universul îmbrățișării sale.

— Am auzit împușcături, zise el. Am crezut…

— Era Mila, șopti Jane.

— Ce?

— Mi-a luat pistolul și ne-a urmărit…

Jane se îndreptă brusc și se uită la el.

— Unde e Peter Lukas?

— Barsanti stă cu ochii pe el. Nu pleacă nicăieri.

Jane respiră înfiorată și se întoarse cu fața la pădure.

— Vor apărea animale de pradă după cadavru. Trebuie să chemăm medicul legist aici.

— Cadavrul cui?

— O să-ți arăt.

•

Gabriel stătea la marginea copacilor, neintervenind în calea detectivilor și a echipei de la Criminalistică, uitându-se la groapa care trebuia să fie mormântul soției și al fiicei sale. Banderola poliției fusese înfășurată în jurul locului respectiv și lumini puternice străluceau deasupra cadavrului bărbatului. Maura Isles, care stătea ghemuită deasupra cadavrului, se ridică acum în picioare și se duse la detectivii Moore și Crowe.

— Am găsit trei răni, zise ea. Două în piept, una în frunte.

— Asta am auzit, spuse Gabriel. Trei împușcături.

Maura se uită la el.

— La ce intervale?

Gabriel se gândi și simți din nou ecourile panicii. Își aduse aminte când intrase în pădure și apoi cum, cu fiecare pas, frica îi crescuse.

— Au fost două, unul după altul, spuse el. Iar al treilea a fost tras la vreo cinci, zece secunde.

Maura tăcu, privind iar cadavrul. Se uită la părul blond al bărbatului, la umerii săi puternici. Un SIG Sauer stătea lângă mâna lui dreaptă.

— Mi se pare un caz foarte clar de legitimă apărare, zise

Crowe.

Nimeni nu spuse nimic, nici despre arsurile de la praful de pușcă de pe față sau despre întârzierea dintre a doua și a treia împușcătură. Dar știau cu toții.

Gabriel se întoarse și plecă spre casă.

Drumul era acum împânzit de mașini. Se opri acolo, orbit temporar de luminile albastre ale mașinilor de patrulare. Apoi o zări pe Helen Glasser ajutând-o pe fată să urce pe locul din față al unei mașini.

— Unde o duceți? întrebă el.

Glasser se întoarse spre el, părul ei reflectând luminile mașinii asemenea staniolului.

— Undeva la loc sigur.

— Există un asemenea loc pentru ea?

— Crede-mă, o să găsesc unul.

Glasser se opri lângă ușa șoferului și se uită spre casă.

— Caseta schimbă totul, să știi. Și îl putem preda pe Lukas. Acum nu are de ales, și va coopera cu noi. Vezi, nu depinde totul de fată. Ea e importantă, dar nu e singura armă pe care o avem.

— Chiar și așa, va fi oare suficient să-l doborâm pe Carleton Wynne?

— Nimeni nu se află deasupra legii, agent Dean. Glasser se uită la el, ochii ei reflectând duritate. Nimeni.

Urcă la volanul mașinii.

— Stați, strigă Gabriel. Trebuie să vorbesc cu fata.

— Iar noi trebuie să plecăm.

— Durează un minut.

Gabriel dădu un ocol mașinii, deschise ușa și se uită la Mila. Stătea chircită pe scaun, de parcă se temea de intențiile lui. „Doar o copilă, se gândi el, cu toate astea e mai puternică decât noi toți. Dacă-i dai o șansă, va supraviețui oricărei situații.”

— Mila, spuse el ușor.

Privea cu ochi neîncrezători; probabil că nu va mai avea niciodată încredere într-un bărbat, și de ce ar face-o? „A văzut ce avem cel mai rău de oferit.”

— Vreau să-ți mulțumesc, îi zise el. Îți mulțumesc că mi-ai redat familia.

Iată-l – urma unui zâmbet. Era mai mult decât se aștepta el.

Închise portiera și îi făcu semn lui Glasser.

— Doboară-l! strigă el.

— De asta sunt plătită așa de bine, spuse ea râzând și plecă, escortată de poliția din Boston.

Gabriel intră în casă. Înăuntru îi găsi pe Barry Frost și pe Barsanti stând de vorbă în timp ce membrii FBI cărau computerul lui Lukas și cutii cu dosarele lui. Acum era clar un caz federal, iar departamentul de poliție va ceda investigația FBI-ului. „Chiar și așa, se gândi Gabriel, cât de departe pot merge?" Apoi Barsanti se uită la el, iar Gabriel văzu în ochii lui aceeași duritate pe care o văzuse și la Glasser. Și văzu că Barsanti ținea strâns caseta video. O păzea de parcă ținea însuși Sfântul Graal.

— Unde-i Jane? îl întrebă pe Frost.

— E la bucătărie. Fetiței i s-a făcut foame.

O găsi pe soția lui stând cu spatele la ușă; nu-l văzu intrând în cameră. Se opri în spatele ei, uitându-se în timp ce o legăna pe Regina la sânul ei, cântând fals. „Jane n-a putut niciodată să cânte", își zise el, râzând. Reginei părea să nu-i pese; stătea liniștită în brațele încrezătoare ale mamei sale. „Dragostea e partea care vine în mod natural, se gândi Gabriel. Celelalte lucruri sunt cele care necesită timp și pe care trebuie să le învățăm."

Își puse mâinile în jurul umerilor lui Jane și se aplecă s-o sărute pe păr. Ea se uită în sus la el, cu ochi strălucitori.

— Hai să mergem acasă, spuse ea.

• TREIZECI ȘI OPT

Mila

Femeia a fost bună cu mine. Mașina noastră se zgâlțâie pe drumul de pământ, mă ia de mână și mă strânge. Mă simt în siguranță cu ea, deși știu că nu va fi mereu acolo să mă țină de mână; sunt atât de multe fete la care trebuie să se gândească, alte fete care sunt pierdute în colțurile întunecate ale acestei țări. Dar pentru moment e aici cu mine. Ea e protectoarea mea, și mă aplec spre ea, sperând că mă va lua în brațe. Dar e neatentă, uitându-se la deșertul ce înconjoară mașina. Un fir de păr i-a căzut pe mâneca mea și strălucește acolo, aidoma unui fir din argint. Îl iau și-l strecor ușor în buzunar. Poate că va fi singurul suvenir care îmi va aminti de ea după ce drumurile ni se vor despărți.

Mașina se oprește.

— Mila, spune ea, întorcându-se spre mine. Ne apropiem? Crezi că e prin zona asta?

Îmi ridic capul de pe umărul ei și mă uit pe geam. Ne-am oprit lângă albia secată a unui râu, unde copacii nu au mai crescut, fiind chinuiți. Dincolo sunt dealuri cafenii pline cu bolovani.

— Nu știu, îi răspund eu.

— Seamănă cu locul ăsta?

— Da, dar…

Mă tot uit, forțându-mă să-mi aduc aminte ceea ce am încercat din răsputeri să uit.

Unul din bărbații de pe locul din față se uită la noi.

— Acolo au găsit urmele, pe cealaltă parte a albiei, zice el. Au prins un grup de fete venind pe aici, săptămâna trecută. Poate că ar trebui să coboare și să arunce o privire. Să vadă dacă recunoaște ceva pe aici.

— Hai, Mila.

Femeia deschide portiera și coboară, dar eu nu mă mișc. Se apleacă în mașină.

— E singura cale de a face asta, spune ea încet. Trebuie să ne ajuți să găsim locul.

Întinde mâna. Fără tragere de inimă, o iau.

Unul dintre bărbați ne conduce, printre arbuștii uscați și copaci, pe un drum îngust și apoi spre albia secată. Acolo se oprește și se uită la mine. El și femeia mă privesc, așteptându-mi reacția. Mă uit la țărm, la un pantof vechi uscat și crăpat din cauza căldurii. Îmi străfulgeră ceva în minte, apoi mă concentrez. Mă întorc și mă uit la celălalt țărm, care e plin cu sticle de plastic, și văd o bucată albastră dintr-o pelerină fluturând de o creangă.

Îmi vine în minte o altă amintire.

Aici e locul unde m-a lovit. Aici stătea Anja, piciorul ei sângerând în pantofii ei deschiși la culoare.

Fără niciun cuvânt, mă întorc și urc înapoi pe mal. Inima îmi bate tare, iar spaima își încleștează pumnii în jurul gâtului meu, dar acum nu am de ales. Îi văd fantoma, zburând chiar în fața mea. Un smoc de păr dus de vânt. O privire tristă, în spate.

— Mila? strigă femeia.

Continui să merg, croindu-mi drum printre arbuști, până când ajung la drumul de pământ. Cred că aici. Aici erau parcate dubițele. Aici ne așteptau bărbații. Amintirile se succed rapid, asemenea teribilelor străfulgerări ale unui coșmar. Bărbații se uită lacomi în timp ce ne dezbrăcăm. Fata țipă în timp ce e împinsă pe dubiță. Și Anja. O văd pe Anja stând nemișcată pe spate, în timp ce bărbatul care tocmai a violat-o își trage fermoarul la pantaloni.

Anja se mișcă, se clatină pe picioare asemenea unui vițel nou-născut. Atât de palidă, atât de slabă, exact ca umbra unei fete.

O urmăresc, fantoma Anjei. Deșertul e presărat cu pietre ascuțite. Buruieni pline de spini ies din pământ, iar Anja fuge peste ele, clătinându-se pe picioarele însângerate; plângând, ajungând spre ceea ce ea crede că e libertate.

— Mila?

Aud bolboroselile Anjei, îi văd părul blond căzându-i pe umeri. Deșertul pustiu se întinde în fața ei. Dacă ar putea fugi mai repede și mai departe…

Se aude o împușcătură.

O văd aplecându-se în față, tăindu-i-se respirația, iar sângele îi curge pe nisipul cald. Cu toate astea, se ridică în genunchi și se târăște printre spini, printre pietre care taie precum cioburile.

Se aude a doua împușcătură.

Anja se prăbușește la pământ, pielea ei albă pe nisipul maro. Aici a căzut? Sau o fi fost oare acolo? Dau roată acum, înnebunită să găsesc locul. „Unde ești, Anja, unde?”

— Mila, spune-ne ceva.

Mă opresc brusc, uitându-mă cu atenție în jos. Femeia îmi spune ceva; de-abia o aud. Mă uit doar la ceea ce se află la picioarele mele.

— Hai să mergem, Mila. Nu te uita, îmi spune femeia, ușor.

Dar nu pot să mă mișc. Stau acum înghețată în timp ce doi bărbați se apleacă. În timp ce unul își pune mănuși și dă la o parte nisipul pentru a scoate la iveală coastele acoperite de piele și bolta maro a unui craniu.

— Pare a fi o femeie, zice el.

Pentru câteva clipe nu scoate nimeni vreo vorbă. O rafală de vânt ne aruncă praf în față, iar eu clipesc din cauza înțepăturii. Când deschid iar ochii, văd mai mult din Anja ieșind din nisip. Curbura șoldului, osul maro al coapsei sale. Deșertul a decis s-o abandoneze, iar acum iese din pământ.

Cei care dispar se întorc uneori la noi.

— Hai, Mila. Să mergem.

Mă uit în sus la femeie. Stă atât de dreaptă, invulnerabilă. Părul ei argintiu strălucește aidoma coifului unui războinic. Mă ia în brațe și, împreună, mergem la mașină.

•

— E timpul, Mila, spune femeia încet. E timpul să-mi povestești totul.

Ne așezăm la o masă, într-o cameră fără ferestre. Mă uit la

carnețelul din fața ei. E gol, așteptând penița stiloului. Așteptând cuvintele pe care mi-a fost teamă să le spun.

— V-am spus totul.

— Nu cred că ne-ai zis.

— Orice întrebare mi-ați spus, v-am răspuns.

— Da, ne-ai ajutat foarte mult. Ne-ai dat ceea ce aveam nevoie. Carleton Wynne va face închisoare. O să plătească, întreaga lume știe acum ce a făcut și îți mulțumim pentru asta.

— Nu știu ce mai vreți de la mine.

— Vreau ceea ce e încuiat acolo.

Dă ocol mesei și îmi atinge inima.

— Vreau să știu lucrurile pe care îți e frică să mi le povestești. Mă va ajuta să înțeleg modul cum acționează ei și să lupt împotriva lor. Mă va ajuta să salvez mai multe fete, ca tine. *Trebuie,* Mila.

Îmi curg lacrimile.

— Dacă nu, mă veți trimite înapoi.

— Nu. *Nu.* Se apleacă mai aproape, uitându-se insistent. Dacă vrei să rămâi, asta e casa ta acum. Nu vei fi deportată, îți dau cuvântul meu.

— Chiar dacă…

Mă opresc. Nu o mai pot privi în ochi. Îmi crapă obrazul de rușine și mă uit în jos la masă.

— Nimic din ce ți s-a întâmplat nu e vina ta. Orice ți-au făcut acei bărbați – orice te-au silit să faci – te-au obligat. Corpul tău a avut de suferit. Nu are legătură cu sufletul tău. Sufletul tău, Mila, e încă inocent.

Nu suport să mă uit în ochii ei, continui să mă uit în jos, privind cum propriile lacrimi curg pe masă și simt că îmi sângerează inima, că fiecare lacrimă e o altă parte din mine, scurgându-se.

— De ce îți e frică să te uiți la mine? mă întreabă ea ușor.

— Îmi e rușine, îi șoptesc eu. Toate lucrurile pe care vrei să ți le spun…

— Te-ar ajuta dacă n-aș fi aici în cameră? Dacă nu m-aș uita la tine?

Tot nu o privesc.

Ea oftează.

— Bine, Mila. Uite ce o să fac. Pune un reportofon pe masă. Voi da drumul reportofonului și voi ieși din cameră. Apoi poți să spui ce vrei, orice îți amintești. Poți să spui în rusă dacă îți e mai ușor. Orice gând, orice amintire. Tot ce ți s-a întâmplat. Nu vorbești cu o persoană, vorbești pur și simplu cu o mașină. Nu te poate răni.

Se ridică în picioare, apasă pe ÎNREGISTRARE și iese din cameră.

Mă uit la butonul roșu care strălucește pe reportofon. Caseta se învârte încet, așteptând cuvintele mele. Așteptând durerea mea. Inspir adânc, închid ochii și încep să vorbesc.

Numele meu e Mila și aceasta e călătoria mea.

MULȚUMIRI

Îi mulțumesc din suflet luminii mele călăuzitoare și agentului meu literar Meg Ruley, lui Jane Berkey și lui Don Cleary de la Agenția Jane Rotrosen, Lindei Marrow și Ginei Centrello de la Ballantine Books și Selinei Walker de la Transworld. Voi ați contribuit la apariția acestei cărți.

virtual-project.eu

TESS GERRITSEN

Rizzoli & Isles 5

Un eveniment fericit - iminenta naștere a primului copil - se transformă într-un coșmar pentru Jane Rizzoli când aceasta se trezește implicată într-o luare de ostatici. O femeie găsită înecată în Hingham Bay este dusă la morgă și închisă în camera frigorifică. Însă când medicul legist Maura Isles se uită la cadavru, trăiește spaima vieții sale, căci femeia considerată moartă deschide ochii. Dusă de urgență la spital, aceasta omoară un agent de pază și ia ostatici, unul dintre ei fiind Jane Rizzoli. Dar cine e această femeie disperată și ce urmărește? Numai Jane poate descifra misterul - dacă va reuși să supraviețuiască.

DISPARIȚIA

virtual-project.eu

{1} Localitate din Belarus. (n.red.).

{2} Sonja cea Roșie. (n.red.).

{3} Necunoscută. (n.red.).

{4} Serial TV din 1983. (n.red.).

{5} MD (în limba engleză, Medical Doctor), medic. (n.red.).

{6} În tradiția irlandeză, *banshee* (în original) este un spirit care se tânguie sub ferestrele caselor în care cineva urmează să moară. (n.tr.).

{7} *Survivor* (în original) (n.tr.).

{8} Identitatea necunoscută. (n.tr.).

{9} Sistem Automat de Identificare a Amprentelor (în limba engleză, Automated Fingerprint Identification System).

{10} Necunoscut (n.tr.).

{11} Kabuki, în limba japoneză, este unul dintre cele trei mari stiluri de teatru japonez. (n.tr.).

{12} În original, Boston Brahmins. Acest termen se referă la familiile care fac parte din pătura socială superioară de yankei cu un stil de viață diferit, care s-au dovedit a fi extrem de influenți în artă, cultură, știință, politică, afaceri, precum și în mediul academic. (n.tr.).

{13} Dr. Theodore John „Ted" Kaczynski, cunoscut ca Unabomber, este un matematician, critic și anarhist american, ținta uneia dintre cele mai costisitoare investigații ale FBI-ului. Unabomber a fost implicat în atacuri cu bombă care s-au întins pe o perioadă de douăzeci de ani, omorând trei oameni și rănind alți douăzeci și trei. (n.tr.).

{14} În original, Strategic Support Branch. Este o agenție creată de Departamentul Apărării împreună cu Agenția de Informații a Apărării și CIA. Misiunea ei este de a interveni în operațiunile de teren pentru combaterea terorismului. (n.tr.).

{15} Mr. Gray Suit (în original).

{16} Fentanyl face parte din clasa analgezicelor majore. Acțiunea lui începe rapid, deși efectul maxim analgezic și încetinirea respirației apar după câteva minute. (n.tr.).

{17} Sistemul de implante contraceptive Norplant reprezintă o metodă contraceptivă pe bază de o doză mică de progestagen, cu durata lungă de acțiune și reversibilă. Sistemul constă în șase capsule moi de silastic (cauciuc siliconic). (n.tr.).

{18} Integrated Ballistic Identification System – Sistem Integrat de Identificare Balistică.

{19} Thomas Phillip „Tip" O'Neil (9.12.1912-5.01.1994) a fost politician american. A fost membru al Congresului, servind în Camera Reprezentanților timp de treizeci și patru de ani. (n.tr.).

{20} National Crime Information Center – Centrul Național de Informații în domeniul Criminalității.

{21} *Pretty Woman,* în original.

{22} Percepție extrasenzorială. (n.tr.).

{23} Jurnaliști americani care au scris despre Afacerea Watergate. (n.red.).